

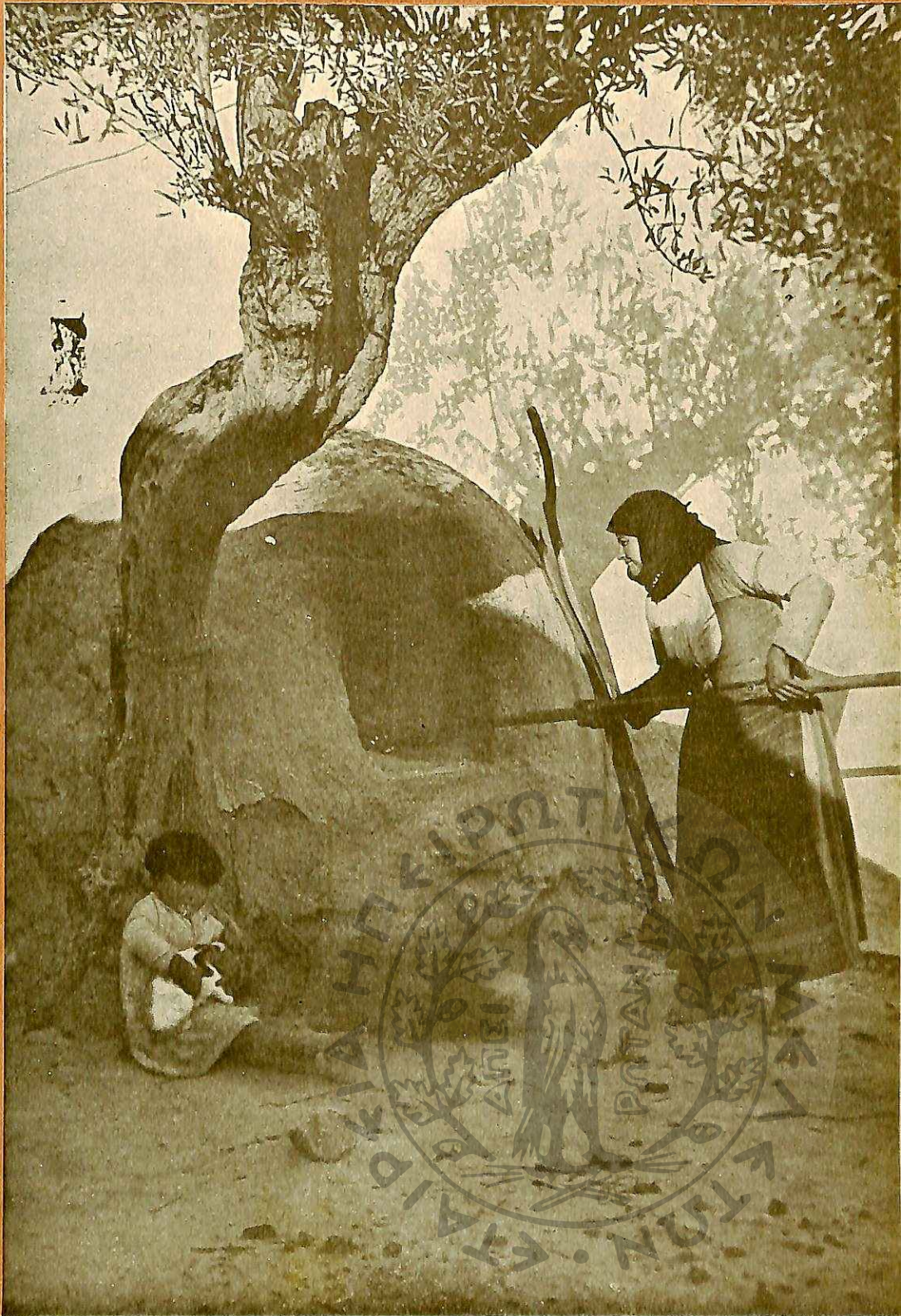
ΕΛΛΗΝΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΟΥ
ΕΘΝΙΚΟΥ
ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ
ΤΩΝ
ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

1935

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ "ΕΛΛΗΝΙΣ"

"HÉLLÉNIS,"

Revue mensuelle du Conseil National des femmes Héliènes

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Συνδρομή έτησία Δραχ. 100	Τιμή εκάστου τεύχους
Έξάμηνος " 60	
Έξωτερικού σελίνια 7	άπλου Δραχ. 10
Έξάμηνος " 4	διπλου " 15

Αι συνδρομαί αρχονται από την 1ην εκάστου μηνός και είναι προπληρωτέαι.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

Τὸ Ὅραμα τῆς Εἰρήνης, ὑπὸ Ἑλ. Σιφναίου.—Ἡ κ. Λίνα Τσαλδάρη.—Σκῦρος, ὑπὸ Ἀθηνᾶς Ταρσούλη.—Τὸ χρυσὸ πιάτο (διήγημα), ὑπὸ Φωφῶς Λογοθέτη.—Κι ἦταν (ποίημα), ὑπὸ Βέτας Πεζοπούλου.—Στὸ νοσταλγὸ μου (ποίημα), ὑπὸ Ελπ. Βονιζαλίδου.—Jean Moréas: Στροφές, μετάφρ. Κλεάρ. Δίπλα Μαλάμου.—Καλλινεχνικὴ κίνησις, ὑπὸ Α. Ρ.—Ἡ σημασία τῆς γεωργικῆς ἐκπαιδεύσεως τῆς γυναίκας, ὑπὸ Ὀλυμπ. Κοκκέρη.—Μία ἱστορικὴ ἐπέτειος, ὑπὸ Ἑλ. Σιφναίου.—Ἡ ἀνοιξίς, ὑπὸ Λουκίας.—Μουσικὴ κίνησις, ὑπὸ Μ. Μ.—Γυναικεῖα κίνησις Εἰδήσεις.—Ἑκδόσεις.—Τζούλια Ἀμπελά.—Τερέντζιο.—Παιδαγωγικά.—Ὁ Διάβολος καὶ τὸ κορδόνι, σύγχρονος μῦθος.—Ὠφέλιμοι Γνώσεις.—Μόδες.

Ἐπὶ τῆς Συντάξεως ΕΛΕΝΗ ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ ἐπὶ τοῦ ἐξωφύλλου εἰκόνα μᾶς παρεχωρήθη εὐγενῶς ἀπὸ τὸν Τουρισμό.

ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΕΛΛΗΝΙΔΑ

ΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΚΛΩΣΤΑΙ

"ΚΙΘΑΡΑΣ"

ΧΑΡΤΟΝΑΚΙΑ, ΜΑΣΟΥΡΑΚΙΑ, ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

ΣΤΕΡΕΑΙ, ΛΕΠΤΑΙ, ΕΥΘΗΝΑΙ

ΚΛΩΣΤΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ Α.Β.Σ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ
ΕΡΜΟΥ 131
ΤΗΛ. 22-283

ΣΕΡΒΙΣ ΦΑΓΗΤΟΥ
ΠΟΡΣΕΛΑΝΗΣ

ΔΙΟΝΑΤΟΣ-ΟΡΦΑΝΟΥΔΑΚΗΣ

Φιλελλήνων 23

Τηλέφωνον: 21-175

ΤΑ ΕΚΛΕΚΤΟΤΕΡΑ ΕΙΔΗ

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΙΚΗΣ

ΣΤΟ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ

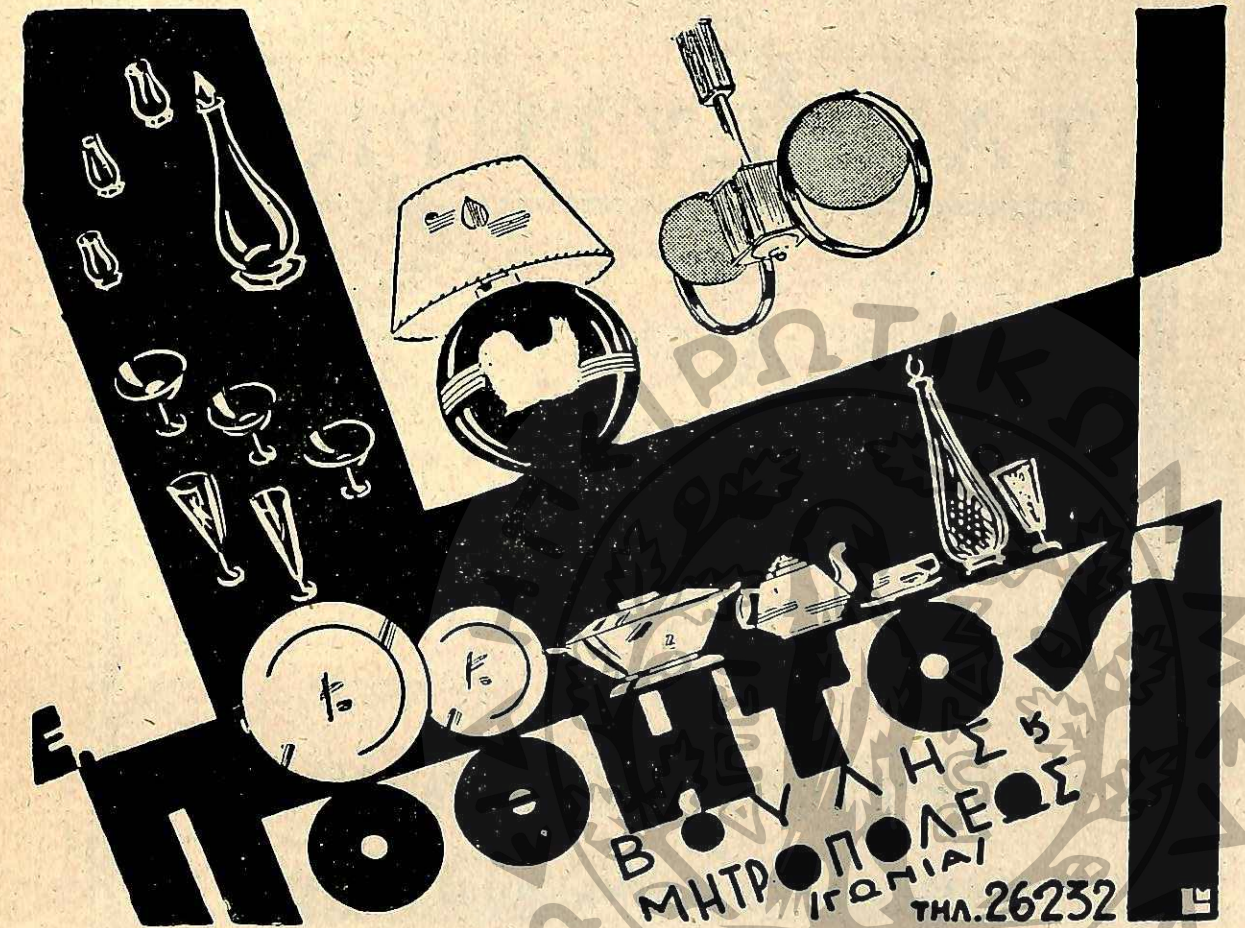
ΑΔΕΛΦΩΝ Ι. ΓΕΩΡΓΑΝΤΗ

ΗΝΩΜΕΝΑ ΒΟΥΣΤΑΣΙΑ

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 21-441

ΔΙΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΣ ΓΑΜΩΝ - ΔΕΞΙΩΣΕΩΝ ΚΤΛ.

ΔΩΡΑ ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΔΙΑ ΓΑΜΟΥΣ Κ' ΕΟΡΤΑΣ

ΔΩΡΑ ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΔΙΑ ΓΑΜΟΥΣ

ΠΡΙΝ ΚΑΙ
ΒΡΑΔΥ

OREODONT ΔΑΜΒΕΡΓΗ

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ Α.Ε.

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

ΠΑΣΑ ΤΡΑΠΕΖΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΥΠΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ ΟΡΟΥΣ

...«Έγώ κυρία ισηγαίνω
μόνο σε σούπια σου έχω»

ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΚΟΥΖΙΝΑ!

• ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡ. ΑΘΗΝΩΝ-ΠΕΙΡΑΙΩΣ, ΣΤΑΔΙΩ 4

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ
ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΑΡΧΑΙΑ ΑΠΟΛΟΓΩΝ
ΗΜΕΡΟΜ. 10-9-81
ΑΡΙΘ. 30264

ΤΙ ΛΕΥΚΑ ΔΟΝΤΙΑ ΠΟΥ ΕΧΕΤΕ!

Παρατηρήσατε μόνη σας τον γρήγορο και αποτελεσματικό τρόπο με τον οποίον η ΚΟΛΥΝΟΣ επί ξηράς ψήκτρας καθαρίζει και λευκαίνει τα δόντια. Κατόπιν αυτής της αποδείξεως δεν έχετε ανάγκη ν' ανατρέχετε σε παλαιές αντιεπιστημονικές μεθόδους. Κανένα άλλο αναγνωρισμένο παρά της επιστήμης προϊόν δεν λευκαίνει και στιλβώνει τα θαμνά και κιτρινωμένα δόντια, και εξυγιαίνει το στόμα, όσο η ΚΟΛΥΝΟΣ. Δοκιμάσατε από σήμερα την οδοντοκρέμαν

ΚΟΛΥΝΟΣ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 8 - ΑΘΗΝΑΙ

ΠΡΩΙ ΚΑΙ ΒΡΑΔΥ OREODONT ΔΑΜΒΕΡΓΗ

SCHERK

Scherk Face Lotion

(Λοσιόν δια τῶ πρόσωπον)

Και σεις μπορείτε να έπω-
φεληθῆτε. Τα μαύρα στίγ-
ματα και ἡ διάφορες ἀκα-
θαρσίες θά εξαφανισθοῦν
γρήγορα ἀπό τὸ πρόσωπό
σας. Ένα νεανικό, λεῖο και
όλοκάθαρο δέρμα θά εἶναι
ἡ ἀνταμοιβή σας. Μόνον
σᾶς συνιστῶμεν χρῆσι τα-
κτική. Εἰς φιαλίδια τῶν δρχ.
35.- (τσάντας), 55.-, 90.-
και 175.- ● Εἰάν κατὰ τὴν
ἡμέρα συνειθίζετε μιὰ κρέ-
μα λευκή, ὄχι λιπαρά, τότε
μεταχειρισθῆτε ἀδιστακτικῶς
τὴν κρέμα Trisena τοῦ
Scherk. Εἰς σωληνάρια τῶν
δρχ. 35.- και 50.- Ἐπίσης
εἰς βάζα τῶν δρχ. 70.- και
125.- ● Γενικός. Ἀντ)πος
Π. Ι. Μαγκριώτης, Ἑρμοῦ
Νίκης 10 - Τηλέφ. 25-739

ΠΟΛΥΦΩΤΑ
ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΑ

ΔΙΟΝΑΤΟΣ ΟΡΦΑΝΟΥΔΑΚΗΣ

ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ 23
ΤΗΛΕΦΩΝΩΝ 21-175

ΕΛΛΗΝΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ, 26

ΕΤΟΣ ΙΕ'

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1935

ΑΡΙΘ. 4

Τὴν 12 Μαρτίου 1935 ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας κ. Ἀλέξανδρος Ζαΐμης ἀπηύθυνε πρὸς τὸν ἑλληνικὸν λαὸν Διάγγελμα τοῦ ὁποίου ἡ κατακλείς ἔχει οὕτω:

Ἕλληνες,

«Ἡ ιδιότης μου ὡς ἀνωτάτου λειτουργοῦ τῆς Πολιτείας, καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι κατὰ τὸν μακρὸν πολιτικὸν βίον μου ὑπῆρξα μάρτυς μεγάλης σειρᾶς γεγονότων τῆς Ἱστορίας τῆς Ἑλλάδος, μοῦ δίδει τὸ δικαίωμα ν' ἀπευθύνω πρὸς ἅπαντα τὸν ἑλληνικὸν λαὸν τὴν ἔκκλησιν ὅπως τηρήσῃ τὴν τάξιν, πειθαρχήσῃ εἰς τὴν Κυβέρ-
νησιν, συνενωθῇ ἐν τῇ ἀγάπῃ τῆς πατρίδος καὶ παραμείνῃ ἀδιάσπαστος ἐν τῇ πεποιθῆσει πρὸς αὐτὴν καὶ τὸ μέλλον τῆς».

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΖΑΪΜΗΣ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Κλείνοντας μέσα στὴ καρδιά μας τὰ ὥραια αὐτὰ λόγια τοῦ ἀνωτάτου ἄρχοντος, ἀποτεινό-
μεθα σήμερα στὶς νεαρὰς Ἑλληνίδες μητέρες, στὶς ὁποῖες εἶναι ἐμπιστευμένη ἡ ἀνατροφή τῆς
νέας γεννεᾶς, κ' ἐπομένως τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος.

Ἑλληνίδες Μητέρες,

Μάθετε στὰ παιδιά σας, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν
ἔχει ἄλλο ἱερώτερο, ἄλλο τιμιώτερο στὸν κό-
σμο ἀπὸ τὴν πατρίδα.

Μάθετέ τα, σὰν ἔλθῃ ὁ καιρὸς ποὺ θὰ ὑπη-
ρετήσουν τὴν πατρίδα, ὅτι πρέπει νὰ τηρήσουν
τὸν ὄρκο ποὺ θὰ τῆς δώσουν.

Πείσατέ τα ὅτι κάθε διασυρμὸς τοῦ Ἑθνους
μας ἀπὸ οἰονδήποτε ἐχθρὸν εἶναι καὶ δική τους
ἀτομικὴ προσβολή.

Ἐμπνεύσατέ τους τὴν ὑπερηφάνεια ὅτι εἶναι
Ἕλληνες.

Εἰπέτε τους ὅτι τὸ ὄνομα τῆς Ἑλλάδος
πρέπει νὰ τὸ ἔχουν πάντοτε μέσα στὴ καρδιά
καὶ στὸ νοῦ τους ὡς τὸ εὐγενέστερο καὶ ὑψη-
λότερο πράγμα ποὺ τοὺς παρέχει ἡ ζωή.

Ἀναθρέψατε τὰ παιδιά σας σ' ἕνα πνεῦμα,
σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα ἀγάπης καὶ ἀλληλεγγύης
καὶ ὄχι μίσους. Εἰπέτε τους, ὅτι ποτὲ δὲν μπορεῖ
νὰ ἐπικρατήσῃ μία ταπεινὴ καὶ ἀνήθικη ἰδέα,
ἔστω κ' ἂν φαινομενικῶς ἔχει μιὰ παροδική
ἐπιτυχία.

Διδάξατέ τους ὅτι ἡ ἀλληλεγγύη καὶ ἡ ἀγάπη

πρὸς τὸν πλησίον εἶναι ἐκεῖνα ποὺ ἐκίρουν
ὁ Χριστὸς, ποὺ σταυρώθηκε γιὰ νὰ σώσῃ τοὺς
ἀνθρώπους ἀπὸ τὸ κρίμα τοῦ μίσους καὶ τῆς
ἀδελφοκτονίας.

Δείξατε στὰ παιδιά σας σὲ κάθε περίστασι
τὸν ἔνθεο πατριωτισμὸ σας, ἐκεῖνον ποὺ
εἶχαν οἱ προπάμμες σας, ὅταν, βοηθοῦντας τοὺς
ἄνδρες τῶν ν' ἀποτινάξουν τὸν ζυγὸ τοῦ κατα-
κτητοῦ, ἔκαμαν τὴν πατρίδα μας ἐλεύθερη.

Μὴ ἀφίνετε νὰ ἐμφωλεύσῃ στὴ ψυχὴ τῶν
παιδιῶν σας τὸ μῖσος καὶ ἡ ἀλαζονεία. Σκε-
φθῆτε ὅτι, ἂν καταστραφῇ ἡ Ἑλλάς, συντρι-
βεται καὶ τὸ μέλλον τῶν παιδιῶν σας, ποὺ ἡ
κάθε μιὰ σας τὸ ὀνειρεύεται λαμπρὸ κ' εὐτυ-
χισμένο.

Ἑλληνίδες μητέρες! Στὸ βαρὺ καθήκον ποὺ
ἔχετε, ν' αναθρέψετε τὴ νέα γεννεά, ἔχετε
πορὸ ὀφθαλμῶν ὅτι ὁ ὑπερτατος πολιτισμὸς τοῦ
ἀνθρώπου εἶναι ἡ ὑπεράσπισις τῆς τιμῆς τοῦ
Ἑθνους. Μόνον ἐὰν μορφώσετε τὰ παιδιά σας
ἔτσι, ὥστε ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ν' ἀγαποῦν τὴν
Ἑλλάδα, θὰ μπορέσωμε ν' ἀτενίσωμε πρὸς ἕνα
καλῆτερο μέλλον.

Τὸ Ὅραμα τῆς εἰρήνης.

Τὸ περιβόλι εἶναι κοιμισμένο κάτω ἀπ' τὸ ἀσημένιο φῶς τοῦ μισοφεγγαριοῦ. Μακριὰ στὸν ὀρίζοντα ἀπ' τὸ μέρος τῆς δύσης, μιὰ χλωμὴ ἀναλαμπὴ σιγοφέγγει, τ' ἀστέρια μοιάζουν μὲ καντήλια ἀναμένα στὸ βελουδένιο θόλο. Τὸ παραπονιάρικο μουρμούρισμα τῆς βρυσούλας μόλις ἀκούγεται μέσα στὴ νυχτερινὴ σιγαλιά.

Ἡ Μάρω μελαγχολικὴ καὶ μαραμμένη κάθεται στὸ παραθύρι τοῦ ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ ποὺ στολίζει μιὰ γλάστρα ἀπὸ βασιλικό. Θυμᾶται τὸν παπποῦ της, ποὺ πέθανε ἐδῶ καὶ λίγες μέρες. Ἦτανε γιὰ κείνην ὁ μόνος σύντροφος—ὁ συμβολάτοράς της, ὁ προστάτης της. Ἀντικατέστησε κοντά της τὴ μαννούλα της, ποὺ πέθανε τόσο νέα, καὶ τὸν πατέρα της ποὺ σκοτώθηκε στὸν πόλεμο.

Κάθε πρωτὶ πότιζε τὸ βασιλικὸ ὁ γέρος. Τὸν μεταφύτευε δυὸ φορές τὸ χρόνο, —τὸν περιποιούνταν. Κάποτε ἔκοβε ἕνα κλωνάρaki καὶ τῷδινε στὴν ἐγγονή του λέγοντας:

— Σὺν πεθάνω, μὴν τὸν ἀφήσης νὰ ξεραθῇ παιδί μου. Ἐνὼσω ζῇ ὁ βασιλικὸς θὰ θυμᾶσαι τὸν παπποῦ σου, ποὺ σ' ἀγάπητε περισσότερο κι' ἀπ' τὴ ζωὴ του.

Σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο, ποὺ καθόταν ἡ Μάρω, ὁ κύρ Δημος, ἄρχοντας τοῦ χωριοῦ περνοῦσε, τίς μέρες του, φυλλομετρώντας τ' ἀγαπημένα του βιβλία, καὶ καπνίζοντας τὴν πίπα του. Ἐνὼσω ἀκόμα βαστοῦσαν τὰ πόδια του, φρόντιζε γιὰ τὴν καλλιέργεια τῶν χωραφιών του, διάλεγε μονάχος τὸ καλὸ λίπασμα ποὺ ἔδινε καινούργια ζωὴ στὰ βοτανισμένα χωράφια. Ὅταν ὅμως ἀρρώστησε, καὶ τὸν καταπῆραν τὰ γερατειά, κύταζε ὥρες ὁλόκληρες ἀπ' τὸ παραθύρι τοῦ γραφείου του τὸ περιβόλι, τὰ ξεβαμμένα ἀπ' τὰ χρόνια μάτια του καρφώνονταν συχνὰ στὴν ἐγγονή του, ποὺ τὸν συντρόφευε κρατώντας τὸ πλῆξιμό της. Ἡ Μάρω ἦταν τὸ ἄπαντο γιὰ τὸ γέρο. Ἀμα ἦταν μικρούλα καὶ τὸ γέλιο της ἀντηχοῦσε μέσα στὸ ἄδειο ἀρχοντόσπιτο, ἡ καρδιά του πλημμύριζε ἀπὸ χαρὰ. Ἦταν τὸ καναρίνι τοῦ σπιτιοῦ ποὺ κελαῖδοῦσε ἀπ' τὸ πρωτὶ ὡς τὸ βράδυ, μὲ τὴ διαφορὰ πῶς δὲν ἦταν αἰχμάλωτο καὶ κλεισμένο στὸ κλουβί. Ἡ Μάρω ἔτρεχε στὸ

περιβόλι, ἔπαιζε, κυνηγοῦσε τίς πεταλοῦδες, ἢ καθότανε στὰ γόνατα τοῦ παπποῦ της καὶ ἀκούγε μ' ἀνοιχτὸ στόμα τὰ παραμύθια ποὺ τῆς ἔλεγε.

Τὰ χρόνια περνοῦσαν. Τὸ κορίτσι μεγάλωνε. Ἐγινε κοπέλλα ὁλόδροση καὶ ὠμορφη σὰν τὴν πεντάμορφη τοῦ παραμυθιοῦ, ποὺ τῆς διηγώνταν ὁ παπποῦς της ὅταν ἦταν μικρούλα. Τὸ ὄνειρο τοῦ γέρου ἦταν νὰ παντρέψῃ τὴν ἐγγονή του μὲ τὸ γιὺ τοῦ γείτονά του—μεγαλοκτηματία νὰ τῆς δώσῃ γιὰ προίκα τὰ χτήματά του, τὰ περιβόλια του. Φοβοῦνταν πῶς ἡ Μάρω μετὰ τὸ θάνατό του θὰ παντρεβόταν μὲ κάποιον προικοθήρα, ποὺ θὰ ξέκανε τὸ «πατρικό» της, καὶ ποὺ θὰ τὴν ἔκανε δυστυχισμένη. Κι' αὐτὸς ὁ καημὸς τὸν ἔτρωγε.

Ἡ Μάρω ἔδωσε τὴν πρώτη πίκρα στὸν παπποῦ της, ὅταν ἀρνήθηκε νὰ δεχθῇ τὴν πρόταση τοῦ Γιώργου Βλασσίδη.

Κι' ἦταν τόσο καλὸ παιδί, τόσο τίμιο, ἐργατικό, καὶ φρόνιμο.

Ὁ γέρος δὲ μπόρεσε νὰ μεταπείσῃ τὸ πεισματάρικο κορίτσι.

— Δὲν εἶμαι ὠριμὴ γιὰ γάμο, παπποῦ. Δὲν ἤρθε ἀκόμα ἡ ὥρα μου, τοῦ ἀπάντησε χαϊδεύοντας τὸ ρητιδομένο του μάγουλο.

Καὶ πρόσθεσε:

— Γάμος δίχως ἀγάπη εἶναι ἱεροσυλία. Εἶναι ἀνῆθικο πρᾶμα.

— Ποὺ τὰ ξαίρεις ὅλ' αὐτά; ρώτησε μ' ἐκπληξή ὁ παπποῦς.

Τὰ διάβασα σ' ἕνα βιβλίον ποὺ βρῆκα στὴ βιβλιοθήκη σου... «Γάμος καὶ Ἠθική». Ἐπηρεάστηκα πολὺ προτιμῶ νὰ μείνω γεροντοκόριτσο, παρὰ νὰ παντρευτῶ μ' ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ μοῦ εἶνε ἀδιάφορος... ποὺ δὲν μ' ἀρέσει.

Ὁ κύρ Δημος μετάνοιωσε φοβερὰ γιὰ τὴν ἐλευθερία ποὺ ἔδωσε στὴν ἐγγονή του, νὰ διαβάζῃ ὅ,τι θέλει. Τὸ μυαλό της δὲν ἦταν «ἀρκετὰ πηγμένο» γιὰ νὰ καταλάβῃ τὴ φιλοσοφία τῆς ζωῆς. Βχθεὶς ὅμως μέσα στὴ ψυχὴ του δικαίωσε τὸ κορίτσι, ποὺ δὲν ἤθελε νὰ παντρευτῇ δίχως ἀγάπη.

Ὁ γέρος πέθανε ἕνα πρωτὶ ἀπὸ συγκοπή. Καὶ ἡ κοπέλλα ἔμεινε ὁλομόναχη στὴ ζωὴ. Ἦταν

ὁμορφὴ, πλούσια καὶ ἐλεύθερη ἀπὸ κάθε δεσμό, καὶ δὲν εἶχε συμπληρώσει τὰ εἰκοσιδύο της χρόνια.

Ἡ Μάρω κάθεται κοντὰ στὸ παράθυρο καὶ κυττάζει τὸ περιβόλι μὲ ἀφθαστὴ μελαγχολία. Εἶναι σκεπτικὴ καὶ λυπημένη. Σιγὰ σιγὰ τὸ κεφάλι της ἔγειρε στὴν πολυθρόνα. Ἀποκοιμήθηκε.

Εἶδε ἕνα παράξενο—ἕνα φοβερὸ ὄνειρο. Ἦταν μέσα σ' ἕνα ἀεροπλάνο, ποὺ πετοῦσε πάνω ἀπὸ τὸ ἀπέραντο σταχτὶ χυλὶ ὅπου διασταυρώνονταν, πότε οἱ κορδέλες τοῦ δρόμου πότε ἡ ἀλυσίδα τῶν ἀσημένιων ποταμῶν. Τὸ ἀεροπλάνο πετοῦσε πάνω ἀπὸ πόλεις καὶ χωριουδάκια ποὺ μοιάζανε παιχιδάκια παιδιῶν.

Ὑστερα χάθηκε μέσα στὰ σύννεφα.

Μιὰ δύναμη μαύρη σὰν πελώριον σάυρα σερνόταν στὴ γῆ. Μαύρα σύννεφα σηκώνονταν καὶ μοιάζανε μὲ φτερά ἀρπακτικῶν πουλιῶν. Σκέπαζαν τὸν οὐρανό. Τὸ ἀεροπλάνο ἦταν κρυμμένο μέσα σ' αὐτὰ τὰ σύννεφα, ποὺ τὸ προφύλαγαν ἴσως ἀπ' τὴ φοβερὴ πτώση.

Ἡ Μάρω ἔβλεπε τὴν καταστροφὴ, τὴν ἐρήμωση ποὺ γινόταν στὰ μέρη ποὺ περνοῦσε αὐτὴ ἡ δύναμη.

Τὰ μέρη ὅμως αὐτὰ δὲν ἦταν Ἑλληνικά. Ποιὰ ἦταν ἡ φοβερὴ αὐτὴ μάζα;

Ἐνα κρύο τοῦ Ἀδῆ ἔβγαίνει ἀπ' τὴ γῆ—καὶ αὐτὴ ἡ κρυάδα τοῦ χώρου σκοτεῖνιᾶζε τὸ σύμπαν. Ἡ δύναμη αὐτὴ προχωροῦσε, μέσα σὲ ματωμένο καπνὸ—χωρὶς κανέναν νὰ μπορεῖ νὰ τὴ σταματήσῃ, δίχως πρόγραμμα, ἄγρια καὶ ἀπειλητικὰ, θέριζε ὅ,τι βρισκόταν μπροστά της. Σὺν ἀρπακτικὸ ὄρνεο ἄρπαζε, ξέσχιζε τὰ θύματά της, τὰ δάγκανε σὰν ἔχιδνα, τᾶπνιγε σὰν κροκόδειλος μὲ τὴ φαρμακερὴ του ἀναπνοή.

Ἀπ' τὴ φοβερὴ κείνη μάζα ἔβγαιναν διάφορα ὄντα, ποὺ δὲν εἶχαν τίποτε τὸ ἀνθρώπινο. Ἐνας καβαλάρης πάνω στὸ λευκὸ του ἄλογο διακρινόταν ἀμυδρὰ στὸ σκοτεινὸ φόντο.

Ἡ Μάρω μέσα στὸ ἀεροπλάνο—ποὺ διεύθυνε μονάχη της, ἔτρεμε σὰν τὸ πληγωμένο πουλί.

Ἀν' ἡ λαίλαψ αὐτὴ ἔπερτε ἐπάνω στὸ χωριό της στὴν Ἑλλάδα! Τί φρίκη!

Αὐτὰ τὰ ὄντα ποὺ ἦταν ὁμοιογενῆ καὶ ποὺ κυτοῦσαν ν' ἀλληλοσπαραχθοῦν, περιμένανε τὸ σύνθημα τοῦ θανάτου, ποὺ θᾶδιε ὁ δαιμόνιος καβαλάρης πάνω ἀπ' τὸ ἄσπρο του ἄτι...

Αὐτὸ τὸ σύνθημα ὁ καβαλάρης δὲν τῷδωσε...

Τὸ κόκκινο σκοτεινὸ σύννεφο... ἐνῶ πλησίασε τὰ Ἑλληνικὰ βουνά, ἄξαφνα χάθηκε, ἄρχισε νὰ λυώνει. Ἐγινε γαλάζιος καπνός, ποὺ χάθηκε μὲ τὸν ὀρίζοντα.

Τὸ ἀεροπλάνο πετάει πάλι στὸ ἄπειρο, βγαίνει ἀπ' τὰ σύννεφα. Ἐπαναφκίνονται πάλι οἱ γραφικὲς τοποθεσίαι, τὰ λειβάδια, οἱ κάμποι καὶ τὰ δάση, σὰν ἀπέραντες σκοτεινὲς σκιές. Τὰ σπίτια μοιάζουν μὲ κουτάκια, τὰ δέντρα σὰ ψεύτικα, οἱ δρόμοι μὲ τοὺς μικροσκοπικοὺς διαβάτες, τὰ τράμ, τὰ αὐτοκίνητα σὰν κουρδισμένα ἡλεκτρικὰ παιχιδάκια. Τὸ ἀεροπλάνο τῆς Μάρως ποὺ κατέβαινε σιγὰ σιγὰ, προσγειώθηκε στὸ ἀεροδρόμιο...

Ἐαφνικὰ μπροστά της παρουσιάστηκε μιὰ λευκοφορεμένη γυναίκα, μὲ γαλανὰ φωτεινὰ μάτια, ποὺ θυμίζανε τὸν οὐρανό, τίς ἀνοιξιὰτικες μέρες.

— Ποιὰ εἶσαι; ρωτᾷε τρομαγμένο τὸ κορίτσι.

— Δὲ μὲ γνωρίζεις; Εἶμαι ἡ Ἀγ. Εἰρήνη...

Ἡ πατρίδα σου θὰ τρέξῃ μεγάλο κίνδυνο... Ἀλλὰ δὲ θὰ καταστραφῇ... Τὸ σύννεφο ποὺ πέρασε ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὰ βουνά της, διαλύθηκε... ἔγινε γαλάζιος καπνός μὲς στὸ χαμόγελο τῆς αὐγῆς.

Ἡ κοπέλλα τὴν κύτταξε μὲ ἐκπληξή—μὲ κάποιον ἀόρατο φόβο. Ἡ φωνὴ ποῦταν γλυκεῖα σὰ μουσικὴ ἐξακολουθεῖ:

— Μαρία! τ' ὄνομά σου εἶναι τ' ὄνομα τῆς Παναγίας... Εἶσαι γλυκεῖα σὰν ἐκείνη. Ἐχεις στὸν κόσμον μιὰ μεγάλη ἀποστολή—πολὺ μεγάλη—καὶ ἱερή. Δὲ θὰ μείνεις ἀνύπαντρη. Θὰ πάρῃς τὸ παληκάρι ποὺ σοῦ προώριζε ὁ παπποῦς σου. Θάχεις παιδιὰ ποὺ θ' ἀναδρέψῃς μὲ τὸ φόβο τοῦ Θεοῦ... σπέρνοντας στίς ἀπαλὲς ψυχὰς τους τὴν ἀγάπη τοῦ πλησίον, ποὺ μᾶς διδάσκει ὁ Χριστός. Ἀν ὅλες ἡ μάγκες θελήσουν νὰ σπείρουν τὸ σπóρο τῆς ἀγάπης στὴ νέα γεννεά, ἂν κατευνάζουν τὰ πάθη στίς καρδιὰς τῶν συντρόφων των, ἂν συνειθίσουν τὰ παιδιὰ τους ν' ἀγαποῦν τὰ φτωχὰ ἀδέλφια τους, θὰ ἐπουλαθοῦν οἱ κοινωνικὲς πληγὲς καὶ θὰ λάμψῃ σ' ὅλες τίς χώρες τὸ φῶς τῆς Εἰρήνης. Καὶ τώρα μὴ φοβᾶσαι! Ἐχε γειά.

Κείνη τὴ στιγμή ἀκούστηκε μιὰ κανονιά, ὕστερα δεύτερη—τρίτη.

Ἡ Μάρω ξύπνησε μὲ τρελλὴ τρομάρα, κύτταξε γύρω της. Ἦταν ὁλομόναχη στὸ δωμάτιο.

Τὸ τουφεκίδι ἀκούγονταν τώρα πιὸ κοντά. Τὰ τζάμια τρέμουν. Τὸ σπῖτι συγκλονεῖται σὰν ἀπὸ σεισμό. Ἡ γρηὰ μαγεύεισά της φαίνεται στὴν πόρτα. Τὰ μάτια της δὲν ἔχουν φῶς.

Χτυπιῶνται, Κυρούλα, ἀδέρφια. Θεὸς καὶ Παναγία σῶσε!!

Ἡ κυρὰ Μαλάμω σταυροκοπιέται, κυττάζοντας τὴ Μάρω, ποὺ δὲν εἶναι πειὰ φοβισμένη. Τὸ κορίτσι πιάνει τὸ χέρι τῆς γερόντισσας καὶ τῆς λέει γλυκά:

— Τὸ σύννεφο Κυρὰ Μαλάμω, περνάει ἀπ' τὴ Γῆ.
"Ἄλλη κανονιά. Ἀκούγονται φωνές ἀπ' τὸ δρόμο:

— Χανόμαστε... Χτυπιοῦνται!
— Ἀκούς Κυρούλα; χανόμαστε καὶ σὺ μιλάς γιὰ σύννεφα... Μπὰς κι'...

Ἡ γρηούλα φοβήθηκε πῶς ἡ κυρὰ της ἔχασε τὰ λογικά της. Τὴν κύτταξε περίτρομη κάνοντας τὸ σταυρό της.

— Μάρω... τρελ... Θεέ μου!
— Μὴ φοβάσαι Κυρὰ Μαλάμω. Κατεβῆτε στὸ ὑπόγειο μὲ τὴ Μαριγούλα.
— Καὶ σύ;
— Θάρθω σὲ λιγάκι.

Ἦθελε νὰ μείνῃ μονάχη της. Δὲν θάταν ὅμως μονάχη, τὴ συντρόφευε ἡ Ἀγ. Εἰρήνη.

Ἡ Κυρὰ Μαλάμω πρὸ πολλοῦ εἶχε φύγει. Τὸ τουφεκίδι ἔφθανε στὰ αὐτιά τοῦ κοριτσιοῦ ἀλλὰ δὲν τὸ τρόμαζε πειά.

Τὸ ὄνειρο ποὺ εἶδε ἦταν μιὰ προφητεία. Πάνω ἀπ' τὸ χωριὸ της πέρασε μιὰ καταστρεπτική δύναμη, σὰν πελώριο σύννεφο, ποὺ διαλύθηκε, χάθηκε πίσω ἀπ' τὰ βουνά.

Καὶ μπροστά της ἡ Μάρω βλέπει τώρα στὴ ζωντανὴ ὀπτασία, τὴ γαλανομάτα γυναῖκα τυλιγμένη στὸ ἀσημοῦρασμένο πέπλο τῆς ὁμίχλης τοῦ βραδυοῦ.

Τῆς προφήτεψε τὸ μέλλον, ὑποδεικνύοντάς της τὴν ἱερὴ ἀποστολὴ τῆς Γυναίκας—τῆς Μάννας, γι' αὐτὸν τὸ ψεύτικο κόσμο, τῆς γυναίκας ποὺ ἐγκλείει μέσα της τὴ φλόγα τῆς ἀγάπης, ποὺ τὴν μεταδίδει σὰν ἱερὴ δάδα στὴ γενεά.

Ἀντὶ ν' ἀνάψῃ τὸ μῖσος, τὴν ἐκδίκηση, τὸ φθόνο μέσα στὴς ψυχές τῶν παιδιῶν της, τὴ φωτίζει μὲ τὰ εἰρηνιστικὰ ἰδεώδη. Ἡ ἀλληλεγγύη, ἡ ὁμόνοια, ἡ ἀδελφοσύνη εἶναι θυγα-

τέρες τῆς Εἰρήνης. Ἡ γυναῖκα εἶναι ἡ θεσματοφύλαξ αὐτῶν τῶν ἰδανικῶν.

Ἡ Μάρω θὰ πάρῃ τὸ Γιώργο Βλασσίδη ποὺ θὰ τὴν κάνει μητέρα.

Τῆς φαίνεται πῶς ὁ παπποῦς της θὰ τὸ αἰσθανθῇ μέσα στὸν τάφο τοῦ καὶ θὰ τὴν προστατεύει ἀπ' τὸν οὐρανό.

Βλέπει μιὰν Ἑλλάδα μεγάλη, ὁμορφὴ, ἀδελφομένη. Κι' αὐτὸ τὸ ὠραῖο ὄνειρο εἶναι τὸ κατώρθωμα τῆς γυναίκας ποὺ θὰ διαπλάσῃ τὴν αὐριανὴν γενεά.

ΕΛ. ΣΙΦΝΑΙΟΥ

(Πρόεδρος τοῦ Τμ. Εἰρήνης καὶ Διαιτησίας)

Ἡ κ. Λίνα Π. Τσαλδάρη

Ἡ σύζυγος τοῦ πρωθυπουργοῦ ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῇς ἐράνου διὰ τὴν ἀνακούφισιν τῶν οἰκογενειῶν τῶν ἐφέδρων, καὶ τῶν ἐν γένει παθόντων κατὰ τὰ τελευταῖα τραγικὰ γεγονότα. Ὅπως πάντοτε, πρωτοστατεῖ ἡ κ. Τσαλδάρη καὶ σήμερον εἰς τὴν φιλάνθρωπον

Ἡ κ. ΛΙΝΑ ΤΣΑΛΔΑΡΗ

αὐτὴν δρᾶσιν, εἰς τὴν προσπάθειαν νὰ βοηθήσῃ τοὺς ἀναξιοπαθεῖς καὶ τὰ θύματα τῆς θλιβερᾶς περιπετείας.

ΣΚΥΡΟΣ, ἡ λευκὴ νύφη τῶν Σποράδων, τὸ νησί μὲ τὸ γρα-

φικὸ χαρακτῆρα καὶ τὸ ἔντονο

τοπικὸ χρώμα, ποὺ ἔγινε τῆς μόδας τὰ τελευταῖα χρόνια ὅπως ἡ Μύκονος κι' ἄλλα νησιά τοῦ Αἰγαίου. Ἄν ὅμως ἡ ἐπίδραση τοῦ νεοπολιτισμοῦ ἔκαναν τ' ἄλλα νησιά νὰ χάσουν μὲ τὸν καιρὸ, ἄλλα λίγα, ἄλλα περισσότερο, κάτι ἀπὸ τὴν ἀρχικὴ τους φυσιολογία, ἡ Σκύρος, ὡς τὰ σήμερὰ τὴ διατηρεῖ ὁλοκάθαρη κι' ἀμόλυντη, μ' ὅλο ποὺ τὴ γῆ της πατάει κάθε λογῆς κόσμος, Ἕλληνες καὶ ξένοι, κοσμικοὶ καὶ καλλιτέχνες, ἄνθρωποι σὸνὸπ καὶ ἀπλοὶ ἄστοι ποὺ τοὺς τραβάει ἡ δροσιὰ καὶ ἡ ἄγνωστη ὁμορφιὰ τοῦ νησιοῦ μὲ τὶς φανερές καὶ μὲ τὶς κρύφειες χάρες του.

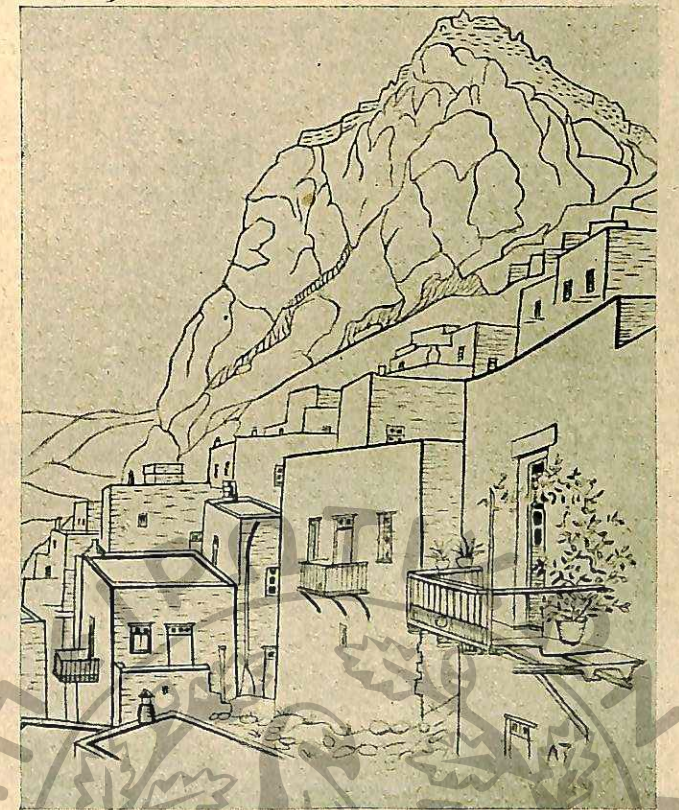
Ἐκεῖνοι ποὺ τὶς χαίρουν περισσότερο εἶναι οἱ ζωγράφοι, γιατί, σπρωγμένοι ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ φυσιολατρικὴ τους δίψα, μὲ τὸν ἔνστικτο πόθο τῆς ἀνακαλύψεως κάθε ὁμορφίᾳς, ἐκεῖ ποὺ τὴν δικισθάνονται, δὲν ἀργοῦν ν' ἀποτυπώσουν στὸ μουσαμῆ ἢ στὸ χαρτὶ τὶς πιὸ ἀπίστευτες σὲ ποικιλία ἐντυπώσεις τοὺς ἀπὸ τὴν ἰδιόρρυθμὴ ἐδαφικὴ πολυμορφίᾳ τοῦ τόπου, μὲ τοὺς πλαστικοὺς λόφους καὶ τὶς πράσινες κοιλάδες, ἀπὸ τὸ δάσπερο ὄραμα τῶν κυβιστικῶν σπιτιῶν, ποὺ μοιάζουν μὲ τετράγωνα λευκὰ κουτιά ἑτοιμα νὰ κατρακυλίσουν σὰν χιονάτος καταρράκτης κάτω ἀπ' τὸ σκληρὸ βράχο τοῦ κάστρου πρὸς τὴ μπλάβη ἄβυσσο ἐνὸς ἀπεραντοῦ κόλπου ὅπου καθρεφτίζονται ὅλ' οἱ ἱριδισμοὶ τῶν ὠρῶν σὰν μέσα σὲ πολύχρωμο πρισματικὸ κύπελλο.

Ξεμπαρκάροντας στὴ Λιναριά, τὸ ἐπίγειο τῆς Σκύρου, ὁ ταξιδιώτης δὲν βλέπει τίποτα τὸ ἐξαιρετικὸ νὰ τοῦ κεντρίξῃ τὴν περιέργεια ἢ τὴν προσοχή. Ὑστερὰ ὅμως ἀπὸ λίγα χιλιόμετρα δρόμο μὲ τ' αὐτοκίνητο, ἀνάμεσ' ἀπὸ χτήματα καὶ περιβόλια, ἔτσι καθὼς ἀνηφορίζει πρὸς τὶς βραχώδεις στροφές, ἀπ' ὅπου τὸ μάτι βυθίζεται σὲ μι' ἀτέλειωτη θάλασσα ποὺ ψαλλιδίζει παίζοντας τὰ πιὸ ἀφρόλουστα κεντρίδια στὴς ἀκτές, ἀντικρύζει ἀριστερὰ στὸ βάθος τῆς ἀπόστασης τὸ θεῶρατον ὄγκο τοῦ βράχου, ὅπου ἀκαθόριστα σχεδιάζονται τοῦ κάστρου

Σκῦρος.

τὰ τείχη κι' ὅπου κάτ' ἀπ' αὐτὸν φυτρώνουν κάτι σκόρπια λευκὰ σπιτάκια, ἴδια μὲ εἰρηνικὲς ση-

μαῖες στὴν ἀπόκρυμνη πλαγιά. Κάτω ἀπὸ τὰ κράσπεδά του, τὸ μαβὶ πέταλο τοῦ ἀνοιχτοῦ κόλπου διαγράφεται τελειώνοντας σὲ κάτι μακρυνοὺς ἀνεμόμυλους μὲ τὰ φτερά τους ἀνοιγμένα στὸν ἄερα, ἐνῶ πιὸ καὶ ἄλλες ἀσπρόφτερες νεράιδες τῆς θάλασσας, οἱ γοργὲς ψαροπούλες χαράζουν μὲ τὸν μπάτη παλμικὲς κορδέλλες στὸ γαλάζιο κρύσταλλο.

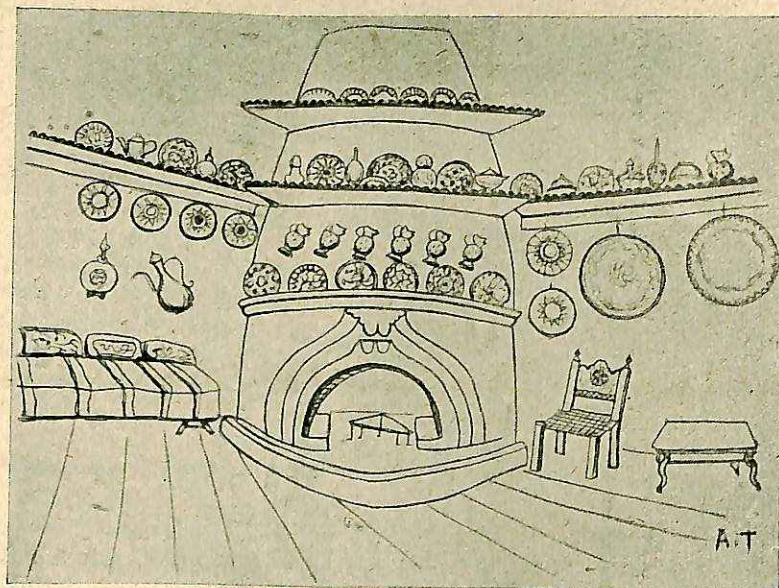

Τὸ Κάστρο μὲ τὰ σπῖτια.

(Σχέδιο κ. Ἀθηνᾶς Ταρσούλη)

Ὅταν φτάνομε πιὰ στὸ «Χωριό», προβάλλει μπρὸς μᾶς ἓνα πανόραμα ἀπίστευτο, μιὰ καταπληκτικὴ ἄσπιλη ἀσπροπολιτεία, κρεμασμένη στὸ βράχο μὲ τὰ παράξενα σπῖτια της, σφιχτοχτισμένα τῶνα πλάι στ' ἄλλο, σὰν σφιχταγκαλιασμένα ποὺ μᾶς κοιτάζουν μέσ' ἀπ' τ' ἀμέτρητα μαῦρα ματάκια τους, τ' ἀμέτρητά τους παραθύρια, ἀγέρωχα μαζὶ καὶ ταπεινά, κοντινὰ μαζὶ κι' ἀπόκοσμα, σὰν ἀλήθειες καὶ σὰν παραμῦθια, σὰν

πέτρινα μαζί και σάν χαρτένια ή σάν μπαμπα-
κερά, τόσο μὲ τόσο ἐκτυφλωτικῆς λευκότητος,
ποὺ λές μὴν εἶναι τάχα σύννεφο ἢ χιόνι, ἢ σμάρι
πυκνὸ ἀπὸ ἀσπροπούλια ποὺ πέτρωσαν ἐκεῖ ψηλά
μὰ καὶ ποὺ φέρνουν στὸ νοῦ κάποια διακοσμη-
τικὴ φανταστικὴ σκηνογραφία φιαγμένη ἀπ' τὸν
πιὸ νεωτεριστὴ, τὸν πιὸ ιδιόρρυθμο καὶ τολμηρὸ
ζωγράφο. Ὅμως καθὼς ἀνηφορίζεις τὰ στενὰ
καλντεριμωμένα καντουνάκια καὶ οἱ πρόσχαρες
Σκυριανὲς σὲ χαιρετοῦνε χαμογελῶντας, ἄλλες
γρηῆς νέθοντας τὴ ρόκα τους ἐξω ἀπὸ τὰ σκα-
λιστὰ πορτόνια, ἄλλες νιὲς γαϊτανοφρύδες, μὲ τίς
γραφικὲς τους φορεσιές, στὸ πλαίσιο τοῦ παρα-
θύρου σάν κορνιζομένες Τζιοκόντες, βεβαιώνεσαι
πὼς βρίσκεσαι σὲ μιὰ ὁμορφὴ πραγματικότητά
κι' ὄχι σὲ φανταστικὴ πολιτεία. Μιὰ ματιὰ στὸ
ἐσωτερικὸ τῶν σπιτιῶν σου ἀποκαλύπτει μιὰ
ἐξέχωρη νότα γούστου τοπικοῦ καὶ νοικοκυρωσύ-
νης ποὺ δὲν τὴ συναντᾷς ἄλλου. Στὴ γωνία τὸ
μεγάλον τζάκι, ἡ λεγομένη «στιὰ» μὲ τ' ἀπα-
νωτὰ ξυλοσκάλιστὰ ράφια, ὅπου ἀραδιασμένα
ποζάρουνε κάθε εἶδους γιαλικά καὶ τζοβαϊρικά,

Ἐσωτερικὸ Σκυριανοῦ σπιτιοῦ.

(Σχέδιο κ. Ἀθηνᾶς Ταρσούλη)

κληρονομία ἀπὸ παποῦδες καὶ γιαγιάδες. Πολύ-
χρωμα πιάτα μὲ χρωπὰ πλουμήδια, Ροδίτικα,
βενέτικα, δαμασκιά, ἄξια νὰ στολίσουνε μουσεῖο.
Βάζα, κανατάκια ὁμοιόμορφα, κρεμασμένα στὴ

σειρὰ πάνω στὸν τοῖχο τῆς χτιστῆς παραστιᾶς.
Δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τῆς «στιᾶς», ἄλλα μικριὰ
ράφια φορτωμένα ἀπὸ πλουμιστὲς σκουτέλες, ἀπὸ
χρυσοσκάλιστὰ γλυκοδοχεῖα φερμένα ἀπὸ μα-
κρινὰ ταξίδια σὲ χρόνια περασμένα, ἀπὸ χιώτι-
κούς μαστραπάδες κι' ἀπὸ μεγάλους κεσέδες λου-
λουδάτους. Τὸ διάκοσμο τῶν τοίχων συμπληρώ-
νουνε διακοσμητικὰ μιὰ σειρὰ ἀπὸ «χαρὰνιὰ»
χάλκινα μεγάλα πιάτα κρεμασμένα γραμμὴ
καθὼς καὶ τὰ μεγάλα «σινιά» εἶδος ταψιά τε-
ράστια μὲ διάφορα σχέδια χαραγμένα ποὺ λαμ-
ποκοποῦν δελεαστικὰ στὸ μισοσκόταδο τῆς κά-
μαρας. Στὸ βάθος ὁρῶνται τὸ σάν παλιὰ
νταντέλλα ξυλοσκάλιστο χώρισμα μὲ τοὺς σταμνο-
στάτες, τὰ θολωτὰ πορτάκια καὶ τὴ στενὴ σκάλα
ποὺ σὲ ἀνεβάζει στὸ εὐρύχωρο πατάρι ὅπου εἶναι
στημένο τὸ κρεβάτι. Δὲν ἀντέχεις στὸν πειρα-
σμὸ τέτοιας πρωτότυπης ἐσωτερικῆς σπιτίσιας
ὁμορφιάς, γι' αὐτὸ πρόθυμα καὶ περίεργα περ-
νᾷς τὸ κατώφλι, μὲ τὴ δικαιολογία τοῦ ξένου
ταξιδιώτη ἢ τοῦ ἐρευνητῆ ποὺ πηγαίνει νὰ γνω-
ρίσῃ ἢ νὰ μελετήσῃ τὰ «περίεργα» τοῦ τόπου.

Κάθεσαι στὰ χαμηλὰ σκαλι-
στὰ καρεκλάκια, περιεργάζεσαι
λαίμαργα τὰ παλιὰ σκυριανὰ
κεντήματα, τ' ἀσημικά, τὰ ἔργα
τῆς τοπικῆς λαϊκῆς τέχνης, ἀ-
νυίγεις πρόσχαρη κουβέντα μὲ
τὴ νοικοκυρὰ ἢ μὲ κανένα λιο-
ψημένο λεβεντιό ποὺ στά-
θηκε καὶ σὲ κοιτάζει ἀπ' τὸ
δρόμο.

«μὲ τὴ μαβιά του βράκα
ποὺ κάνει τράκα τράκα».

Πόσες ὥραιες καὶ ιδιόρρυθμες
κουβέντες ἀρχίζομε μαζί τους,
πόσες παραδόσεις καὶ πόσα ἔθι-
μα τοῦ τόπου δὲ μαθαίνομε,
μαζί μὲ χαριτωμένα λιανο-
τράγουδα, βγαλμέν' ἀπὸ τὴν
ἀπλοϊκὴ λαϊκὴ ψυχὴ, τὰ πιὸ
πολλὰ γραμμέν' ἀπὸ γυναῖ-
κες ποὺ ἔχουν τὸ ποιητικὸ αἰσθητήριο πολὺ πιὸ
καλλιεργημένο ἀπὸ τοὺς ἄντρες.

«Μαργιόλου γνιὲ τὰ μάτια σου διὰ τὰ χαμηλῶνεις,
ὅταν τὰ παίζεις, τὰ γελᾷς τὸ νοῦ μου παλαβῶνεις.

Μαργιόλου γνιὲ τὰ λόγια σου μὲ κάνουν κι' ἀγαπᾶ σε,
ὀλημερίς μὲ λόγου σου καὶ πάλι ἀποθυμῶ σε.
Δὲ θέλω γὼ παράδεισο, δὲ θέλω γὼ ν' ἀγιάσω,
μὴν θέλω τὸ κορμάκι σου νὰ τὸ σφιχταγκαλιάσω».

Ἀλλὰ καὶ μήπως δὲν καταγίνονται καὶ μὲ τὰ
γιατροσόφια οἱ Σκυριανοί: Ὅταν δαγκώσῃ τὸν
ἄνθρωπο τὸ μελισσομάμουν, εἶδος χοντρὸ φτε-
ρωτὸ μερμήγγι, τὸ σῶμα πρίζεται σὲ φοβερὸ
βαθμὸ καὶ κινδυνεύει νὰ πάθῃ ἀπὸ ὀξυτάτη
δηλητηρίαση. Τότε γιὰ νὰ σωθῇ ἀπὸ τὸ θά-
νατο, ἀφοῦ ἀνάψουνε τὸ φούρνο (ποὺ τὸ λένε
φόνρες) κι' ἀφοῦ τὸν ἀφίσουν κάπως νὰ κρυσθῇ,
βάζουν μέσα τὸν ἄνθρωπο ξαπλωμένον σὲ μιὰ
σανίδα, ἀφίνοντας ἐξω μόνο τὸ κεφάλι του. Μὲ
τὸν πολὺν ἰδρώτα ποὺ χύνει ὁ ἄρρωστος, βγαί-
νει, καθὼς πιστεύουν, καὶ τὸ δηλητήριο ἀπ' τὸ
μελισσομάμουν, κι' ἔτσι ὁ ἐτοιμοθάνατος ξανάρ-
χεται στὴ ζωὴ. Γι' αὐτοὺς ὅμως ποὺ εἴτε τσιμ-
πημένοι ἀπ' τὸ μελισσομάμουν, εἴτε ψημμένοι.
ζώντανοι ἀπ' τὴ μεγάλη θερμοκρασία, πηγαί-
νουν ἀξεμολόγητοι στὸν ἄλλο κόσμον, δὲν μᾶς
βεβαιώνει κανεὶς. Οἱ ἀγαθοὶ Σκυριανοὶ ἐφαρμό-
ζουν πάντα μὲ πίστη τὸ «γιατροσόφι» τους
κι' ἂς γίνῃ ὅτ' εἶναι θέλημα Κυρίου.

Ἀνηφορίζοντας ὅλο καὶ περισσότερο, ἀπαντᾷς
ἐκκλησοῦλες βυζαντινές, ὀλάσπρες, σφιχτοδεμένες
μὲ τὰ σπίτια, ποῦχουν παρὰ ξένα ὀνόματα ὅπως,
Παναγία ἢ Τσαρὰ (Κυρὸ) Ψωμοῦ, ἢ Τσαρὰ Κουκ-
τοῦ, ἐπειδὴ τοὺς πηγαίνουν ὅταν γιορτάζουν
γιὰ τάματα ἢ γιὰ δῶρο ψωμιά καὶ κουκιά. Μία
ἀπὸ τίς ὡραιότερες εἶναι ἡ Ἀρχοντοπαναγία ἢ
Παναγία τοῦ Τσελεπή.

Βαδίζοντας πρὸς τ' ἀνατολικά κατὰ τὸν Πα-
λαιόπυργο, βλέπεις ἐκεῖ κοντὰ στημένο τὸ χάλ-
κινο ἄγαλμα τοῦ Μπρούκ, τοῦ Ἀγγλοῦ ποιητῆ
ποὺ μὲ τὸ ἀέτιο βλέμμα του ξεπερνᾷ τὰ πέ-
λαγα καὶ τοὺς ὀρίζοντες, ἀτενίζοντας πρὸς κά-
ποιο ἀπόμακρο, ἀπιαστο κι' ἀνέγχιτο ἰδανικό.
Εκεῖ στὰ πέτρινα πεζούλια καθισμένος, ἀφίνεις
καὶ σὺ τὸ λογισμό σου σὲν τὸν ἀητό, ἢ νὰ
γκρεμίζεται μὲς ἀπὸ ἓναν ἱλιγγο ἡδονικὸ στὴν
ἄβυσσο τοῦ χάους καὶ τῶν καιρῶν, ἢ νὰ πέρνῃ
τὸ φύσημά του πρὸς τὴ πανύψηλη κορφή τοῦ
Κάστρου.

Ἐκεῖ κάτω ἀπ' τὰ ἐρειπωμένα τείχη ὅπου

κατάφευγαν μέσα σ' αὐτὰ οἱ Σκυριανοὶ γιὰ νὰ
σωθοῦν ἀπ' τίς κουρσάρικες ἐπιδρομές, στέκει
ἓνα παμπάλαιο κι' ὠραῖο μοναστήρι μὲ ψηλά
κελλιά, πρᾶξενα καμπαναριὰ καὶ τρούλους, ἀπ'
ὅπου τὸ θέαμα πρὸς τὴν ἀνεραμίδωτη κάτω
πολιτεία ἀλλάζει ὀλότελα ὄψη δείχνοντας τώρα
τὴ Σκύρο στὴν κάτοψη τῆς, σχεδιασμένη σὲ
ἀπειρόγραμμη τετραγωνικὰ σχήματα, σὲ πολυ-
σύνθετα συμπλέγματα ἄσπρων γραμμῶν ὅπου
μυρίζουνε ἀνάμεσά τους οἱ στρωμένες μὲ «με-
λάγγι», εἶδος μαῦρο πετρόχωμα, ἴδιες ταρατσες,
στέγες τῶν σπιτιῶν.

Ἡ σκέψι πάλι ἀπὸ δῶ πάνω γυρίζει σ' ἀ-
λαργινούς καιροὺς στίς ἱστορίες, στοὺς θρύλους
καὶ στὰ παραμῦθια. Μπροστά σου ζωντανεύει ὁ
Ἀχιλλεύς, ντυμένος γυναικεῖα, ἀγνώριστος ἀνά-
μεσα στίς κόρες τοῦ βασιλεῖς Λυκομήδη ποὺ
τὸν ἔκρυψε στὸ παλάτι του γιὰ νὰ μὴν πάει
στὸν πόλεμον τῆς Τροίας, κατὰ τὸ θέλημα τῆς
μάνας του τῆς Θέτιδας, γιὰ τὴ φοβήθηκε τὸ
χρησμὸ τοῦ μαντείου γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ ἀντρείου
τῆς παιδιοῦ. Ὅμως ὁ πανοῦργος Ὀδυσσεύς πῆγε
τάχα μου σὺν πρᾶματευτῆς στὸ παλάτι τοῦ
Λυκομήδη, πουλῶντας μαζί μὲ τὰ στολίδια καὶ
τὰ πανικά, ὅπλα πολεμικά. Οἱ βασιλοπούλες ξε-
λογισμένες, σὺν γυναῖκες ποὺ ἦταν, ἀπὸ τίς
λυμπιστὲς πρᾶματεῖς, δὲ χόρταιναν νὰ τίς κοι-
τάζουν, ἐνῶ ὁ Ἀχιλλεύς μὲ τὸ πρῶτον ἔδειξε
τὴν προτίμησιν του στ' ἄρματα. Ἐτσι χωρὶς νὰ
τὸ θέλει προδῶθηκε μόνος του στὸν Ὀδυσσεύ,
ποὺ τὸν ξεσήκωσε καὶ τὸν ἔφερε νὰ πολεμήσῃ
μὲ τοὺς Ἕλληνας. Οἱ αἰῶνες ἔφεραν μὲ τὸ πέ-
ρασμα τους κάθε λογῆς φυλὲς στὴ Σκύρο: Ἀθη-
ναίους, Μακεδόνες, Βυζαντινοὺς, Βενετσιάνους, Τούρ-
κους ποὺ ἄλλοι λίγο, ἄλλοι πολὺ, ἐχάρηκαν τὴν
ὁμορφίαν τῆς. Ἐτσι τώρα κι' ἐμεῖς, δικαιωμα-
τικὰ καὶ χωρὶς φόβον νὰ μᾶς κλέψῃ πιά κανέ-
νας κουρσάρος ἢ κατακτητὴς, τρυγᾶμε εὐτυχι-
σμένοι σὺν ἑραστές τὴν ἀπλὴν κι' ἀμόλυντη ψυχὴ
τῆς, τὴν ἴδια μὲ κείνη τοῦ ἀξέβγαλτου κορι-
τσοῦ ποὺ διατηρῶντας τὴν παρθενικὴν του χάρη,
αἰχμαλωτίζει τὴ σκέψιν, τὴν ξεκουράζει καὶ τὴν
ἀπολυτρώνει ἀπὸ τὰ φθοροποιὰ βάρη τῆς με-
γάλης πολιτείας.

ΑΘΗΝΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Τὸ Διήγημά μας.

Τὸ χρυσὸ πιάτο.

[Διήγημα ἀπὸ τῆ σειρᾶ ἑνὸς προσεχῶς ἐκδοθησομένου τόμου «Παιδικὰ Δράματα»].

ΚΑΤΕΒΑΣΕ μου σήμερα τὸ χρυσὸ πιάτο, μαμά, νὰ τὸ ξεσχεδιάσω—εἶπε παρακλητικά ἡ Ἀννίτσα στὴ μητριὰ της.

— Ἀ! μὰ ἡ ἴδια ἱστορία κάθε μέρα. Σὲ τρώει κι' αὐτὸ νὰ μοῦ τὸ σπάσης; Μιὰ γιὰ πάντα, ὄχι! Βαρέθηκα πιά τὴ ζωγραφικὴ σου. Τί μανία εἶνε κι' αὐτή; Δὲν κοιτάζεις λίγο καὶ τὰ μαθήματά σου, ποὺ μοῦ τριγυρνᾷς ἀπ' τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ μὲ τὸ κουτὶ στὸ χέρι... θὰ στὰ σπάσω καμμιὰν ὥρα αὐτὰ τὰ βραγιόνια.

Τὸ γελαστὸ προσωπάκι τῆς Ἀννίτσας μὲ μιᾶς σοβάρεψε. Ν' ἀπελπιστῇ λοιπὸν γιὰ τὸ χρυσὸ πιάτο; Τῆς εἶχε γίνει καῦμός. Ἦταν ὁ παιδικὸς της πόθος, κ' εὗρισκε ἀντίσταση Κ' ἐπειδὴ ἤξερε πῶς ἡ μητριὰ της προσπαθοῦσε κάποτε νὰ φανῇ ὑποχωρητικὴ καὶ τρυφερὴ στὴ χαϊδεμένη μοναχοκόρη τοῦ σπιτιοῦ, ἡ Ἀννίτσα ξανάπε δειλὰ καὶ μὲ παράπονο:

— Οὔτε καὶ σήμερα, μαμά, ποῦχω καὶ τὰ γενέθλιά μου;

— Ἦξερα ἐγώ, ποὺ τὸ κρέμασα τόσο ψηλά, φώναξε ἀπότομα καὶ ὀκνηρὰ ἡ μητριὰ. Εἶνε δικό μου τὸ πιάτο αὐτό. Δικό μου. Εἶνε κειμήλιο τοῦ παποῦ μου. Δὲν τὸχω γιὰ τὰ μούτρα σου. Δὲν ὑπάρχουν τέτοια σήμερα. Τ' ἀκούς; Δὲν ἔχει νὰ κουνήσει ἀπὸ κεῖ κακομοίρα μου.

Χτύπησε τὸ χέρι της ὀρμητικὰ στὸ τραπέζι, τῆς ἔρριξε μιὰν ἀπειλητικὴ ματιά καὶ βγῆκε ἔξω.

Ἡ Ἀννίτσα ἀποστομώθηκε. Κάρφωσε τὰ μάτια της στὸ χρυσὸ κινέζικο πιάτο καὶ σούφρωσε τὸ στοματάκι της μὲ πείσμα. Δὲ θὰ λείψῃ καμμιὰ μέρα ἀπὸ τὸ σπῆτι ἡ μητριὰ της; συλλογίζεται. Δὲ θὰ τῆς ξερύγῃ τότε τὸ χρυσὸ πιάτο. Ὁ τὸ ζωγραφίσῃ. Ἀπαράλλαχτο. Ἐκεῖνες τὲς δυὸ κοπέλλες μὲ τὰ κόκκινα καὶ πράσινα φορέματα καὶ τὲς χρυσὲς γραμμές. Τί λοξὰ περίεργα μάτια. Καὶ κάτι ποδαράκια τόσα δά.

Ἐκεῖνὴ τὴ στιγμὴ φάνηκε στὴν πόρτα ὁ Ἀλέκος, κρατῶντας μιὰ πεταλούδα.

— Ἀννίτσα, Ἀννίτσα. Τρέχα, μιὰ μεγάλη χίτρινη πεταλούδα.

Μὲ τὴ φωνὴ τοῦ μικροῦ ὑπηρέτη ἡ Ἀννίτσα πετάχτηκε:

— Ἀλέκο, Ἀλεκάκι μου. Ὁ τὴ ζωγραφίσω, εἶπε μὲ ὕψος σπουδαῖο.

— Στὴν ἔφερα δῶρο γιὰ τὰ γενέθλιά σου.

Τὸ προσωπάκι τῆς Ἀννίτσας ἀμέσως σκυθρῶ πᾶσε.

— Μὴ μοῦ θυμίζεις τὰ γενέθλιά μου, Ἀλέκο. νὰ χαρῆς. Ἀκουσες πρωὶ πρωὶ τίς φωνές τῆς μάνας μου!

— Γιὰ κεῖνο τὸ πιάτο πάλι! Δὲ βαρέθηκες; νὰ τὸ ζητᾷς; Σοῦ μυρίζεται ξύλο μοῦ φαίνεται, Ἀννίτσα μου, εἶπε μισογελαστὰ ὁ Ἀλέκος.

Ἡ φωνὴ του ἦταν χαϊδευτικὴ. Καὶ τὰ μεγάλα παράξενα μάτια του τὴν κοίταζαν γεμάτα στοργὴ καὶ συμπόνια.

**

Ὁ πόνος τῆς Ἀννίτσας περνοῦσε πάντα στὴν εὐαίσθητη ψυχὴ τοῦ Ἀλέκου σὰ νὰ ἦταν δικός του. Ὅταν μάλιστα ξεσποῦσε σὲ κλάματα, γιὰτὶ ὁ πατέρας της ἔδινε δίκαιο στὴ γυναῖκα του, σὰν τὴ φώναζε ἀσυλλόγιστη καὶ κακότροπη, ἔκλαιγε κι' ὁ Ἀλέκος μαζί της. Καὶ τότε ξαναθυμοῦνταν καὶ οἱ δυὸ τὴ ζωὴ ποὺ περάσανε ὅταν ζοῦσε ἡ μητέρα τῆς Ἀννίτσας. Εἶναι τρία χρόνια ποὺ πέθανε ξαφνικὰ ἀπ' τὴν καρδιά της. Ἡ Ἀννίτσα ἦταν τότε ὀχτὼ χρονῶν. Πῶς τὴν καμάρωνε ἐκεῖνη ὅταν ζωγράφιζε, γιὰτὶ ἀπὸ τότε εἶχε τὴ μανία τῆς ζωγραφικῆς. Καὶ πῶς τὴ φιλοῦσε, ὅπως ποτὲ δὲν τὴ φίλησε ἡ τωρινὴ μητέρα της.

— Θυμᾶσαι πόσο σ' ἀγαποῦσε κ' ἐσένα Ἀλεκάκι. ἔλεγε συχνὰ ἡ Ἀννίτσα. Ἐκεῖνὴ τὴ χρονίᾳ ἤρθε ἀπ' τὸ χωριό. Σ' ἔφερε ὁ πατέρας σου. Τὸν θυμᾶμαι μὲ τὲς βράκες του. «Νὰ μοῦ τὸ ἀγαπάτε λιγούλακι τὸ παιδί, κουμπάρε μου. τ' ἀφίνω στὰ χέρια σας». Ἔτσι δὲν εἶπε; Ἡ μαμά πάντα μοῦ τὸ ξανάλεγε, ὅταν μαλώνανε, ἡ καὶ μὲν. Ἦσουνε πὺρ μεγάλος ἀπὸ μὲν ἕνα χρόνο. Τί παιχνίδια ὅμως κάναμε. Θυμᾶσαι ποῦ

ἡ μαμά σὲ βοηθοῦσε γρήγορα γρήγορα στὲς δουλειές γιὰ νὰ σοῦ μείνῃ καιρὸς νὰ παίξω.

— Μόνον ὅταν τὸ παρακάναμε, Ἀννίτσα, μὲ μάλωνε γιὰ νὰ διαβίσω. Μὰ τί χαρὰ ἔκανε ἡ καὶ μὲν ἡ Κυρία τότε ποὺ βγῆκα πρῶτος στὸ βραδινὸ σχολεῖο. Καὶ τ' ἀφεντικό, δὲ λέω, χάρηκε...

— Τί κούνιες δέναμε, Ἀλέκο! Ποῦ τώρα νὰ δέσωμε καμμιὰ κούνια! Θαρρεῖς καὶ θὰ σπάσουν ὅλα ἄμα τ' ἀγγίξωμε.

— Εἶναι καὶ ὁ μπαμπᾶς σου ποὺ τὴν ἀκούει, ἀπαντᾷ σοβαρὰ—σοβαρὰ ὁ Ἀλέκος.

Καὶ τὰ παιδιὰ λένε καὶ ξαναλένε, θυμοῦνται καὶ ξαναθυμοῦνται τὰ χάδια καὶ τὴν ἀγάπην ποὺ τοὺς ἔλειψε.

**

Τὴ βραδιά ἐκεῖνη ὁ Ἀλέκος γύρισε θριαμβευτικὰ ἀπ' τὸ ἑσπερινὸν σχολεῖο. Σὰν εἶδε φῶς στὴν τραπεζαρία καταχάρηκε.

— Ὁ τὴ τρῶνε, σκέφθηκε. Ὡστε θᾶνχι κι' ἡ Ἀννίτσα ἐκεῖ. Τί χαρὰ! Ν' ἀκούσῃ πῶς πῆρα τὸ πρῶτο βραβεῖο.

Ἔτσι τοῦ ραινότανε, πῶς θ' ἀνέβαινε στὰ μάτια της. Γιὰτὶ ἂν καὶ παίζανε μαζί, ἂν καὶ ἡ Ἀννίτσα τοῦ ἔδειχνε τόση ἀγάπην, συχνὰ ὁ Ἀλέκος συλλογιζόνταν τὴ θέσιν του. Μήπως δὲν ἦταν πάντα ἕνας ὑπηρέτης. Καὶ ποῖος ξέρεῖ ἂν μιὰ μέρα ἡ Ἀννίτσα δὲ θὰ διάλεγε ἄλλα παιδιὰ νὰ παίξῃ, καθὼς πρέπει καὶ καλοντυμένα σὰν κ' ἐκεῖνη.

Εἶχε πάντα αὐτὸν τὸν κρυφὸ φόβο ὁ Ἀλέκος. Καὶ αἰσθανόταν συχνὰ μιὰ μεγάλη ἐπιθυμία νὰ ἐπιδειχθῇ στὴν Ἀννίτσα.

Ἔτρεξε λοιπὸν ἴσια στὴν τραπεζαρία. Μόλις μπῆκε μέσα καὶ τοὺς εἶδε καθισμένους στὸ τραπέζι, καλησπέρτε ζωηρὰ καὶ ἀνοιξε ἀμέσως τὴ μουςαμαδένια φθαρμένη τσάντα του. Ἐβγάλε ἕνα μεγάλο φάκελλο καὶ τὸν ἔδωσε μὲ ὕψος σπουδαῖο στ' ἀφεντικό του:

— Πῆρα τὸ πρῶτο βραβεῖο!

Ἐκεῖνος ἀνοιξε προσεκτικὰ τὸ φάκελλο, τράβηξε ἕνα μεγάλο χαρτὶ διπλωμένο στὰ δύο καὶ ἀνάμεσά ἕνα χιλιόδραχμο ἀτσαλάκωτο.

— Αὐτὸ τὸ παιδί θὰ γίνῃ κάτι μιὰ μέρα. Νὰ μὲ θυμηθῆτε. Εἶνε ἔξυπνος. Κ' ἔχει φιλότιμο καὶ καρδιά, εἶπε σοβαρὰ καὶ τὸν χτύπησε χαϊδευτικὰ στὴν πλάτη.

Ὁ Ἀλέκος ἱκανοποιήθηκε. Ἦταν ἀπερίγραπτη ἡ χαρὰ του, ὅσο ἐννοιωθε τὴν Ἀννίτσα, ποὺ εἶχε καρφωμένα τὰ γελαστὰ μάτια της μὲ θαυμασμὸ ἀπάνω του. Πόσο θάρρος τούδινε! Μόλις ἔκνε νὰ βγῇ ἀπ' τὴν τραπεζαρία, ἡ Ἀννίτσα ἔτρεξε ἀπὸ κοντά του.

— Ἀλέκο, Ἀλέκο. Αὔριο θὰ φύγῃ ἡ μαμά καὶ ὁ μπαμπᾶς μαζί ἀπ' τὸ πρωί. Τ' ἀκούσα ποὺ τὰ συμφωνοῦσαν στὸ τραπέζι, πρὶν ἔρθῃς. Ὁ τὴ παίξωμε λοιπὸν τόμπολα. Ὁ τὴ μετρήσωμε καὶ τὲς ζωγραφίεις μου. Τί χαρὰ, ποὺ εἶνε Σάββατο καὶ δὲν ἔχω σχολεῖο. Ὁ τὴ παίξωμε καὶ σκοινάκι. Δὲν πιστεύω νὰ μοῦ πιάσῃς πάλι τὰ προβλήματα; Τὸ πῆρες πιά τὸ βραβεῖο, τοῦ εἶπε μισοκοροῖδευτικὰ—μισοσοβαρὰ ἡ Ἀννίτσα, ποὺ δὲ σκοτίζονται καὶ πολὺ γιὰ τὰ δικά της τὰ μαθήματα.

— Ἀλέκο, ξέρεις, θὰ ζωγραφίσω καὶ τὸ χρυσὸ πιάτο αὔριο, πρόσθεσε μὲ σιγανὴ φωνὴ ἐμπιστευτικὰ, μὴν ἀκούσῃ κανένας.

Τὸ πρωὶ ὁ Ἀλέκος σηκώθηκε ἀπ' τὰ ξημερώματα. Ἐπρεπε νὰ ξεσκονίσῃ ἕνα ἕνα τὰ βιβλία τοῦ γραφείου, ὅπως τὸν διέταξε τὸ ἀφεντικό του. Καὶ πότε θὰ παίζανε μὲ τὴν Ἀννίτσα;

Νωρὶς-νωρὶς σηκωθήκανε καὶ τ' ἀφεντικά του. Ἐτοιμαστήκανε καὶ φύγανε. Βγῆκε καὶ ἡ γριὰ μαγεύρισα γιὰ νὰ ψουνίσῃ στὴν ἀγορά.

Ὁ Ἀλέκος ξεσκόνιζε ἀκόμα ὅταν ξύπνισε ἡ Ἀννίτσα. Πέντε σειρές βιβλία εἶχε πιά γιὰ νὰ τελειώσῃ. Ποῦ νὰ τὸν περίμενε! Καλὰ ποὺ πῆγε πρῶτα νὰ ζωγραφίσῃ καὶ δὲ θὰ τῆς φαινόταν ἡ ὥρα. Ἀραγε θὰ τὸ καταφέρῃ αὐτὸ τὸ χρυσὸ πιάτο; Νὰ τῆς φύγῃ ἐπὶ τέλους κι' αὐτὸς ὁ καῦμός.

Ἐκεῖ ποὺ συλλογιζότανε αὐτὰ ὁ Ἀλέκος, ἕνα μπόμ πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του τὸν τράνταξε. Τρομαγμένος ἔμεινε ἀκίνητος στὴ θέσιν του. Τί νὰ ἦταν; Πάνω στὴ τραπεζαρία ἦταν; Μήπως ἔπεσε τὸ μεγάλο ἀσημένιό βάζο ἀπ' τὸ τραπέζι; Ἡ μήπως ἔπεσε ἡ Ἀννίτσα ἐνῶ ζωγράφιζε τὸ χρυσὸ πιάτο, καθὼς ἦταν ἀνεβασμένη στὴν καρέκλα τῆς κουζίνας;

Σὰν ἀστραπὴ περνοῦσαν ἡ μιὰ σκέψη μετὰ τὴν ἄλλη ἀπ' τὸ μυαλό του.

— Χάθηκα, χάθηκα! Ἀκουσε ἀπελπισμένη τὴ φωνὴ τῆς Ἀννίτσας μόλις βρέθηκε κοντά της.

Ήτανε πεσμένη ακόμα μπρούμυτα. Ή καρέκλα αναποδογυρισμένη στα πόδια της. Και τὸ χρυσὸ πολύτιμο πιάτο κομματιασμένο, Θεέ μου, πόσα κομμάτια, κατὰ γῆς.

— Έσπασες τὸ πιάτο, Ἀντίτσα; Τὸ πιάτο τῆς Κυρίας; φώναξε ταραγμένος ὁ Ἀλέκος.

— Τί θὰ γίνω, Ἀλέκο. Τί θὰ τῆς πῶ τώρα; ἔλεγε ἀνάμεσα σὲ σπασμωδικὸ κλάμα ἡ Ἀντίτσα. Δὲν ἔπεφτε καλὰ τὸ φῶς ὅπως ἦτανε κρεμασμένο καὶ εἶπα νὰ τὸ ξεκρεμάσω γιὰ νὰ τὸ σχεδιάσω πάνω στὸ τραπέζι. Καθὼς ἔκανα νὰ τὸ τραβήξω, τραβήχτηκε καὶ τὸ καρφὶ μᾶζι καὶ δὲν ξέρω κι' ἐγὼ πῶς, κουνήθηκε ἡ καρέκλα, γλύστρησε στὸ παρκέτο καὶ ἤρθα κάτω.

Μιλοῦσε μ' ἀπελπισία. Εἶχε ἀκουμπήσει τοὺς δύο ἀγκῶνες της στὸ πάτωμα καὶ εἶχε στηρίξει τὸ ξανθὸ της ξεμαλλιασμένο κεφάλι στὰ δυὸ της χέρια, μὲ τὰ μάτια της στυλωμένα στὰ σκόρπια συντρίμματα τοῦ κινεζικοῦ πιάτου.

Ὁ Ἀλέκος ἔσπευε ἀκίνητος καὶ συλλογισμένος. Ἐσκυψε καὶ τὴν κοίταξε κατάματα. Κάτι παράξενο, ἀνεξήγητο ἔννοιωθε μέσα του.

— Ἐννοια σου, Ἀντίτσα μου, μὴν κλαῖς, εἶπε ἀποφασιστικὰ μὲ τόνο, ποὺ δὲ χωροῦσε ἀντίρρηση. Θὰ πῶ πῶς τ'όσπασα ἐγὼ καθὼς τὸ ξεσκόνιζα.

Ἡ Ἀντίτσα τ' ἄκουσε. Μὰ τῆς φάνηκε σὰν ἀπίστευτο. Καὶ προσπάθησε νὰ βυθίσῃ τὸ βλέμμα της στὰ μάτια του γιὰ νὰ πιστέψῃ. Ὅμως τὰ γαλανὰ μάτια της, θαμπωμένα ἀπ' τὰ δάκρυα, τὴν ἐμπόδισαν νὰ ἰδῇ τὴ γλυκεῖα καὶ χαρωπὴ ἔκφραση τῆς ματιᾶς του.

ΦΩΦΩ Π. ΛΟΓΟΘΕΤΗ

Κι' ἦταν...

Κι' ἦταν σὰν παραμυθὶ καὶ σὰν ὄνειρο ἡ ἀγάπη μας, ποὺ πάνω σ' ἀνθισμὰ της, μαράθηκε σὰν λούλουδο καὶ σφάλισε τ' ἀνέγγιχτα, σὰν κρίνοι, πέταλά της

Κι' ἦταν σὰν πεταλούδα κι' ἡ ψυχούλα μου ποὺ μάταια τριγυρίζοντας τὸ κρίνο, ξεψύχησε θωρώντάς το κατάχλωμο
Κι' ἔγειρε πρὶν χλωμότερη ἀπὸ 'κείνο.

ΒΕΤΑ Σ. ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

Στὸ νοσταλγὸ μου...

Τραγουδιστή, ἂν ἐλπίσης
Ροδένια ν' ἀντικρύσης
Στὴν ὄψη μου θωριά,

Ἄν καρτερῆς δροσᾶτο
Νὰ σοῦ γελάσῃ χεῖλι
Ἀγάπη μου γλυκεῖα

Κι' ἂν τοῦ παλμοῦ σου ἡ δύναμη
Σ' αὐτὸ κρεμιέται μόνο
Μόνο ἀπ' αὐτὴ τὴ καρτερεῖς
— Μὴν ἔρθῃς νὰ με ἰδῇς—

Τρανοὶ οἱ δικοί μου πόνοι
Μοῦ ρούφηξαν, μοῦ πήραν
Τὴν πρώτη μου δροσιά

Καὶ τώρα χλωμιασμένη
Μόνη ὁμορφιά γιὰ σένα
Κρατῶ πιστὴ καρδί.

Μὰ ἂν ἡ χαρὰ ποὺ νοσταλγεῖς
Στὴν πίστη μου κρεμιέται
Μόνο ἀπ' αὐτὴ τὴν καρτερεῖς
Πές μου το, μὲ λαχτάρα
Στὴ θάλασσα νὰ τρέξω
Τὸ κίμα νὰ φιλῶ

Πές μου το, μὲ λαχτάρα
Παραγγεῖλ νὰ κάμω
Στ' ἀγέρι τ' ἀπαλό.
Γιὰ νὰ σὲ φέρῃ πρίμα
Πεὶ γρήγορα τὸ κῆμα.

ΕΛΠΙΔΑ ΒΟΝΤΖΑΛΙΔΟΥ

Jean Moréas

Στροφές

Τὸ ρόδο τοῦ περιβολιοῦ ποὺ εἶχα καταφρονέσει
γιὰ τὴν ἀπλὴ, τὴν ταπεινὴ κι' ἀθώα του θωριά,
δίχως δροσούλα κ' ἡλιοφῶς, κατάφερε νὰ ζήσῃ
ἀπὸ μιὰ μέρα πιότερο, στοῦ βάζου τὴ σκλαβιά.

Ὑστερα σὰν κουράστηκε, χλωμὸ ἀποκαμωμένο,
τελειώνοντας τὴν ἀνθιστὴ καὶ τὴ μοσκοβολία,
ν' ἀργομαθήσουν ἄφηγε τριγύρω του τὰ φύλλα,
ἀδιόφορο γιὰ τὴ ζωὴ καὶ γιὰ τὸ χάρο πιά.

Ὅταν ἡ μοῖρα ἡ σκοτεινὴ διαβαίνει, ὡς σιωποῦμε.
Γιατὶ μιὰ τέτια θύμιση νάρθη σ' ἐμὲ πικρὴ;
Γιὰ τὴν καρδιά μου, ξέχειλη μυστήριον καὶ σκοτάδι,
τὸ φάντασμα κ' ἐνὸς ἀνθοῦ, φορτίο εἶναι βαρὺ.

Μετάφρ.

ΚΛΕΑΡΕΤΗ ΔΙΠΛΑ ΜΑΛΑΜΟΥ

Καλλιτεχνικὴ Κίνησις

Ὁ Μάρτιος μετὰ τὰ ἀνέλπιστα γεγονότα του, ποὺ γέμισε πυρίτιδα τὴν ἀτμόσφαιρα, σὰν μιὰ μεγάλῃ καταιγίς, ἐσάρωσε τὸ κάθε τι ἀπὸ τὴν καθημερινὴ Ἀθηναϊκὴ ζωὴ. Ἐπομένως καὶ αἱ καλλιτεχνικαὶ ἐκθέσεις ἀνεβλήθησαν, μεταξύ δὲ αὐτῶν καὶ τῆς Κας Ἀσπρογέράκα εἰς τὴν αἰθουσάν Στρατηγοπούλου.

Ἡ ἔκθεσις τοῦ κ. Παπαγεωργίου στὴν αἰθουσάν Κας Ρῶκ, ἐπρόφθασε νὰ κλείσῃ αἰσίως κα' εἰρηνικὰ καὶ μᾶς ἄφησε μιάν ἐξαιρετικὰ καλὴν ἐντύπωσιν. Ὁ ζωγράφος εἶναι κατ' ἐξοχὴν τοπειογράφος καὶ ἀγαπᾷ ἰδιαίτερος τὰ σκοτεινὰ χρώματα. Θάλασσε, βουνὰ καὶ δάση τὸν ἐμπνέουν τὴν ὥρα ποὺ δύει ὁ ἥλιος καὶ ἀρχίζει τὸ σούρουπο, ἢ ὅταν ὁ οὐρανὸς εἶναι βαρὺς, συννεφιασμένος. Ἀλλὰ ὁ ζωγράφος ἐφευρίσκει πάντα ἕνα τρόπον νὰ ῥίξῃ κάπου ἕνα δυνατό φῶς, τόσο τεχνικὰ, ὥστε νὰ φωτίξῃ καὶ νὰ ζωντανεύῃ ὁλόκληρην τὴν εἰκόνα, καὶ μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ οἷοι εἰς τὴν φωτοσκίασιν εἶναι μιὰ ἰδιοφυΐα. Τὸ κότερο μὲ τὸ κάτασπρο πανί, ἕνα δυνατό φωτισμένο σύννεφο σὲ μιὰ θάλασσα τῆς Αἰγίνης, ἡ ἀμαξὼν μὲ τὸ κατάσπρο ἄλλογο, ἕνας τοῖχος σπιτιοῦ στὰ Πατήσια, φωτίζονται τόσο ξαφνικὰ, ὥστε φαντάζεται κανεὶς ὅτι πηγὴ τοῦ φωτός εἶναι τὸ ἴδιο τὸ φωτιζόμενον ἀντικείμενον. Ἡ φωτοσκίασις αὐτὴ εἶναι σχεδὸν μυστηριώδης καὶ τὸ μυστήριον αὐτὸ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ θέλητρα τοῦ ζωγράφου. Τὸν κ. Παπαγεωργίου ἐνδιαφέρει ἐπίσης πολὺ τὸ ἄλλογο, τὸ ὁποῖον φαίνεται νὰ ἔχει πολὺ μελετήσῃ καὶ τοῦ ὁποῖου τὴν ὑπερφηάνει ν, τὴν χάρι καὶ τὴν κίνησι ἀποδίδει πολὺ τεχνικὰ. Ἀλλὰ καὶ αἱ τοιγάνες του καὶ τὰ παστὲλ καὶ σαγκίν καὶ τὰ σχέδια ὅλα παρουσιάζουν ἕνα ζωγράφον μὲ ἀτομικότητα ποὺ τραβᾷ σταθερὰ τὸν δρόμον του. Δὲν ἐθαυμάσαμε πολὺ τὸ πορτραῖτο τῆς Κας Μιράντας Μυράτ, ἴσως διότι νομίζομεν ὅτι ὁ προσωπογράφος πρέπει νὰ λησμονῇ τὸν ἑαυτὸ του καὶ τὰς τεχνολογίας του καὶ νὰ εἰσχωρεῖ στὴν ψυχολογίαν καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀτόμου ποὺ ζωγραφίζει.

Α. Ρ.

Μὲ λίγα λόγια

Ἡ μεγάλη φτώχεια καὶ ὁ ὑπερβολικὸς πλοῦτος εἶνε δύο ἀντίθετες λέπρες ποὺ κατατρῶνε τὴν ἀνθρωπινὴ ψυχὴ καὶ τὴν ἄγουν στὸν ἐκφυλισμό.

Ἡ ζωὴ εἶνε σὰν τὸ κρασί: ἐὰν θέλετε νὰ τὴν πῦντε καθαρὰ, μὴ τὴν ρουφᾶτε ὡς τὴν ὑποστάθμη.

ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΧΡΥΣΑΛΛΙΔΟΣ

Ἡ σημασία τῆς γεωργικῆς ἐκπαιδεύσεως τῆς γυναίκας.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔχει ἤδη δημιουργηθῇ μιὰ σοβαρὰ κίνησις διὰ τὴν προστασίαν τῆς οἰκογενείας, διὰ τὴν προστασίαν τῆς γυναίκος ὡς μητέρας καὶ ἐργατρίας καὶ τέλος διὰ τὴν προστασίαν τοῦ παιδιοῦ. Κανεὶς ὅμως δὲν ἐσκέφθη ἀκόμη νὰ ἐνδιαφερθῇ διὰ τὴν ἐξύψωσιν τοῦ οἰκογενειακοῦ καὶ κοινωνικοῦ βίου τῆς ὑπαίθρου χώρας ἀπὸ ἡθικῆς, ὑγιεινῆς καὶ οικονομικῆς ἀπόψεως, δηλαδή, νὰ μορφώσῃ καὶ νὰ διαπαιδαγωγῇ τὴν γυναῖκα ἔστω καὶ εἰς τὰ πλέον στοιχειώδη πράγματα τοῦ χωρικοῦ νοικοκυριοῦ.

Ὁ ρόλος τῆς γυναίκος εἰς τὴν Γεωργίαν εἶναι πολὺ μεγάλος. Ἡ ἀργότις λαμβάνει μέρος εἰς τὰς γεωργικὰς ἐργασίας σχεδὸν ὅπως καὶ ὁ ἄνδρας καὶ παίζει σπουδαῖον ρόλον εἰς τὴν ἀγροτικὴν οἰκονομίαν. Καὶ τοῦτο διότι τὰ περισσότερα εἰσοδήματα, τὰ ἐκ τῆς γεωργίας, τὰ διαχειρίζεται ἰδίως ἡ ἀγρότισσα καὶ οἱ κοκυρὰ τοῦ ἀγροτικοῦ σπιτιοῦ.

Ἡ ἀργότις εἶναι ἐκείνη ἡ ὁποία θὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀστυφίαν, τὸν μεγάλον αὐτὸν κίνδυνον ποὺ διατρέχει κάθε χώρα. Ἡ γυναῖκα τοῦ χωριοῦ ποὺ ξέρει ν' ἀγαπήσῃ τὴν γῆν, νὰ ἐκτιμῇ καὶ νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὰ ἀγαθὰ ποὺ τῆς δίδει, θὰ μπορέσῃ νὰ μεταδώσῃ τὴν ἀγάπην της αὐτὴν εἰς τὰ παιδιά της καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἄνδρα της.

Ὁ κουρασμένος χωρικός ὅταν θὰ ἐπιστρέψῃ τὸ βράδυ εἰς τὸ σπῖτι του καὶ θὰ τὸ εὖρη καθαρὸ, περιποιημένο, γελαστό, στολισμένον ἔστω καὶ μὲ λίγη πρασινάδα, θὰ εὖρη τὰ παιδιά του καθαρὰ καὶ πλήρη ὑγείας, τὴν μητέρα των γελαστὴ καὶ περιποιημένη, ἀσφαλὲς δὲν θὰ θελήσῃ νὰ ἀφίσῃ τὸ σπῖτι του καὶ νὰ περάσῃ τὴν βραδιά του στὴν ταβέρνα.

Ἡ Ἑλληνὶς ἀγρότισσα, ἐκτὸς τοῦ νοικοκυριοῦ της, πρέπει νὰ λάβῃ μέρος εἰς πολλὰς γεωργικὰς ἐργασίας, ἂν ὅχι εἰς ὅλας. Αὐτὴ θὰ περιποιηθῇ τὰ ζῶα της, τίς κόττες της, τὴν κατσίκαν της, καὶ τὸ πρόβατόν της ἢ τὴν ἀγελάδα της. Μὲ τὸ γάλα τους δὲν θὰ θρέψῃ μόνον τὰ παιδιά της ἀλλὰ θὰ ξέρῃ νὰ φτιάξῃ βούτυρον καὶ τυρὶ. Κι' ὅλα τὰ προϊόντα ποὺ θὰ τῆς δώσῃ ὁ μικρὸς ζωοτεχνικός της κόσμος πρέπει, ὅχι μόνον, νὰ εἶναι μιὰ οἰκονομία διὰ τὸ σπῖτι της ἀλλὰ σιγὰ, σιγὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ κάμῃ μιὰ μικρὴ ἐκμετάλλευσιν αὐτῶν.

Ἡ χωρικὴ γυναῖκα εἶναι ἐκείνη ποὺ θὰ καλλιεργῇ τὰ λαχανικά, ποὺ θὰ φροντίσῃ νὰ εἶναι πάντοτε ἀνθισμένος ὁ κήπος της καὶ οἱ γλάστρες της μὲ τίς ὁποῖες θὰ στολίσῃ καὶ τὸ σπῖτι της.

Εἶναι πολλοὶ οἱ τρόποι ἀκόμη μὲ τοὺς ὁποίους μπορεῖ ἡ ἀγρότισσα νὰ βοηθήσῃ τὸν ἄνδρα της εἰς τὴν γεωργικὴν ζωὴν του καὶ νὰ τὸν κάμῃ ν' ἀγαπήσῃ τὴν γῆν, τὴν μεγάλην αὐτὴν παραγωγόν.

Χωρὶς ὅμως καμμίαν ἐκπαίδευσιν, καμμίαν προετοι-

μασίαν ή γυναίκα αυτή δέν μπορεί νά εκτελή τά καθήκοντα πού έχει έναντι τού άνδρός της, έναντι της άντατροφής των παιδιών της, τού νοικοκυριού της, τού άγρους της. Δέν μπορεί νά γνωρίζη, όσον ξυπνη και νά είναι—ίσως μετά πολύ χρόνο—πώς θά τακτοποιήση και θά συστηματοποιήση την έργασίαν της διά νά κερδίση χρόνον, χρήμα και αυτήν την ύγιαν της. "Ολ' αυτά μιά γυναίκα δέν μπορεί νά τά ξεύρη, έόν δέν της τά έδίδαξαν. Έχει άάγκη από ένα πρόσωπον πού θά την κατηγήση, πού θά την διδάξη μέ γλυκίτητα και άγάπη και πού θά κατορθώη νά ριζώση μέσα στην καρδιά της άγρότιδος την ιδέαν της εκπληρώσεως των καθηκόντων της, της σπουδαίας της άποστολής πρὸς την οικογένειαν και πρὸς όλην την κοινωνίαν. Πολύ όρθως δέ, λέγουν, ότι αἱ γυναῖκες είναι ή βάσις της εὐδαιμονίας, ή δυστυχίας μιάς χώρας, έφ' όσον ή εὐδαιμονία των οικογενειών εἶναι άναπόσπαστος μέ την εὐδαιμονία της κοινωνίας.

Τό ειδικόν αυτό πρόσωπο, αυτό πού έρχεται πεισσότερον εἰς ἐπικοινωνίαν μέ την γυναίκα, είναι ή διδασκάλα του χωριού. Η δ. διδασκάλα είναι εκείνη πού παίζει τόν σπουδαιότερον ρόλον εἰς την μόρφωσιν της άγρότιδος. Καί την βρίσκομεν σχεδόν πάντοτε νά είναι εύσυνε διητος και καλή υπάλληλος, πού εργάζεται ακούραστα διά νά μάθη γράμματα στό παιδιά, και διά νά βοήθηση την ίδια την μητέρα των, πότε στην άνατροφή των μικρών της, πτε στο νοικοκυριό της. Μέ τά όσα της έδίδαξαν στό διδασκαλειό δέν μπορεί, παρ' όλην την καλήν διάθσιν της, νά βοηθήση την γυναίκα του χωρικού περισσότερον άπ' ό,τι της τό επιτρέπουν αἱ γνώσεις της.

Χρειάζεται μιά μόρφωσις πολύ ευρύτερα άπ' εκείνην πού δίδουν σήμεραν στό κορίτσια των διδασκαλείων, μόρφωσις πού δέν περιορίζεται μόνον εἰς λίγα οικοκυρικά μαθήματα. Αυτά δέν άρκούν διά νά ικανοποιήσουν την άμάθειαν της άγρότιδος.

Καταλήγομεν εἰς τό συμπέρασμα ότι είναι άνάγκη νά ιδρυθούν σχολεία γεωργικής και οικοκυρικής εκπαίδευσως. Τά ξερχόμενα κορίτσια θά έχουν σκοπόν νά διαπαιδαγωγήσουν και νά μορφώσουν την άγρότισσαν, ως μητέρα και σύζυγον τού γεωργού και ως γεώργον άκόμη άπ' ού λαμβάνει μέρος ενεργόν, όπως και ό άνδρας εἰς όλας τās γεωργικάς εργασίας.

Εἰς τό έξωτερικόν αἱ σχολαὶ τοιούτου εἶδους είναι αναρρυθμίται, διότι έχουν κατανοήσει την μεγάλην σπουδαιότητα, τόν ώραϊον και ύψηλόν σκοπόν των.

Εἰς τās άποφοίτους των σχολών ανατίθεται ή φροντίς και ή ευθύνη νά εκπαιδεύσουν και νά μορφώσουν τās χωρικάς. Καί εκτελοῦν πράγματι, αἱ μορφωμένοι αὐταὶ γυναῖκες τό μεγάλο αυτό καθήκον μέ αξιοθαύμαστον και πρωτοφανή δραστηριότητα και ζήλον.

Εἶναι σπουδαίον γιά μιά χώρα πού κατάλαβε πού βρίσκεται ό άληθινός πλούτος, πού κατάλαβε ότι δέν γίνεται τίποτε χωρίς την γυναίκα, ή όποία είναι ή

έμπνύσ. ρια, ή ανακούφισις, τό καταφύγιον, ή γλυκύτης εκείνου πού εργάζεται.

Γενομένη ή χωρική συνεργασία τού άνδρός της, εκεί, όπου ή γή τούς καλεῖ, εκτελεῖ την ευγειστέραν τών άποστολών: διατηρεῖ την φυλήν, αγαπᾷ την γήν και εξασφαλίζει την υπεράσπισιν κατά τās ήμέρας της δοκιμασίας.

ΟΛΥΜΠΙΑΣ Π. ΚΟΚΚΕΒΗ

Διπλ. Γεωργικῶν και Οικιακῶν Ἐπιστημῶν

Μία ιστορική επέτειος.

Η κ. Ἐλένη Σουφναίου εὐαρεστήθη νά γράψῃ διά την Ἑλληνίδα τὰ κάτωθι γιά την ώραϊαν δράσιν της Ἐταιρίας των Βυζαντινῶν σπουδῶν.

Η Ἐταιρία των Βυζαντινῶν σπουδῶν εώρτασε έφέτος την δεκάτην Ἐπετηρίδα της. Τό επιστημονικόν αυτό σωματείο, από την εποχή πού ιδρύθηκε, σκοπὸν έχει τό προλαγανδισμό τού Βυζαντινοῦ πολιτισμοῦ, των μνημείων της Βυζαντινῆς λογοτεχνίας και γενικά τή διάδοσι της Βυζαντινῆς ιστορίας, όλόκληρο τόν πολιτικόν και τόν κοινωνικόν βίο των Βυζαντινῶν. Μέ διαλέξεις από σοφοὺς Βυζαντινολόγους πού γίνονται τακτικά στην Ἀρχαιολογική Ἐταιρία, και πού έχουν καθορῶς επιστημονικόν χαρακτήρα, μέ εκδρομές σέ μέρη πού υπάρχουν μνημεῖα, ή Ἐταιρία των Βυζαντινῶν σπουδῶν δίνει στό μέλη της κάθε χρόνο μιά εξακριβωμένη ιδέα τού Βυζαντινοῦ κόσμου.

Στην Ἀρχαιολογική Ἐταιρία, πού οργανώθηκε ή σεμνή και ώραία αυτή έορτή, και πού συνεκέντρωσε τόν εκλεκτότερο κόσμον των γραμμάτων και της τέχνης, μετὰ την προσφώνησι τού σοφοῦ Προέδρου της κ. Δουβουινιώτου, ό διακεκριμένος Βυζαντινολόγος και γενικός γραμματεὺς της Ἐταιρίας κ. Φαίδων Κοκουλές (καθηγητὴς τού Πανεπιστημίου) ανέπτυξε την ιστορική άποστο ή της Ἐταιρίας των Βυζαντινῶν σπουδῶν, μίλησε γιά την διάδοσι των Βυζαντινῶν μελετῶν διά τού περιοδικού της, της Ἐπετηριδος της, πού αναγνωρίζεται ως εἷα από τὰ σπουδαία Βυζαντινά περιοδικά της Εὐρώπης, εξιστόρησε τὰ από της Ἐταιρίας πεπραγμένα κατά τό έτος 1934, ανέπτυξε τό ιστορικόν έργο της τονίζοντας την επιστημονική άποστολή της.

Τό Βυζαντινόν ὕλκον είναι διεσπαρμένο και ή επιστημονική εξερευνήσι των πηγῶν, καθῶς και ή συγκρότησις συολικής εἰκόνας τού Βυζαντίου είναι φοβερὰ δύσκολη. Μέσα στις σελίδες τού έξόχου αὐτοῦ επιστημονικοῦ περιοδικού βλέπομεν ένδιαφέροντα επιστημονικά κείμενα, άνεκτίμητες πληροφορίες γιά τή Βυζαντινή κοινωνία, αληθινὰ μνημεῖα της Βυζαντινῆς ιστορίας και τέχνης—πολύτιμο ὕλκον—πού σοφοὶ επιστήμονες έχουν συλλέξει από έρευνες και πηγές μεγάλης επιστημονικής αξίας—άγνωστα γιά

τόν πολύ κόσμον, Εἰς την «Ἐπετηρίδα» δη οσιεύονται επίσης, εκτός άπ' τις μελέτες διασήμων επιστημόνων, άνέκδοτα, έγκώμια, περιγραφικοί κατάλογοι χειρογράφων, επιγραφεῖς ναῶν, φιλολογικά μελετήματα, βιβλιοκρισίες, επιστημονικὲς ανακοινώσεις, βιβλιογραφίες, και εἰδήσεις. Τό λαμπρό αυτό περιοδικόν βραβεύθηκε από την Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, και από τόν Σύλλογον πρὸς ένόχυσιν των Ἑλληνικῶν σπουδῶν των Παρισίων.

Δέν μās μένει δυστυχῶς χρόνος, γιά νά άπαριθμήσωμεν τις σύγχρονες Βυζαντινὲς μελέτες πού έγιναν στην Ἑλλάδα τὰ τελευταία χρόνια, ούτε όλα τὰ όνόματα των διακεκριμένων καθηγητῶν Βυζαντινολόγων και άλλων λογίων, πού άσχολήθηκαν γιά τή Βυζαντινή ιστορία. Ὁ πρώτος ιστορικὸς πού έγραψε την Ἑλληνική Ἱστορία είναι ό Κωνσταντίνος Παπαρηγόπουλος από τό 1860-874 σέ πέντε τόμους. Πρίν όμως από τό μεγάλο ιστορικόν τού περασμένου αἰῶνος, ό Σπυρίδων Ζαμπέλιος εξέδωκε στό 1857 τās «Βυζαντινὰς Μελέτας» όπου διακηρύσσει την ένότητα της Ἐθνικῆς Ἱστορίας και είναι ό πρώτος έμβρυθής Βυζαντινολόγος τού ΙΘ, αἰῶνος. Σέ πολλά συμπεράσματα, ίσως και έν άγνοία τού έργου του, καταλήγει ή Βυζαντινολογική έρευνα...

Η Ἐταιρία των Βυζαντινῶν Σπουδῶν μέ τις επιστημονικὲς διαλέξεις της, εκτός από τόν κόσμον των γραμμάτων, πού τις παρακολουθεῖ μέ μεγάλο ένδιαφέρον, προσελκίει, και πολλοὺς λογίους και άλλους πού ένδιαφέρονται γιά τό Βυζαντινόν πολιτισμό, και γενικά γιά την ιστορία τού Βυζαντίου... Κυνηγετικά, από την εποχή των Κομνηνῶν και των Παλαιολόγων, Ἀγιολογικὲς περιγραφὲς ιερῶν μονῶν, όφηγήσεις επιστημονικῶν ταξειδίων, ιστορικά σημειώματα, Βυζαντινά παραμύθια, άνέκδοτα Βυζαντινά ανάγλυφα—άποτελοῦν τό θέμα των διαλέξεων της Ἐταιρίας. Τὰ μέλη της Ἐταιρίας από δέκα έγιναν 1.200 περίπου... Στις διάφορες δέ εκδρομές γίνεται εξέγησης αναλυτικῆ των μνημείων από ειδικούς αρχαιολόγους μεγάλης αξίας.

Η ώραία έορτή στην όποιαν όμίλησαν πολλοὶ σοφοὶ επιστήμονες άνεγνωρισμένης αξίας, συνεχίστηκε μέ ένα θαυμάσιο συμπόσιο στό λιεθνές μέ Βυζαντινόν μενιοῦ, πού συντάχθηκε μέ μεθοδική επιστημονική άκρίβεια από τό γενικό γραμματέα της Ἐταιρίας των Βυζαντινῶν Σπουδῶν κ. Φαίδωνα Κοκουλές, πού μαζί μέ τόν σοφό της Πρόεδρο κ. Δουβουινίω η, και τούς εκλεκτοὺς συμβούλους, καταβάλλουν υπεράνθρωπες προσπάθειες γιά την προαγωγή της Ἐταιρίας, στην πρώτη γραμμή τού ιστορικοῦ της προορισμοῦ.

Στό ώραϊόν αυτό συμπόσιο, εκφωνήθηκαν λόγοι, εύχες και έγιναν θαυμάσιες προσπάσεις. Μίλησαν οἱ κ. κ. Δουβουινιώτης, Κοκουλές, Δαμβέργης, Παπαφράγκος, Παπαδόπουλος και άλλοι πολλοὶ διακεκριμένοι επιστήμονες. Έκ μέρους των Ἑλληνίδων όμίλησεν ή γνωστή καλλιτέχνης κ. Ἀθηνᾶ Ταρσούλη.

Συγχαίρομεν ολοψύχως την Ἐταιρία των Βυζαντινῶν πουδῶν γιά τό εκπολιτιστικόν, και μεγάλο έργο πού ανέλαβε, και εύχόμεθα νά συνεχίζη την σπουδαιότατη ιστορική άποστολή της μέ την ίδια επιτυχία.

Η άνοιξις

Τό σώμα μας, όσον άφορᾷ την εξέλιξί του και την έναλλαγή της ύλης, υπόκειται στις αυτές δυνάμεις, στους αὐτοὺς νόμους, πού διέπουν και τὰ άλλα οργανικά όντα, τὰ ζῶα και τὰ φυτά.

Κάθε χρόνο, στην άρχή της άνοιξεως, δέχεται ό πλανήτης μας την επίδρασι μιάς δυνάμεως προερχομένης από τόν ήλιο, πού εισδύει σέ όλον τόν οργανικόν κόσμο και κατ' έξοχήν στόν άνθρωπο. Η μυστηριώδης αυτή άκτινοβολία, πού την έχει ιδιαίτερος ό έαρινός ήλιος, έπηρεάζει τὰ μέγιστα τούς φυτικούς χυμούς—τό ζωτικόν αυτό έλιξίριο—πού κάνει νά ξαναφυτρώνουν, σάν θαύματα, οἱ νεαροὶ βλαστοί, τὰ μπουμπουκία, τὰ καινούρια φύλλα.

Αὕτη ή έκπομπή τού ήλίου είναι πού δίδει στό δένδρο τή δύναμι νά τραβήξη μέ τις ρίζες του νέα τροφή από τή γή, αλλά και ν' άποτινόξη τελειωτικῶς τὰ τελευταία νεκρά φύλλα, από τόν περασμένο χρόνο.

Μὰ και τὰ ζῶα, τὰ πουλιά, ιδίως όσα ζοῦν στή φυσική τους κατάσταση, κι' αὐτὰ δονοῦνται μέσα σ' αὐτόν τόν ήλιακόν ρυθμό, άνανεώνουν τὰ φτερά, τή γούνα του' ή άπόρριψις όμως τού παλαιοῦ, άχρήστου ὕλικου είναι ελάχιστο μόνον μέρος τού όλου μεγάλου άνοξιαίου φαινομένου, πού μεταμορφώνει όλα τὰ όντα της φύσεως. Καί ήμεῖς οἱ άνθρωποι κάνομε μιά στάσι στό τέλος τού χειμῶνος' και μεῖς ξεκάνομε πολλόν, νεκρό ὕλκον και δεχόμεθα καινούριο, εἰς δηλ. άφίσωμε νά ενεργήση επάνω μας ή άνανεωτική της άνοιξεως δύναμις. Πρὸς τοῦτο πρέπει νά παύσωμε ψυχῇ και σώματι νά εἴμεθα σέ κατάσταση «ένεργητικῆς», τή στιγμή πού ζητοῦμεν άνάπαυσι.

Τό καινούριο τομάρι, τὰ φτερά, τό δέρμα, ή πιό ζωηρά κυκλοφορία, τὰ μπουμπουκία, τὰ φύλλα, τὰ βλαστάρια, δέν εἶναι παρά μιά όρατή εκδήλωσις της άόρατης ήλιακῆς έκπομπῆς. Καινούρια διαλύματα από άόρατες χημικὲς οὐσίες προκαλοῦν νέες κρυσταλλώσεις, πού μπαίνουν στό κορμιά των πουλιῶν, των ζῶων, των ανθρώπων. Τὰ στοιχεῖα τού περασμένου χρόνου έχουν εξατληθῇ, τὰ δένδρα, τὰ ζῶα, οἱ άνθρωποι δημιουργοῦν καινούρια.

Οἱ Ἴνδοι όνομάζουν τόν Μάρτιο και Ἀπρίλιο τούς άδύατους μήνας. Σάν ποιό όξεῖς παρατηρητοὶ πού είναι νοιώθουν ότι τό σώμα μας, την εποχή αὕτη, εἶναι νωθρό, κοιρασμένο, ότι χρειάζεται άνάπαυσι. Γιά νά μπορέσωμε όμως νά όφεληθοῦμεν από την άνανεωτική δύναμι της άνοιξεως, πρέπει νά ύποταχθοῦμε σ' αὐτήν.

“Ὅσοι βιάζον τὸν ἑαυτοῦ τους, ὅσοι ὑποβάλλονται σὲ σωματικὴ ἢ ψυχικὴ ὑπερκόπῃσι, ἐναντίον τοῦ ἐνστίκτου τους, ὅπως ἀναγκάζονται καὶ τὸ κάνουν σήμερον χιλιάδες ἄνθρωποι, χάρις στοὺς ἀφύσικους νόμους τῆς ζωῆς μας, ἐκεῖνοι ἀπωθοῦν τὴν δύναμι τῆς ἀνοήσεως καὶ καταστρέφουν τὸ εὐεργετικὸν τοῦ ἔργου. Ἀντὶ τούτο νὰ συντελεσθῇ ἡ θανατοποργὴ τῆς ἐνέργειας, σέβουν μαζὺ τοὺς ὅλα τὰ παληὰ, νεκρωμένα στοιχεῖα ποὺ ἔπρεπε ν’ ἀποτινάξουν, ὅπως τὸ δένδρον πετὰ τὰ μαγαμένα φύλλα. Αὐτὸ δὲ εἶνε μιὰ ἀπὸ τίς αἰτίες ποὺ κυρταίνουν οἱ ὅμοιοι, ποὺ ἀσπρίζουν-τὰ μαλλιὰ, ποὺ κάνε ρητίδες τὸ πρόσωπο.

Ἡ κατάσχευσις τοῦ σώματος, ἐκεῖνο ποῦ λέμε γή-
ρας, εἶνε κυρίως ἡ ἄγνοια τῶν ὄρων ποῦ μᾶς περι-
στοιχίζουν. Μία ξεχωριστὴ δραστηριότης ἢ μιὰ ἔκτα-
κτη μυϊκὴ δύναμις μπορεῖ νὰ προέρχονται καὶ ἀπὸ
νευρικότητα, ἀπὸ μιὰ μανία, ποῦ σὰν παρὰλύσημα,
κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ τρέχῃ ἀπὸ μιὰ δουλειὰ στὴν
ἄλλη, χωρὶς ἀνάσα, ὥς ποῦ νὰ κοπῇ τὸ σκοινί. Ἐάν
ὁ ἄνθρωπος ἤθελε, ἔστω καὶ γιὰ λίγο χρόνον νὰ λάβῃ
αὐτὰ ὑπ' ὄψιν, θὰ μπορούσε νὰ δεχθῇ πολὺ περισ-
σότερη ἀπὸ τὴν εὐεργετικὴ ἡλιακὴ ἐνέργεια καὶ τότε
θὰ ξυπνοῦσαν μέσα του ἀνήκουστες αἰσθησεις καὶ πολλοί
μας, τῶν ὁποίων καὶ σήμερον ἀκόμα ἀρνούνται πολλοί
τὴν ὑπαρξί. Οἱ ἀνατολικοὶ λαοὶ ποῦ ζοῦν βίον πῶς ἡσυχ,
πῶς ἐσωτερικευμένο ἀπὸ μᾶς, γνωρίζουν κατὰ περισσό-
τερο γιὰ τὴν ἰσχύ τῶν πνευματικῶν αὐτῶν δυνάμεων.

Αἱ Ἰνδία εἶνε ὑποτελεῖς στήν Ἀγγλία, μὰ σιγά σιγά οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ νικοῦν τὸν πολιτισμὸ τῆς Δύσεως. Ἡμεῖς ὅμως ἀγνοοῦμεν ἀκόμα τοὺς νόμους ποὺ δίδουν στοὺς σοφοὺς ἐκείνους τὶς δυνάμεις ποὺ θαυμάζομεν. Πόθεν προέρχονται; Ἀπὸ τῆ σιωπηλῆ τοῦ προσηλῶσι πρὸς ἓνα καὶ μόνον σκοπὸ. Οἱ ἄνθρωποι τῆς Δύσεως ὅμως νομίζουν ὅτι τίποτε δὲν μποροῦν νὰ κατορθώσουν χωρὶς τρέξιμο καὶ χωρὶς νεύρα.

Τὸ νὰ σταματοῦμεν ὅμως αὐθαίρετα τὸ ἐτήσιο
εὐεργετικὸ φαινόμενο τῆς ἐαρινῆς ἀναγεννήσεως, εἶνε
σὰν νὰ θέλομε νὰ κλαδέσωμεν ἓνα δένδρο ποὺ ἀνθίζει.

ΛΟΥΚΙΑ

Μουσική κίνησις.

Μουσική κίνησις... ἢ κίνημα;

Τὸν μῆνα αὐτὸν ἐσίγησαν τὰ πιάνα, ἐβουβάθησαν οἱ λάρυγγες, ἐνεκρώθησαν αἱ ὀρχήστραι.

Ἐπρόκειτο νὰ ἔχωμεν ἀποκορηγῆς... αἱ πολυτελεῖς
τουαλέτται εἶχον παραγγελθῇ, τὰ θέατρα εἶχον δια-
κοσμηθῇ καὶ τὰ ποδαράκια τῶν Ἀθιδῶν ἐκινουῖντο
νευρικά ἀπὸ ἀνυπομονησίαν καὶ χαράν, μὲ τὴν προσ-
δοκίαν τοῦ χοροῦ, θὰ ἐγίνοντο χοροὶ μετῃ φιασμέ-
νων, θὰ ἐχόρευεν ἡ Χορῳδία Ἀθηνῶν, θὰ ἐχόρευον,
ὅπως κάθε χρόνον, οἱ Παρηνσσεῖς, οἱ Ἀκαρνάνες, οἱ
Ζανύνθιοι, οἱ Κεφαλλῆνες, οἱ αὐτοκινητισταί, θὰ
ἐχόρευεν εἰς τὴν Πλάκα ἢ «Παλῆα Ἀθήνα»...

Εἶχον κουρδισθῇ ὅλαι οἱ τζᾶξ-μπάντ καὶ ἐπερί-
μεναν μόνον τὸ σύνθημα τοῦ ἀρχιμουσικοῦ.

Διὰ μιᾶς ὁμως ἥλλαξε τὸ σύνθημα... Ἐντὶ τοῦ
σαξοφώνου, ἠκούσθη τὸ κανόνι τοῦ Λυκαβητοῦ, καὶ
ἐντὶ τῶν βιολῶν ἐσύριξαν τὰ μάνλιχερ, καὶ ἐντὶ τῶν
βιολοντσέλλων ἐβόησαν τὰ πολυβόλα...

Τὰ ταξουνάκια τῶν Ἀθιδῶν ἡλλαξαν διὰ μιᾶς ῥυθμόν· ἔλυσμόνησαν τὰ φῶς-τροῦ καὶ τὰ μπλιούς, καὶ ἐτράπησαν βιαστικῶς πρὸς τὰ κέντρα νὰ μάθουν νέα, καὶ ἄλλαι, ἔντρομαι ἐτράπησαν εἰς τὰ σπίτια των.

Τὰ κομπετὶ διεδέχθησαν αἱ σφαῖραι καὶ οἱ νεαροὶ χορευταί, ἀντὶ τοῦ σμόκιν, ἐφόρεσαν βιαστικοὶ τὸ χασὶ καὶ ὥρμησαν πρὸς τὴν Μακεδονίαν.

Ἐνας παλμὸς ἐνθουσιασμοῦ, ἓνα ῥῆγος πατριωτισμοῦ συνετάραξε νέους καὶ γέροντας, ἄνδρα, καὶ γυναῖκας. Ἡ Πατρίς ἐκινδύνευε.

Ἄλλὰ ὁ μέγας, ὁ καλὸς Θεὸς ἠθέλησε νὰ τελειώσουν ὅλα γρήγορα, γρήγορα. Ἡ κακὴ ἀπειλὴ διελύθη σὰν ἓνα κακὸν ὄνειρον. Ἦτο ἓνα intermezzo. Ἦτο ἓνας ἀνεμοστρόβιλος, ποῦ, ἀφοῦ μᾶς ἐγύρισε ὅλους εἰς τὴν δόξαν τοῦ ἐπεράσει καὶ ἐφυγε.

Αἱ ὥραιαι ἀποκηάτται μεταμφοεῖς ἐπῆγαν
 χαμέν ι, τὰ κομφετὶ ἔμειναν ἀξόδουτα. Ἀλλὰ τὰ εὐ-
 κίνητα ποδαράκια θὰ χορεῦσουν καὶ τὰ λεπτά χέρια
 θ' ἀκουμήσουν μὲ μεγαλειτέαν εὐχαρίστησιν, μὲ
 ἐμπιστοσύνην καὶ θαυμασμόν εἰς τοὺς ὅμους τῶν νέων
 ποὺ εἶχαν φορέσει τὸ χακὶ καὶ θὰ στροβιλίσουν τὰ
 ζεύγη, μὲ κάποιαν μέθην, ὑπὸ τοὺς ἥχους τοῦ σαξο-
 φώνου. Τὸ intermezzo ἐτελείωσεν καὶ συνεχίζεται
 πάλιν ἡ συνειθισμένη ζωῇ.

M M

M M.

Γυναικεία Κίνησις.

Ἀμερική :

Ἐλήφθη εἰς τὰ γραφεῖα μας ἡ ἔκδοσις τοῦ τετάρτου Γυναικείου Συνεδρίου Συγκλήσεων Προβλημάτων τοῦ «Βήματος», τοῦ «Κήρυκος τῆς Νέας Ὑόρκης». Τὸ γενικὸν θέμα τοῦ συνεδρίου ἦτο «Ἡ ἐν γένει ἀλλαγὴ κατευθύνσεων».

Συνεζητήθησαν τὰ κάτωθι θέματα :

«Ἀλλαγὴ κατευθύνσεων εἰς τὴν ἐγκληματολογίαν».
 » » » τὰς τέχνας (ἢ μετα-
 βολὴ ἀντιλήψεων εἰς τὰς τέχνας).

«Τὰ νέα ιδεώδη τῆς νεολαίας». «Μεταβολὴ τῆς θέσεως τῆς γυναικός». «Ὁ Ἀγὼν γιὰ τὴν ἀσφάλεια».

Μεταξὺ τῶν ὁμιλητῶν συγκαταλέγονται καὶ ὁ Εἰσαγγελεύς καὶ ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἑργασίας τοῦ Ὀντόριο, ὁ Γεν. Εἰσαγγελεύς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ὁ Γεν. Γραμματεὺς τῆς Ἑθνικῆς Επιτροπῆς ἐπὶ τῶν φυλακῶν, δις Ἰουλία Taffray, ἡ Honorable Frances Perkins, Ὑπουργὸς τῆς Ἑργασίας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ὁ γνωστός συγγραφεὺς Hugh Walpole, ἡ ἀεροπόρος Amelia Erhart, ἡ πρόεδρος τῶν Σωματιῶν Προσκόπων τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν, ἡ πρόεδρος τῆς Ἀμερικανικῆς Ἐνώσεως Λεσζῶν Ἐπισημόνων καὶ Ἑργοζομένων Γυναικῶν, ἡ Frau Mathilde Wurm ἄλλοτε μέλος τοῦ Reichstag, ἡ Mme Paul Duprey Γαλλίς ἐκδότρια, ἡ πρόεδρος τοῦ Ἑθ. Συμβ. Ἀμερικανίδων, ἡ πρόεδρος τοῦ Σωματιοῦ «Αἰτῶν καὶ Θεραπείας τοῦ Πολέμου», πρυτάνεις διαφόρων Κολλεγίων καὶ Πανεπιστημίου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, καὶ ἄλλοι.

... Εἰδήσεις ...

Κατὰ τὴν πανηγυρικὴν συνεδρίαν τῆς Ἀκαδηδίας Ἀθηνῶν, γενομένην τὴν 25 Μαρτίου ἐβραβεύθησαν καὶ αἱ ἐξῆς Ἑλληνίδες: Τὸ ἐκ δοχ. 9000 βραβεῖον Δημ. Βικέλα ἀνεπεμήθη εἰς τὴν δίδα Αἰκατερ. Παπᾶ διὰ τὴν συλλογὴν διηγημάτων «Στὴ συκαμιά ἀπὸ κάτω». Εἰς τὴν συνεργατίδᾳ μας κ. Τατιάναν Σταύρου ἀνεπεμήθη ἔπαινος διὰ τὰ διηγήματά της «Ἐκεῖνοι ποὺ ἔμειναν». Ἐπίσης ἀπένευμεν ἡ Ἀκαδημία ἔπαινον εἰς τὴν κ. Ἀθῆν Ἄν Ταρσούλη, συνεργατίδα ὠσαύτως τῆς «Ἑλληνίδος» διὰ τὸ βιβλίον της «Κάστρα καὶ Πολιτεῖες τοῦ Μορνά».

Ἀργυροῦν μετάλλιον τέλος ἀπενεμήθη εἰς τὴν κ. Φανὴν Π. Ζαλοκώστα διὰ τὴν πολυτίμον νοσηλευτικὴν δρασίαν της εἰς πάντας τοὺς πολέμους ἐπὶ μίαν ὁλόκληρον εἰκοσιπενταετίαν.

Τὸ Ε. Σ. Ε. θέλον νὰ τιμήσῃ τὰς βραβευθεῖσας
ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν διακεκριμένας Ἑλληνί-
δας, παρέθεσεν εἰς αὐτὰς τέιον εἰς τὸ Ἀκροπόλ Πα-
λάς εἰς τὸ ὅποιον π. ρευρῆθησαν τὰ μέλη τοῦ Ε Σ Ε
αἱ συνεργάτιδες τῆς «Ἑλληνίδος» καὶ πολλαὶ ἀντι-
πρόσωποι τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν.

Τὴν γαλανόλευκον σημαίαν ποῦ κυματίζει ἐφέτος ἐπὶ
τῆς Ἀκροπόλεως ὕφαιναν καὶ ἔστειλαν ὥς χαιρετισμόν
πρὸς τὴν μητέρα Ἑλλάδα αἱ γυναῖκες τῆς Κύπρου.

Ἀπαγόρευσις τριχοβαφῶν. Τὸ ὑπουργεῖον Κρα-
τικῆς Ὑγιεινῆς καὶ Ἀντιλήψεως δι' ἐγκυκλίου ὑπ' ἀρ.
9189 καὶ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 4 Φεβρουαρίου 1935 ἀνα-
κοινεῖ ὅτι ἀπηγορεύθη ἡ ἐν τῷ κράτει παρασκευὴ
καὶ κυκλοφορία ὅλων τῶν τριχοβαφῶν ἐν γένει, εἴτε
ἐτυχον ἀδείας κυκλοφορίας, εἴτε ὄχι, καθὼς καὶ ἡ ἐκ
τοῦ ἐξωτερικοῦ εἰσαγωγὴ παρομοίων σκευασμάτων.

Ἀπὸ ἀρχαίων τοῦ βουλευτοῦ Φλωρίνης κ. Φλ. Δραγοῦμη ποῦ δημοσιεύτηκε στὴ «Πρωτὰ» γιὰ τὶς Συνταγματικὰς καὶ Διοικητικὰς μεθβολές, ἀναδημοσιεύομεν τὴν ἐξῆς περικοπή: «Ὡς πρὸς τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου, ἴσως εἶνε παράτολμον νὰ προτεῖν κανεὶς τὴν ἀναγνώρισιν μόνον εἰς τοὺς γνωρίζοντας ἀνάγνωσιν καὶ γραφὴν πολίτας ἄνδρας καὶ γυναῖκας. Τοῦτο ὅμως ἀπ' ἐνὸς μὲν θὰ συνέβαλε σημαντικῶς εἰς τὴν ἐνσυνειδητοτέραν καὶ ἐπιμελεστέραν ἐπιλογὴν τῶν κοινοβουλευτικῶν ἐκπροσώπων τοῦ λαοῦ, ἀπ' ἐτέρου δὲ θ' ἀπετέλει ἐνδύρασιν πρὸς ἐκμάθησιν τῆς γραφῆς καὶ τῆς ἀναγνώσεω.»

Πρὸ 250 ἐτῶν, δηλ. τὴν ἄνοιξιν τοῦ 1685 μὲ διαφο-
ρὰν ὀλίγων ἐβδομάδων ἐγεννήθησαν δύο ὑψηλότατοι κο-
ρυφαί τῆς μουσικῆς, ὁ Ν. πᾶχ καὶ ὁ Χάϊνελ. Εἰς ὅλον
τὸν πολιτισμένον κόσμον διοργανοῦνται πρὸς ἑορτα-

σμόν τῆς ἐπετείου αὐτῆς συναυλίας με ἐπελυσσέναι
ἔργων τῶν μεγάλων αὐτῶν μουσουργῶν

Ἡ εἰδικὴ Συνέλευσις τοῦ Ἑθνικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἑλληνίδων, διὰ τὴν τροποποίησιν τοῦ Καταστατικοῦ ὡς καὶ ἡ Ἑτησία Γενικὴ Συνέλευσις αὐτοῦ, αἰδρισθεῖσαι διὰ τὴν 28ην Μαρτίου εἰς τὴν Αἴθουσαν τοῦ Συλλόγου Ὁφελίμων Βιβλίων, ἀνεβλήθησαν διὰ τὴν 18ην Ἀπριλίου ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 3 μ. μ. πάλιν εἰς τὴν Αἴθουσαν τοῦ Συλλόγου Ὁφελίμων Βιβλίων Ἀκαδημία 46.

Μανθάνομεν ἐξ Ἀλεξανδρείας ὅτι ἡ κ. Θεοχάρους Κότσικα προσέφερε στήν Ἑλληνική κοινότητα 50.000 λίρες γιά τήν ἐξυσφάλισι τῆς λειτουργίας τοῦ ἐκεῖ Κοτσακίου Ἑλληνικοῦ νοσοκομείου ὡς γνωστὸν διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ κτιρίου τοῦ νοσοκομείου αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ μεγαλύτερο τῶν παρο. οἶων στήν Ἀνατολή ἰδρυμάτων, εἶχε διαθέσει ὁ ἀείμνηστος Κότσικας ἄλλες 50 000 λίρες.

Στὸ Βερολίνο ἀνοίξει τελευταίως, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Ὑπουργείου τῆς Προπαγάνδας, μία ἔκθεσις σχετική με τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, ποὺ θὰ τελεσθῶν ἐκεῖ τὸ καλοκαίρι τοῦ 1936. Ὑπάρχει στὴν ἔκθεσι αὐτὴ καὶ ἕνας χάρτης ὅπου παριστάνεται εἰς ἀνάγλυφον ὁ δρόμος ποὺ θὰ διανύσουν οἱ δρομεῖς γιὰ νὰ φέρουν ἐξ Ὀλυμπίας τὸ φῶς στὸ Στάδιο τοῦ Βερολίνου. Ἀρχίζει δὲ ἡ διαδρομὴ αὐτὴ ἀπὸ τὴν ἱερὰ γῆ τῶν Ὀλυμπίων· ὅπ' ἐκεῖ περνᾷ τὰς Ἀθῆνας, τοὺς Δελφούς, τὴ Θεσσαλονίκην, Σόφια, Βελιγράδι, Βουδαπέστη, Βιέννη, Πράγα, Δρέσδη καὶ καταλήγει στὸ Βερολίνο. Αἱ ἀποστάσεις ὑπολογίστηκαν ἔτσι, ὥστε ὁ τελευταῖος δρομεὺς θὰ φθάσῃ μετὰν ἀναμμένη λαμπάδα στὸ Στάδιο τοῦ Βερολίνου ἀκριβῶς κατὰ τὴν ἑαυρίστην τῶν ἀγώνων, γιὰ ν' ἀνάψῃ πάλιν συμβολικῶς τὸ φῶς τῆς Ὀλυμπιακῆς ιδέας.

Αἱ Ἀμερικανίδες καὶ ἡ εἰρήνη. Τῇ πρωτοβουλίᾳ τῆς κ. Δ. Φίλιππς ἤρχισε στὴ Νέα Ὑόρκη μιὰ σειρά ραδιοφωνικῶν διαλέξεων ποὺ θὰ γίνονται ἐπὶ τρίμηνο κάθε Παρασκευή, καὶ ἔχουν ὡς θέμα τὴν παγκόσμιον εἰρήνην. Αἱ διαλέξεις αὗται γίνονται ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Διεθν. Γυναικείας Ἐνώσεως τῶν ἐλευθέρων καὶ ἐμπορικῶν ἐπαγγελματιῶν. Ὁμιλήτριαι εἶναι ὅλες οἱ πρωτοπόροις τοῦ φεμινισμοῦ, ὡς ἡ κ. Chapman Catt, ἡ κ. Jane Adams κλ.

Ἐγκυκλοπαίδεια τῶν γυναικῶν τῆς Μ. Βρετανίας. Ἡ ἔκδοσις τοῦ ἔργου αὐτοῦ ἐπλήρωσεν ἓνα κενὸν ποῦ ἦταν ἀνάκαθεν αἰσθητό. Ἡ Ἐγκυκλοπαίδεια αὐτὴ ποῦ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἓναν ὀγκώδη τόμο, περιέχει τὰ ὀνόματα καὶ τίς διευθύνσεις ὅλων τῶν διασήμεων Ἀγγλίδων, καθὼς καὶ περὶ ληρὶν τῶν κυριωτέρων ἔργων τῶν. Ἐνα μέρος τοῦ βιβλίου πραγματεύεται σύντομα τὸς προόδους γενικῶς ποῦ ἔγιναν κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα ὑπὸ τῶν γυναικῶν, τῶν πρωτεργαίδων τοῦ φεμινιστικοῦ κινήματος κλ. Ἐπίσης ἀναφέρονται ἀριθμητοὶ ποῦ δείχνουν τὴ θέσι ποῦ κατέ-

χουν σήμερα οἱ γυναῖκες σὲ δημόσιες καὶ ἰδιωτικὲς ὑπηρεσίες, καθὼς καὶ στὰ διάφορα ἐπαγγέλματα.

Στὴ τελευταία ἀναπληρωματικὴ ἐκλογὴ στὴ Τσεχοσλοβακία ἐξελέγη μέλος τοῦ κοινοβουλίου ἡ κ. Tumlirova, πρόεδρος τοῦ τσεχικοῦ τμήματος τῆς Διεθνoῦς Ὁμοσπονδίας τῶν ἐπιστημόνων γυναικῶν. Ἡ κ. Tumlirova ἀνήκει στὸ δημοκρατικὸ ἀγροτικὸ κόμμα.

Ἡ πρώτη γυναῖκα ἀρχιτέκτων στὴν Αὐστρία εἶναι ἡ δεσποινὶς Μάρθα Reitsstätter, ἡ ὁποία πῆρε τελευταίως τὸ δίπλωμά της στὴν Ἀρχιτεκτονικὴ Σχολὴ ποὺ ἀποτελεῖ τμήμα τῆς Ἀκαδημίας τῶν Καλῶν Τεχνῶν τῆς Βιέννης.

Στις τελευταῖες βουλευτικὲς ἐκλογὲς στὴ Πορτογαλία κατὰ τὶς ὁποῖες ἐψηφίσαν γιὰ πρώτη φορὰ οἱ γυναῖκες, ἐξελέγησαν τρεῖς βουλευτίνες. Καὶ οἱ τρεῖς ἀνήκουν στὸ συντηρητικὸ (κυβερνητικὸ) κόμμα.

Λέγουν πῶς ὁ Χίτλερ εἶναι διατεθειμένος νὰ γίνη δευτέρα ἐκδοσις τοῦ βιβλίου του «Ὁ Ἀγῶνας μου» (Mein Kampf) ἀπὸ τὴν ὁποίαν θ' ἀφαιρουῖσεν ὅμως τὰ ὑβριστικὰ κατὰ τῆς Γαλλίας μέρη.

Δὲν εἶναι λέγει σήμερα ἀπολύτως ὀρθὸν ὅτι ἡ Γαλλία ζητεῖ νὰ καταστρέψῃ τὴ Γερμανία. Μὰ ἦταν ἄρᾳ γε ἀλήθεια τοῦτο πρὸ 10 ἢ 15 ἐτῶν; Ὑπάρχουν βέβαια ἄνθρωποι ποὺ φρονοῦν ὅτι γιὰ τὴν ἐπιτυχία ἐνὸς σκοποῦ ἐπιτρέπονται ὅλα τὰ μέσα, καὶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ λογισθοῦν εἰς βάρος τοῦ σημερινοῦ καγκελαρίου ὅσες ὕβρεις ἐξεστόμισε ὁ τότε Χίτλερ ὁ ὑποψήφιος καὶ ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Ἡ ἀνδοξία στὴν ἐξουσία οἰουδῆποτε ἀτόμου εἰς οἰανδῆποτε χώραν εἶναι ὅμως τότε μόνον δικαιολογημένη διὰ τὸ ἄτομο αὐτὸ θὰ πολιτευθῇ ἂν ὄχι καλῆτερα ἀπὸ τὸν προκατόχου του, ἀλλὰ τουλάχιστον ἐξ ἴσου καλά. Ὅλοι παραπονοῦνται πῶς ἡ ἐμπιστοσύνη ἔχει χαθῇ ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ νομίζουν πῶς τὰ πράγματα θὰ διορθωθοῦν μόνον μὲ τὴν ἐπαναφορὰ της. Ὡς τώρα ὅμως πολεμοῦν ν' ἀποκαταστήσουν τὴν ἐμπιστοσύνη μὲ διαφοροῦμενα μέσα. Πρέπει ὅμως νὰ κηρύξουν τὸν πόλεμον στὸ ψεύδος—αὐτὸς εἶναι ὁ καλῆτερος τρόπος ν' ἀποδειχθῇ ὅτι ἡ ἀρετὴ δὲν εἶναι μιὰ ἀπλὴ κατεργαρία.

Μετὰ 29 χρόνων ἐργασία τελειώνει κατ' αὐτὰς τὸ γιγάντιον ὕδραγωγεῖο τῶν Ἀπουλίων ποὺ θὰ τροφοδοτῇ 302 Ἱταλικὰς πόλεις καὶ χωριά. Ἔτσι θὰ περατωθῇ ἓνα παμμέγιστον ἔργον ποὺ τὸ ἤρχισε ποτὲ ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ καὶ τὸ ἀποτελεῖ ὁ σήμερα ὁ Μουσολίνι.

Ἡ ἐφημερίς International feminin τῆς ὁποίας ἰδρύτρια καὶ διευθύντρια ἦταν ἐπὶ 25 χρόνια ἡ κ. Ἐλίζα Soyer, γεν. γραμματεὺς τοῦ Εθν. Συμβουλίου τῶν Βελγιδῶν, ἔπαυσε νὰ ἐκδίδεται. Ἐχομε μπροστά μας τὸ τελευταῖον φύλλον τῆς θαρραλέας αὐτῆς ἐφημερίδος, ποὺ πρωτοστάτησεν ἀνέναντον στὸ φεμινιστικὸν ἀγῶνα. Ἡ κ. Soyer, ποὺ ἔφθασε πλέον εἰς βαθὺ γῆρας, ἀποχαιρετᾷ σὶς φύλλον αὐτὸ τὶς συνεργάτιδες

της καὶ σὲ μιὰ διακήρυξιν ἀπειθύνει στὴν πληθὰδα τῶν νέων γυναικῶν πολῦτιμες συμβουλές: «Πρὸ παντός, λέγει ἐργασθεῖτε γιὰ νὰ γνωρίσετε τὸν ἑαυτὸν σας καὶ ἀναπτυχθεῖτε πνευματικῶς καὶ ψυχικῶς γιὰ νὰ ἐξουσιάζετε τὴ ζωὴ σας. Πρέπει νὰ ἐργάζεσθε ἀδιακόπως γιὰ τὴ χορὰ ποὺ παρέχει ἡ ἐργασία τίποτε μεγάλο δὲν κατορθώνετε χωρὶς ἐνθουσιασμό, ποὺ εἶναι πρόνομιον τῆς νεότητος. Ἡμεῖς δὲ πρέπει μὲ χαρὰ νὰ κάνουμε τόπο στὴ γενεὰ ποὺ ἔρχεται».

Ἡ σημερινὴ κατάστασις τοῦ γυναικείου ζητήματος. Τὸ Συμβούλιον τῆς Κ. τ. Ε. ποὺ συνήλθε τὸν παρελθόντα Ἰανουάριον, μολοντί εἶχε ν' ἀσχοληθῇ μὲ τὸ φλέγον ζήτημα τοῦ δημοψηφίσματος τοῦ Σάαρ, βρῆκε ἐν τούτοις καιρὸ ν' ἀσχοληθῇ καὶ μὲ ἄλλα ζητήματα, ἐν οἷς καὶ μὲ τὰ ὑπομνήματα τῶν διεθνῶν γυναικείων ὁργανώσεων ποὺ θὰ τεθοῦν στὴν ἡμερησία διάταξι τῶν προσεχῶν συνεδριάσεων. Τὰ θέματα αὐτὰ εἶναι:

α) Ἡ συνθήκη τοῦ Μοντεβιδέο γιὰ τὴν ἰθαγένειαν τῆς γυναίκας, καὶ

β) ἡ σημερινὴ κατ' ἵστασις τοῦ γυναικείου ζητήματος.

Κατόπιν προτάσεως τοῦ γενικοῦ γραμματέως, ποὺ ἔγινε παμψηφί δεκτὴ, ἀπεφασίσθη, ὅπως ὅλες αἱ ἐκθέσεις τῶν διεθν. γυναικείων σωματείων ν' ἀνακοινούνται στὴν ὁλομέλεια τῆς Κ. τ. Ε.

Μία πώλησις σπανίων βιβλίων διωργανώθη στὸ Παρίσι ἀπὸ τοὺς φίλους τῆς ἀποθανούσης κομήσεως de Noail γιὰ νὰ προσφέρουν στὴν Ἐταιρεία τῶν Συγγραφέων τὴν προίον τῆς ἀληθινῆς ποιητικῆς.

Ἀπέθανεν ὁ γνωστὸς ἐλληνοστῆς καὶ θεράπων φιλέλλην Μωρίς Κρουαζέ. Τὴ σταδιοδρομίαν του ἀρχισε στὸ Μοντελλιέ καὶ τὴν τελείωσεν ὡς διευθυντὴς τοῦ Κολλεγίου τῆς Γαλλίας. Ὅταν τὸν κατέλαβε τὸ ὄριον ἡλικίας καὶ πῆρε σύνταξιν, ἀφοσιώθηκε στὴ λατρεία τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Στὰ 1917, τὴν ἐποχὴ ποὺ ἐμαίνονταν ἀκόμα ὁ μεγάλος πόλεμος, ὁ Κρουαζέ ἱδρύσεν τὸν περίφημον σὺλλογον «Γουλιέλμος Μπυντέ» ποὺ εἶναι γνωστὸς καὶ ἔδω γιὰ τὰ τουριστικὰ ταξείδια ποὺ διοργανώνει στὴν Ἑλλάδα κλ., γιὰ νὰ ἐξυληρεθῇ τὰ ἀνώτερα ἰδανικά τοῦ πολιτισμοῦ καὶ νὰ συντελέσῃ στὴ διάδοσιν τῆς μελέτης τῶν ἀρχαίων συγγραφέων.

Ἀπέθανε στὴν Ἀγγλίαν ὁ ποιητὴς Ἀλεξ. Πάλλης ποὺ στάθηκε μετὰ τὸν Ψυχᾶρη ἀπὸ τοὺς πρώτους κήρυκας τῆς δημοτικῆς γλώσσας. Τὰ «Τραγούδια γιὰ Παιδιά» ἢ Τυμπουράς καὶ Κόπανος τὸν κάνουν κατ' ἐξοχὴν ποιητὴν τῶν παιδιῶν. Ἐκτὸς τῆς Ἰλιάδος μετέφρασεν ὁ Πάλλης μετὰ ἄλλων καὶ τὸν Κύκλωπα τοῦ Εὐρυπίδου, καθὼς καὶ μέρος τῆς Κριτικῆς τοῦ Ἀδόλου λογιμοῦ τοῦ Κάντ. Μὲ τὸν θάνατον τοῦ Πάλλης ἐσχάθη μιὰ μεγάλῃ πνευματικὴ μορφή καὶ ἓνας ἀληθινὸς μαχητής.

Τὶ μέτρα λαμβάνει ἡ Γερμανία γιὰ τὴν ἐνθάρ-

ρουνσι τῆς μητρότητος. Στὸ Μόναχο ἐγκαινιάστηκε τελευταίως μιὰ ἐθνικοσοσιαλιστικὴ σχολὴ γιὰ τὴν ἐνθάρρυνσιν τῆς μητρότητος. Ὁ γνωστὸς μαιευτὴρ καὶ γυναικολόγος γιατρός Ρέμπερ-Γροῦμπερ ἀπήγγειλε τὸν ἐναρκτήριο καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸ πολυπληθὲς γυναικεῖο ἀκροατήριον, εἶπεν ὅτι ἡ Γερμανίδα γυναῖκα ἔχει δικαίωμα στὸν πιὸ μεγάλο σεβασμὸ γιὰ τὴν ἐπέστρεψε πρὸς τὸν πιὸ φυσικὸ ρόλον της, πρὸς τὸν τῆς μητέρας. Χάρις σ' αὐτὴν ἡ Γερμανία θ' αὐξήσῃ εἰς δύναμιν. Τὰ λόγια αὐτά, ὅταν τὰ λέγει ἓνας μαιευτὴρ εἶναι τελείως δικαιολογημένα. Ἀρα γε ὅμως δὲν ἔχει καμμίαν ἄλλην ἀποστολὴν ἡ γυναῖκα, κανέναν ἄλλο σκοπὸ τοῦ βίου της, παρὰ νὰ φέρῃ παιδιὰ στὸν κόσμον;

Αἱ Γαλλίδες διεξάγουν κατ' αὐτὰς πυρετώδη ἀγῶνα γιὰ τὴν ψήφον τῶν φαίνεται δὲ πῶς πλησιάζουν πλέον πρὸς τὴν λύσιν τοῦ ζητήματός των, ὡς ἐμφαίνεται ἀπὸ τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως τῆς Βουλῆς τῆς 1ης Μαρτίου. Ἡ πρότασις νόμου περὶ παροχῆς ψήφου εἰς τὶς γυναῖκες τῆς Γαλλίας γενομένη ἀπὸ τὸ σοσιαλιστικὸν κόμμα ἔγινε δεκτὴ μὲ 323 ψήφους ἐναντίον 223!

Μένει ὅμως ἡ ψήφος τῆς Γερουσίας. Ἡ κ. Μαρία Verone γράφει εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ἐργον». Τί θὰ κάμῃ ἡ Γερουσία ὅταν θὰ τῆς ὑποβληθῇ ὁ νέος νόμος; Ἀς μὴν ἀπαντᾷται ἡ κοινὴ γνώμη εἶνε τώρα μαζί μας, καὶ δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἀπόρριψιν μὲ τὴν ἄλγησιν νὰ συζητηθῇ. Ἡ στιγμὴ εἶνε σοβαρά, βέβαια, καὶ γι' αὐτὸ φρονούμεν ὅτι εἶνε ἀπαραίτητον νὰ μῇ ἓνα καινούριον στοιχεῖον στὸ ἐκλογικὸ σῶμα. Ἐκεῖνοι ποὺ ἀποκρούουν ἐπ' ἀόριστον τὶς γυναῖκες γιὰ νὰ σώσουν δῆθεν τὸ καθεστῶς, θὰ καταλήξουν νὰ φονεύσουν τὴ Δημοκρατίαν.

Ζητήσατε τὴν γυναῖκα. Στὴ τελευταία ἀνεμοξάλη τοῦ κινήματος προδόθηκε ἡ ἀποκοπὴ τοῦ τηλεφώνου τοῦ σύμματος μετὰ τοῦ πυροβολείου καὶ τοῦ φρουραρχείου ἀπὸ ἓνα ὅλως τυχαῖον γεγονός. Ἐνας στρατιώτης θέλοντας τὸ ἀπόγευμα νὰ τηλεφωνήσῃ μὲς φρουραρχείου μὲ μιὰ φίλῃ του ὑπηρετρία ποὺ ἦταν ἐκείνην τὴν ὥραν μόνῃ στὸ σπίτι, ἀντελήφθη ὅτι δὲν ὑπάρχει γραμμὴ. Χωρὶς νὰ ἔχει ἄλλας ὑποψίας, εἰδοποίησεν ἐν τούτοις τὸν ἀρχιφύλακ, ὅστις ἔλαβεν εὐθὺς τὰ ἐνδεικνύμενα αὐστηρὰ μέτρα γιὰ τὴ φρούρησιν τοῦ πυροβολείου.

Ἡ Ὁλλανδικὴ γεροσύνη ἐκύρωσε διὰ 28 ψήφων ἐναντι 18 τὸ νομοσχέδιον τοῦ Marchand ποὺ προβλέπει τὴν παῖσιν τῶν δασκαλιστῶν ἅμα ὡς παντρευτοῦν. Ὅλα τ' ἀριστερὰ κόμματα ἀπείχον νὰ ψηφίσουν ὡς διαμαρτυρία ἐναντίον ἐνὸς νόμου ποὺ προσβάλλει τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας.

Ἡ Γεωργικὴ Ἀκαδημία τῆς Γαλλίας ἐξελέξε γιὰ πρώτη φορὰ ὡς μέλος της μιὰ γυναῖκα, τὴν κ. Garola, διευθύντριαν ἐνὸς ἐπιστημονικοῦ ἀγρονomicoῦ σταθμοῦ.

Ἐκδόσεις

Ἐποχαὶ ὑπὸ Εἰρήνης Δημητρακοπούλου (Ἀθηναίας) Ὑπὸ τὸν τίτλον αὐτὸν ἐξέδωκεν ἡ γνωστὴ λογογράφος σειρὰν διηγημάτων ποὺ εἶναι τὰ χρονικὰ σημεῖα τῆς ζωῆς τῆς ἡρωίδος, μὰ τὰ ὁποῖα μποροῦν ν' ἀναγνωσθοῦν καὶ χωριστὰ ὡς αὐτοτελὴ διηγήματα. Τὰ διακρίνει μιὰ ἰδιαίτερη λεπτότητα καὶ εἰλικρίνεια, μιὰ εὐγένεια καὶ ποιητικὴ διάθεσις. Χαρακτηριστικὸν τοῦ βιβλίου εἶνε ὁ βαθύτατος ἀνθρώπινος τόνος του.

Ὁ Κοινὸς Νόμος Κρίσεις καὶ ἀκρισίαι ὑπὸ Γ. Α. Ροδοπούλου Ἀθηναί 1935. Τὸ βιβλίον αὐτὸ εἶνε μιὰ περισπούδαστος οἰκονομολογικὴ μελέτη ποὺ φωτίζει ζωηρὰ τὴν σημερινὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν ὅλου τοῦ κόσμου.

Στοὺς περισσοτέρους λαοὺς τοῦ πολιτισμένου κόσμου παρατηρεῖται πραγματικὴ πρόοδος ὡς πρὸς τὴν ὑγείαν καὶ μακροβιότητα τῶν ἀτόμων ποὺ ὀφείλονται βεβαίως στὴν ἐφαρμογὴν ἐπιστημονικῶν μέτρων ὑγιεινῆς καὶ κοινωνικῆς προνοίας. Αὐτὸ εἶνε τὸ αἰσιόδοξον συμπέρασμα ἐνὸς νέου γαλλικοῦ βιβλίου ποὺ λέγεται «Ἡ Ἀνθρωπίνῃ Οἰκονομία διὰ τῆς Κοινωνιολογικῆς Ἱατρικῆς» (ἐκδοσις Rieder, Παρίσιον τοῦ 1934).

Πρώτον ἐλαττώθηκεν ὁ μέσος ὁρος τῆς θνησιμότητος στὸν 17ον καὶ 18ον αἰῶνα ἀπέθνησκον στὸ Λονδίνον ἐπὶ 1000 κατοίκων τουλάχιστον 50 κατ' ἔτος. Κατὰ τὰ ἀρχὰς τοῦ 19ου αἰῶνος ὁ μέσος ὁρος κατέβηκε σὲ ὅλες σχεδὸν τὶς χώρας στους 30. Τὸ 1931 ἡ μεγίστη θνησιμότης ἐσημειώθη στὴν Αἴγυπτον μὲ 26,9, ἐνῶ στὴν Γαλλίαν δὲν ὑπερέβαινε τὰ 16,3, στὴν Ἀγγλίαν τὰ 11,1 καὶ στὶς Ἡν. Πολιτεῖας μόνον 8,3.

Ἐπομένως ἡ ἡλικία ἐξῆλθεν ἡ κατὰ μέσον ὁρον μακροβιότητος.

Ὡς πρὸς τὶς αἰτίαι τοῦ θανάτου, λέγει ὁ συγγραφεὺς, ὅτι αὐξάνει ἡ ἀναλογία τῶν οὐτοκτονιῶν, ἐλαττοῦνται ὅμως σημαντικὰ οἱ θάνατοι ἀπὸ μολυσματικὰς ἀσθενείας. Ἡ φυματίωσις καὶ ὁ ἀλκοολισμὸς βρίσκονται σχεδὸν παντοῦ εἰς ὕφεσιν ἐν τούτοις οἱ πρόοδοι αὐτοὶ δὲν θεωροῦνται ὡς ἐπαρκεῖς. Τὰ δεινὰ τῆς ἀρρώστειας καὶ ἀναπηρίας θὰ μπορούσαν νὰ περιορισθοῦν ἀκόμα περισσότερα ἂν ἦταν πιὸ καλὰ ὁργανωμένη ἡ κοινωνικὴ ἱατρικὴ.

Ὁ συγγραφεὺς παραθέτει πρὸς τοῦτο πολὺ παραστατικὰς ἀριθμοὺς. Στὶς Ἡν. Πολιτεῖας δαπανῶνται λ. χ. κατ' ἔτος 60 ἑκατ. δολλάρια γιὰ τὴν ὑγιεινομικὴν ὑπηρεσίαν, ἀλλ' ἐπίσης ξωδεύονται τὸ χρόνον 107 ἑκατ. γιὰ ἀρώματα καὶ καλυντικά, 97 ἑκατ. γιὰ τσιγάρα, 805 ἑκατ. γιὰ γλυκὰ, καραμέλες καὶ σοκολάτες καὶ 1823 ἑκατ. γιὰ καπνόν.

Βοηθήσατέ μας νὰ γίνη πιὸ γνωστὴ ἡ «ΕΛΛΗΝΙΣ» βρίσκοντάς της καὶ ἄλλες συνδρομήτριες.

Ελληνίδες Καλλιτέχνιδες

Τζούλια Άμπελ-Τερένσιο

Ανάμεσα στο κύκλο της καλλιτεχνικής δράσεως των Ελληνίδων γυναικών, η εργασία της κ. Τζούλιας Άμπελ-Τερένσιο, καθηγήτριας του Ελληνικού Ωδείου στην άπαγγελία, έχει μία θέσι ξεχωριστή.

Φύσις καλλιτεχνική η κ. Τερένσιο, διανοούμενη και γεμάτη θερμό αίσθημα μαζί, μεγαλωμένη στο καλλιτεχνικό περιβάλλον του πατέρα της ποιητού Τιμολέοντος Άμπελ, έχει και το δώρο της αρμονικής, ευήχους και πλουσίας φωνής. Όλα τα προσόντα που θα έκαναν μία ήθιοποιό εκλεκτή. Άλλ' ο δρόμος του θεάτρου είναι δύσβατος στον τόπο μας, οί οικογενεια-

Η Κ. ΤΖΟΥΛΙΑ ΑΜΠΕΛ-ΤΕΡΕΝΣΙΟ

κοί φραγμοί συχνά ανυπέρβλητοι. Βρήκε συμβιβασμό με την άπαγγελία. Τη μεταχειρίζεται όχι μονάχα σαν καλλιτεχνικό σκοπό, μα και σά μέσο για να διαδόσει την ποίησί μας σ' όλη την Ελλάδα, να την κάνει με το καιρό κτήμα και των πολλών.

Εκλεκτοί λόγιοι, και μερικές καλές μαθήτριές της την βοήθησαν στη διοργάνωση των διαλέξεων που κάνουν γνωστούς σε ευρείς κύκλους της Αθήνας και των επαρχιών τους Έλληνες ποιητές. Παλαιοί και νέοι, καθαρευουσιάνοι και δημοτικιστάι, όλοι απέδοθησαν δημιουργικά απ' τη κ. Τερένσιο. Τελετουργικά μ' απήγγειλε Κάλβο, και αϊθέρια τ'ό Σολωμό. Ηρωικά άντηχησε ή φωνή της στο Βαλαωρίτη και στο δημοτικό μας τραγούδι. Δαντελίας λεπτότητας αποχρώσεις βρήκε για να μ' απήγγειλε Μαβίλλη, Πορφύρα και τόσους άλλους. Ρεαλιστικά, συγκλονιστικά

έδωσε τ'ό Βάρναλη, και ύψώθηκε σε ανώτερα επίπεδα διανοήσεως για ν' αποδώσει τ'ό μεγάλο μας Παλαμά. Μέσα στο φτωχό, από καλλιτεχνική άποψη, έορτασμό της εκατονταετηρίδος μας, οί γιορτές που ώργάνωσε ή κ. Τερένσιο. «Τά εκατό χρόνια της Ελληνικής ποιήσεως», είναι πνευματική χαρά. Σ'άν τέλειωσε ο κύκλος των Έλλήνων ποιητών, άρχισε κάτι καινούργιο. Διαλέξεις για τούς Έλληνες πεζογράφους, με καλλιτεχνικό διάβημα των έργων τους. Η καινούργια αυτή προσπάθεια, μ' απήγγειλε άφορμή για τ'ά λίγα τούτα λόγια.

Λίγοι άπαγγέλουν στο τόπο μ' απήγγειλε, μα ακόμα λιγότεροι ξέρουν να διαβάσουν ώραία. Οί πεζογράφοι μας δέν είναι δυστυχώς περισσότεροι γνωστοί στο πολύ κοινό από τούς ποιητές μας.

Οί διαλέξεις εξακολουθούν στην αίθουσα του Έλληνικού Ωδείου. Ως τώρα ο κ. Ρήγας Γκόλφης, και ο κ. Αθάνας, μ' απήγγειλε έμπνευσμένα, για τ'ό έργο του Καρκαβίτσα και του Ψυχάρη ο Ένας, για τ'ό Βλαχογιάννη ο άλλος.

Ποίημα έγινε τ'ό «Γιούσουρι» με τ'ό τρόπο που μ' απήγγειλε ή κ. Τερένσιο, και άπαλά παραμυθένια μ' απήγγειλε τόν «Καντηλανάφι τ' ουρανού» ή καλλιτέχνης αυτή, της οποίας και ή εργασία φέρνει τή σφραγίδα του σοβαρού εργάτη, και έμπυχνώνεται απ' τ'ό ιδανικό που θέλει να σκορπίσει στη σημερινή πεζή εποχή μας σ' όλους τούς Έλληνες, αν της ήταν δυνατόν, την άγάπη που κλείνει ή δική της ψυχή για τούς πνευματικούς θησαυρούς μας.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Ι. ΚΑΚΟΥΡΗ

Παιδαγωγικά.

Ο Διεθνής Σύνδεσμος δια την Προστασίαν του παιδιού δι' έγκυκλίου του μ' απήγγειλε ότι τ'ό 11ον Διεθνές Συνέδριόν του θ' άγινη εις τ'άς Βρυξέλλας την 18-21 Ιουλίου.

Αυτό είναι τ'ό μεγάλο κύριο θέμα με τ'ά όποια θ' άσχοληθ'ό συνέδριον αυτό.

1) Η Προστασία του Παιδιού εις την έξοχ'ήν.
2) Τ'ά αποτελέσματα της οικονομικής κρίσεως και της ανεργίας επί των παιδιών και εφήβων—Μέθοδος έρευνής.

Τ'ά θέματα αυτά θ' άρ-υνηθ'όυν από Ιατρικής, νομικής, παιδαγωγικής και κοινωνικής άπόψεως.

Επ' ευκαιρία του συνεδρίου θ' αμεληθ'όυν ιδιαιτέρως από τ'ά διάφορα Έθνηκά Τμήματα του Συνδέσμου διάφορα ζητήματα που έξαιρετικώς θ' άνδιαφέρουν α' μελέται αυτά, θ' άκδοθ'όυν δέ εις ιδιαίτερον τεύχος τ'ό όποιον θ' άπεικονίξη έτσι πιστά τ'ό άκριβές σημεϊον εις τ'ό όποιον εύρίσκειται σήμερα εις όλα τ'ά μέρη του κόσμου τ'ό ζήτημα της Προστασίας του Παιδιού. Τ'ά ζητήματα που θ' αμεληθ'όυν είναι τ'ά ακόλουθα:

Τμήμα Ιατρικόν.

Η σημερινή κατάστασις και α' άνάγκαι της παιδιατρικής εις την επαγγελματικήν μόρφωσιν των Ιατρών.

Προγραμμαία έξέτασις και υποχρεωτική θεραπεία. Ποίαι άσθένειαι πρέπει να υποβάλλονται εις θεραπείαν. Κανόνες προς υιοθέτησιν.

Α' διαταραχαί της κινητικότητας εις τ'ά όμαλά και άνώμαλα παιδιά. Α' θεραπεία των.

Η βρεφική θνησιμότης, οί προκαλούμενοι από την έντερίτιδα θάνατοι. Η δια προκαλουμένης άνοσίας προφύλαξις της φυματώσεως εις την παιδικήν ηλικίαν.

Η άγωγή του βρέφους.

Τμήμα Νομικόν.

Η άναζητήσις της πατρότητος των έξωγάμων τέκνων.

Η προστασία των άλλοδαπων παιδιών.

Κοινωνική λειτουργία της πατρικής έξουσίας και ένδεχομένη επέμβασις του κράτους εις τόν καθορισμόν των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων.

Οί άνήλικοι έγκληματίαι, των όποιων ή διαπαιδαγώγησις είναι ιδιαιτέρως δύσκολη, πρέπει να υποβάλλονται εις ειδικήν περιποίησιν κατά την έκτέλεσιν των ποινών;

Αν ναί, ποίαι άρχαι πρέπει να διέπουν την θεραπείαν αυτήν;

Τμήμα Παιδαγωγικόν.

Άγωγή των εφήβων και προεφήβων έν σχέσει με έξάσκησιν των μελλοντικών καθηκόντων των, ως άρχηγών οικογενείας.

Η Οικογένεια και τ'ό Σχολείον. Η συνεργασία των. Μέθοδοι και μέσα.

Τμήμα Κοινωνικόν.

Ευθύνη του Κράτους εις την όργάνωσιν και επίθεώρησιν των Νηπιαγωγείων και άλλων ιδρυμάτων των προωρισμένων δια τ'ά παιδιά της προσχολικής ηλικίας.

Τ'ό κατώτατον όριον του προγράμματος σπουδών που δύναται να έχη μι' άσχολή κοινωνικής εργασίας.

Ως πληροφορούμεθα, δια την Ελλάδα θ' άπαντήση ο Έλληνικός Ερυθρός Σταυρός ο όποιος άνέθεσε εις τ'άς πλέον άνεγνωρισμένας και ένδεδειγμένας προσωπικότητας του τόπου μας τόν καταρτισμόν των σχετικών μελετών.

**

Τ'ό Διεθνές Γραφείον Έκπαιδεύσεως της Γενεύης, προκειμένου να συμπληρώση την έρευνάν του για τ'ά παιδικά περιδικά κάθε τόπου, έξήτησε από τ'ό εκπαιδευτικόν μας Τμήμα πληροφορίας όσον άφορ'ό την ύπαρξιν εις την Ελλάδα περιδικών συντασσόμενων από τ'ά ίδια τ'ά παιδιά. Τ'ό εκπαιδευτικόν Τμήμα άπετάθη προς όλα τ'ά εκπαιδευτήρια των Αθηνών δια να συγκεντρώση τ'ά όνόματα όλων των σχολικών περιδικών, που είναι σχεδόν και τ'ά μόνα περιδικά που συντάσσονται από παιδιά.

Ε. Π.

Σύγχρονοι Μύθοι.

Ο Διάβολος και τ'ό κορδόνι

Ο διάβολος του Εικοστού Α'ιώνος είχε πλέον βαρεθ'ό την ζωήν της όρεινης και έρημικης επαρχίας όπου έξο'υσε τώρα τόσον καιρό. Τ'ό πεδίο της δράσεώς του εκεί πάνω περιωριζόταν μόνο σε μερικές μικρές ζωοκλοπές, μέθοδον την όποιαν τ'ά βιβλία της έπιστήμης του κατεδίκάζαν ως άπρηχαιωμένην και την άνέφεραν ίσως μόνον χάριν του ιστορικού της ένδιαφέροντος. Με όλην την έπιτηδειότητά του μόλις κατ'όρθωνε να έξασφαλίζη με αυτήν μι'αν άθλίαν ζωήν δια τόν έαυτόν του, την γυναίκα του και τ'ά παιδιά του.

Υστερα από πολλές σκέψεις άπεφάσισε να κατεβ'ό στην πόλι, μόνος του κατ' άρχάς, και να φέρη άργότερα, άν έπήγαιναν καλά οί δουλειές, και την οικογένειάν του. Πληροφορήθηκεν όμως ότι στη πόλι τ'ά ένοίκια ήσαν τόσον άναιδώς άκριβά, ώστε άτεφάσισε να συγκατοικήση μ' έναν Άνθρωπον. Την μέθοδον της συγκατοικήσεως την είχαν άλλωστε εφαρμόσει προ πολλών δεκαετηρίδων, δι' τούς ίδίους οικονομικούς λόγους, και ο πρόπαπός του, του όποιου τ'ά Απομνημονεύματα έστόλιζαν χρυσόδετα την βιβλιοθήκην του. Εις τ'ό βιβλίον αυτό—έκδοσις πέμπτη, σελίς έκατόν είκοσι δύο—είχε διαβάσει πολλές φορές τ'ά άτελείωτα έπαρχιακά βράδια, στο φ'ως μι'ας λάμπας πετρελαίου, τίς λεπτομέρειες της πρώτης αυτής συγκατοικήσεως Διαβόλου και Άνθρώπου. Ο πρόπαπός του είχε μείνει κατάτληκτος όταν είδε τόν συγκατοικό του να φυσάη με τ'ό στόμα του τ'ά χέρια του για να ζεσταθ'όυν καί, άμέσως έπειτα, την σούπαν του για να κρυώση, και τόσον έφοβήθηκε την ικανότητα του Άνθρώπου να χρησιμοποιή τ'ό ίδιο όργανο για τόσο διαφορετικούς σκοπούς, ώστε διέλυσε άμέσως τ'ά συμβόλαιο της συγκατοικήσεως και έστράφη εις φυγήν.

Ο Διάβολος του Εικοστού Α'ιώνος έγελο'υσε με τόν πάράλογον αυτόν φόβον του προγόνου του. Εις την γ'ήν είχαν γίνει τελευταίως δύο ή τρεις βουλευτικά έκλογαί, όπου είχαν άκούσει να βγαίνουν από τ'ό στόμα του αυτού άνθρώπου άλληλοδιαδόχως, προ και μετά την ψηφοφορίαν, τόσον άλληλοσυγκρουόμενα πράγματα, ώστε ή διαφορά της θερμοκρασίας ή όποια είχαν έκπλήξει τόν πρόπαπόν του, του φάνηκε έντελώς άσήμαντον δείγμα της ιδιότητος αυτής του στόματος του άνθρώπου. Άν είναι μόνον αυτή ή δυσκολία, έσκέφθη, να περάσουμε καλά.

Εις τ'ό μικρό προαστιακό καφενείον όπου έσταμάτησε, κατάκοπος και κατασκονισμένος από τόν δρόμον, και φοβούμενος να προχωρήση προς τ'ό κέντρον της πόλεως, όπου έλαμπαν τόσα φ'ωτα, και οί δρόμοι ήσαν γεμάτοι από αυτοκίνητα και τ'ά πεζοδρόμια από πεζούς, δέν άργησε να β'όη τόν μέλλοντα συγ-

κάτοικόν του. Ήταν ένα ανοιχτόκαρδο και συμπαθητικό παλληκάρι, ένας λαϊκός κομψευόμενος και γυναικάς, ὥστε τὰ κέρατα τοῦ Διαβόλου, ἀντὶ νὰ τὸν φοβίζουν, ξυπνοῦσαν μᾶλλον μέσα του ἕνα συναίσθημα οἰκτου γιὰ τὸν κάτοχόν του. Εἶχεν ἤδη ὑπ' ὄψει του ἕνα εὐρύχωρο ισόγειο δωμάτιο καὶ ἔτσι τὸ ἴδιο βράδυ τῆς ἀφιέας του, ὁ Διάβολος ἐκοιμήθηκε ὑπὸ τὴν κοινὴν στέγην, ὀνειρευόμενος ὅτι ἔγινεν ἀλληλοδιαδόχως προμηθευτὴς τοῦ στρατοῦ, ὑπουργός καὶ εἰς τὸ τέλος Ἀρχιεπίσκοπος.

Τὸ πρωτὶ ὅμως ἡ νέα του ζωὴ ἄρχισε μὲ ὅλες τῆς τῆς δυσκολίες. Ὁ Ἀνθρώπος ἔφυγε νωρίς καὶ πῆγε στὴ δουλειά του. Ὁ Διάβολος, ἐπειδὴ δὲν εἶχε δουλειά, κάθισε νὰ μαγειρεύῃ. Γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ μάλιστα τὸν συγκάτοικόν του, ἀπεφάσισε νὰ μαγειρεύῃ καὶ γιὰ τοὺς δύο, χωρὶς νὰ τοῦ πῇ τίποτε. Ἀγόρασε λοιπὸν λίγα κάρβουνα καὶ μισὴ ὀκτὴ κρέας, ἔβαλε μπροστά του μιὰ ποδιά γιὰ νὰ μὴ λερωθῇ καὶ ἐπεχείρησε ν' ἀνάβῃ φωτιά. Ἀλλὰ τὰ κάρβουνα ἦσαν βρεμμένα καὶ δὲν ἤθελαν ν' ἀνάψουν. Μουτζουρώθηκεν ὁλόκληρος, τὰ μάτια του καὶ τὰ μαλλιά του ἐγέμισαν καρβουνάκια, ἡ κάμαρα ἐγέμισε ἀπὸ καπνὸ καὶ ὅμως ἡ φωτιά δὲν ἀνάβε. Ὁ Ἀνθρώπος, τὸν βρῆκε τὸ μεσημέρι ἄθλιο καὶ ἀπηλπισμένο, νὰ κλαίῃ σχεδὸν μπρὸς σὲ μιὰ κατσαρόλα μὲ νερὸ στὸ ὁποῖο κολυμποῦσε τὸ ὁμὸ κρέας μέσα σὲ στάχτη καὶ σὲ μικρὰ καρβουνάκια. Ὅταν ὁ Διάβολος τὸν εἶδε νὰ γελᾷ γιὰ ὅλο αὐτὸ τὸ χάλι καὶ νὰ μὴ στενοχωριέται διόλου, ὑπέθεσεν ὅτι εἶχε φάει ἔξω. Ἀλλὰ ὁ Ἀνθρώπος ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα κορδόνι, ἔχωσε τὴν μίαν ἄκρη του σὲ κᾶτι τριπίτσες στὸν τοῖχο, ποὺ ὁ Διάβολος δὲν τῆς εἶχε ἰδῇ προηγουμένως, ἔχωσε τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ κορδονιοῦ στὴν κατσαρόλα καὶ περιμένε. Ὁ Διάβολος τὸν ἐκύτταξε ὅπως κυττάζει κανεὶς ἕνα τρελλό—ἀλλὰ σὲ δέκα λεπτὰ τὸ κρέας εἶχε βράσει.

Ἡ ἀξιοπρέπεια τοῦ Διαβόλου δὲν τὸν ἄφινε νὰ ρωτήσῃ. Ὅταν ὅμως ὁ Ἀνθρώπος ξανάφυγε τὸ ἀπόγευμα, ἐπῆρε τὸ κορδόνι καὶ τὸ ἐξήτασε προσεκτικὰ· εἶχε σὲ κάθε του ἄκρη ἀπὸ δύο μικρὲς μεταλλικὲς μύτες, κατὰ τὰ ἄλλα ὅμως ἦταν ἕνα κοινόν, κοινότατο κορδόνι. Οὔτε ζεστό ἦταν, οὔτε ἐμύριζε, οὔτε τίποτε. Ὁ Διάβολος ἄρχισε νὰ τὰ χάνῃ, ἂν καὶ κατὰ βάθος ἦταν μᾶλλον εὐχαριστημένος ποὺ δὲν θὰ ἦτο ὑποχρεωμένος ν' ἀνάβῃ εἰς τὸ ἑξῆς φωτιά.

Τὸ βράδυ ὁ Ἀνθρώπος ἐγύρισε πολὺ ἀργά. Εἶχε γλεντήσει κάπου καὶ ἦταν βραχνὸς καὶ συναχωμένος. Ὁ Διάβολος τοῦ ἐπρότεινε νὰ τοῦ ἐτοιμάσῃ ἕνα κατὰπλάσμα μὲ συναπισμό, ἀλλ' αὐτὸς ἐπῆρε πάλι τὸ κορδόνι, τὸ ἔχωσε στὸν τοῖχο καὶ τὴν ἄλλη του ἄκρη τὴν ἔβαλε στὸ μαξιλάρι του. Ὁ Διάβολος εἶδεν ἐκπληκτος τὸ μαξιλάρι νὰ ζεσταίνεται, καὶ τραβήχτηκε σὲ μιὰ γωνιά τοῦ δωματίου. Ὁ συγκάτοικός του ἔβαλε τὸ μαξιλάρι στὸ στήθος του καὶ ἐκοιμήθηκε. Τὸ πρωτὶ ἦταν καλά.

Ὁ Διάβολος ὅμως εἶχε περάσει μιὰ πολὺ κακὴ νύκτα. Διαρκῶς ἔβ' ἐπε στὸν ὕπνο του κορδόνια, ποὺ τὸν ἐτριγύριζαν σὰν φίδια, ἀπὸ τῆς ἄκρας των δὲ ἔβγαιναν πότε ροδοκόκκινα ψητὰ γουρουνόπουλα μὲ πατάτες, πότε ἀναμμένα κάρβουνα καὶ πότε κατὰπλάσματα ζεστά. Τὸ πρωτὶ δὲν μποροῦσε νὰ καθήσῃ ἥσυχος στὸ σπῆτι. Μὲ ὅλη τὴ ζέστη ἔκανε ἕνα μακρυνὸ περίπατο σὲ κᾶτι μικροῦς, λόφους γύρω στὴν πόλη, καὶ σκέπτονταν διαρκῶς τὸν Ἀνθρώπο καὶ τὸ κορδόνι του. Ἐγύρισε πίσω κἀθιδρώς ἀπὸ τῆς σκέψεις καὶ ἀπὸ τῆς ζέστη.

Καὶ ὁ Ἀνθρώπος ἐγύρισεν ἀναμμένος ἀπὸ τῆς ζέστη καὶ τὸν ἥλιο. Ἐφερνε μαζί του ἕνα μικρὸ μπρούτζινο πρᾶγμα μὲ κᾶτι φτερά. Ὁ Διάβολος τὸν εἶδε νὰ παίρῃ πάλι τὸ κορδόνι καὶ νὰ τὸ βάζῃ σ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα μὲ τὰ φτερά. Τὰ φτερά ἄρχισαν ἀμέσως νὰ γυρίζουν σὰν τρελλὰ καὶ ἕνας δροσερὸς ἄνεμος ἐφύσηξε μέσα στὴν κάμαρα, ἕνας ἄνεμος σὰν ἐκεῖνος ποὺ φυσοῦσε στίς κορυφὰς τῶν βουνῶν τοῦ χωριοῦ του.

Ὁ Διάβολος ἐκατάλαβε πῶς δὲν μποροῦσε νὰ μείνῃ περὶ αὐτὸν τὸν τόπο. Ἐμάζεψε τὰ ρουχαλάκια του καὶ εἶπε στὸν Ἀνθρώπο:

— Ἀκουσε, θάθελα πολὺ νὰ μείνω μαζί σου ἀλλὰ δὲν μπορῶ. Δὲν φοβάμαι τὸ στόμα σου, ἀλλὰ φοβάμαι αὐτὸ τὸ κορδόνι, ποὺ θγάζει καὶ ζέστη καὶ κρύο καὶ φαγιά καὶ ὁ Θεὸς ξέρει τί ἄλλο ἀκόμη. Δώσε μου ὅμως, σὲ παρακαλῶ, γιὰ ἀνάμνηση, τὸ κορδόνι. Ἐστ' ὀρισμένως θὰ βρῆς ἄλλο,

Ἐπῆρε τὸ κορδόνι καὶ ἔφυγε τρέχοντας. Ἐφθασε στὸ χωριὸ του στενοχωρημένος καὶ κατηγής. Ἐφίλησε τὴν γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του χωρὶς νὰ τοὺς διηγηθῇ τίποτε, ἔπειτα ἐπῆρε ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκη του τὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ προπάππου του καὶ ἔσχισε τὴν σελίδα ἑκατὸν εἰκοσι δύο. Τὸ κορδόνι τὸ κρέμασε στὸν τοῖχο, σ' ἕνα καρφί, καὶ ὅταν δὲν εἶχε δουλειά, ἔδερχε μ' αὐτὸ τὰ παιδιά του.

Ἡ Νοβηγίς κ. Betzy Kjelsberg ἐόρτασεν ἐσχάτως τὰ εἰκοσιπέντε τῆς χρόνια ὡς ἐπιτεωρήτρια ἐργοστασίων. Τὰ ἄπειρα συγχαρητήρια καὶ δειγμάτων ἀγάπης καὶ ἐκτιμήσεως, ποὺ ἔλαβεν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπετείου αὐτῆς, φανέρωσαν πόσον δημοφιλὴς εἶναι ἡ διακεκριμένη αὐτὴ γυναῖκα στὸν κύκλο τῆς δράσεώς της, καὶ πόσον ἡ ἐργασία της εἶναι ἱκανοποιητικὴ. Συγχαρητήρια ἔστειλε καὶ τὸ Γραφεῖον Ἐργασίας τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν ὅπου ἡ κ. Κ. ἀντιπροσώπευσεν ἐπανειλημμένως τὴν πατρίδα της, τέλοςδὲ βασιλεὺς τῆς Νορβηγίας τῆς ἀπένευσε τὸ παράσημον τοῦ Ἀγ. Ὁλᾶφ διὰ εὐδόκιμον δημοσίαν ὑπηρεσίαν.

Κυρίες μου...

Μὰ... τὴ συνδρομὴ σας φαίνεται πῶς ξεχνάτε, καὶ—σὰν φίλη σας—συνιστῶ σὲ σᾶς, νὰ... δένετε... ἕνα κόμπο στὸ μαντήλι σας!!

Β. Π.

Ὠφέλιμοι γνώσεις

Ἐάν ἔχετε κλάψει καὶ θέλετε νὰ ἐξαλείψετε τὰ ἴχνη τῶν δακρύων, πλύνετε τὰ μάτια σας μὲ χλιαρὸ χαμομήλι καὶ ὕστερα βάζετε σὲ κάθε βλέφαρο λίγο μπαμπάκι διαποτισμένο μὲ ἐλαφρὸ τσάϊ. Ξανακάμετε τὸ ἴδιο, ἂν εἶνε ἀνάγκη, καὶ στὸ τέλος βάζετε λίγη ποῦδρα.

Τὰ δρόατα μαλλιά εἶναι ὁ καλύτερος φυσικὸς στολισμός σας, γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὰ περιποιεῖσθε ἰδιαίτερος. Ἐάν εἶνε πολὺ λιπαρὰ καὶ πέφτουν, δὲν θὰ εἶνε ἐν τάξει ὅλη ἡ σωματικὴ σας κατάστασις. Τὸ στομάχι ἢ τὸ σικὸτι σας δὲν θὰ λειτουργοῦν καλά. Συμβουλευθεῖτε τὸ γιαντὸ καὶ κάμετε κάθε πρωτὶ ἐντριβὲς στὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς μὲ τὴν ἐξῆς σκευασία:

Ἀπεσταγμένο νερὸ πίσσας	300 γραμμάρια
Χλωρικὴν κᾶλι	10 "
Ρευστὴ ἀμμωνία	4 "

Ἡλιος καὶ ἀνεμοβλογιά. Μερικὲς ἐξανθηματικὲς ἀσθένειες θεραπεύονται μὲ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἢ τῆς υπεριώδεις ἀκτίνες. Ἡ ἀνεμοβλογιά τὸνναντίον χειροτερεύει στὸ ἡλιακὸ ἢ τεχνητὸ φῶς. Σὲ παιδιά ποὺ ὑπερλήθησαν σὲ ἡλιοθεραπεία, τὸ ἐξάνθημα παρουσιάστηκε πολὺ ἐντονώτερο, παρὰ σὲ ἄλλα ποὺ δὲν ἐξετέθησαν στὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἢ σὲ ἀκτίνες.

Τὰ πασχαλινὰ αὐγά μποροῦν ἐκτός ἀπὸ κόκκινα, νὰ βαφοῦν καὶ πράσινα μὲ νερὸ ὅπου ἔχετε βράσει σπανάκι, ἢ κίτρινα ἔάν τὰ βράσετε μὲ φλοῦδες κρεμμυδιῶν.

Τὸ πορτοκάλι ἐπιδρᾷ ὠφελιμώτατα πᾶν στὸν ὀργανισμό γιὰ τὸν ἄφθονο χυμὸ, τὸ λεπτό του ἄρωμα τὴν ἐλαφρὰ ὀξύτητα καὶ τὴν ζαχαρώδη γλυκεῖα γεῦσιν του. Ὁ χλωρὸς καρπὸς προσφέρει στὸ σῶμα πολλὰς βιταμίνες. Ἐνα ἕως τρία κουταλάκια νωποῦ χυμοῦ εἶναι σωτήρια γιὰ παιδάκια ποὺ τρέφονται τεχνητῶς. Ἡ πορτοκαλάδα εἶναι ποτὶ πολὺ ἀξιοσέστατον γιὰ τοὺς πύρεσσοντας. Τὸ ζελὲ καὶ ἡ μαρμελάδα δὲν εἶναι μόνον ἐκλεκτὴ τροφή ποὺ ἱκανοποιεῖ τὴν γεῦσιν, ἀλλὰ εἶναι καὶ δυναμωτικὴ καὶ εὐπεπτη γιὰ τοὺς πάσχοντας ἀπὸ γαστρικά, ἥπατικά καὶ ἐντερικά. (Περιοδικὸν «Υγεία»)

Γιὰ νὰ μὴ κομματιαστῇ τὸ ψάρι στὸ τηγάνισμα ρίψτε στὸ κατὸ λάδι λίγο ἀλάτι. Τὸ ψάρι θὰ μείνῃ ἀκέραιο ὅταν τὸ γυρίσετε.

Ἡ δροσερότης τοῦ στόματος. Μία πρόνοια γιὰ τὴν δροσερότητα τοῦ στόματος εἶναι ἡ ἐξῆς. Πίνετε ὅταν ξυπνήσετε, νηστικοί, ἕνα ποτήρι νερὸ, καὶ ἄλλο ἕνα τὸ βράδυ ποὺ θὰ κοιμηθεῖτε. Μερικοὶ ἀντικαθιστοῦν τὸ πρωτὶ τὸ νερὸ μ' ἕνα πορτοκάλι ἢ μὲνα τσαμπὶ σταφύλια.

Προκειμένου νὰ ξαναζεστάνετε φαγητά, μὴ τὰ βάζετε ἀπ' εὐθείας στὴ φωτιά, ἀλλὰ τοποθετεῖτε τα σὲ μιὰ βαθεῖα πιατέλλα, τὴν ὁποίαν θὰ βάλετε σ' ἕνα

σαγάνι μὲ ζεστὸ νερὸ. Ἡ θερμοκρασία τοῦ νεροῦ θὰ μεταδοθῇ στὸ φαγητὸ ποὺ οὔτε θὰ καῖ, οὔτε θὰ χαλάσῃ ἢ γεῦσιν του. Ἐξαιροῦνται τὰ ψητὰ ποὺ πρέπει νὰ ξαναμποῦν στὸ φούρνο, ἀφοῦ τὰ περιχύσωμε μὲ τὴν σάλτσα τους. Ὁ φούρνος γὰ μὴ εἶναι πολὺ ζεστός καὶ νὰ μείνῃ ἀνοιχτός. Γιὰ νὰ ξαναζεστάνετε πουρέδες προσθέσατε λίγο κρεατόζουμο ἢ γάλα.

Τὰ ροῦχα τῶν ἀσθενῶν πρέπει ν' ἀπολυμαίνονται πρὶν πλυθῶν μὲ τὰ λοιπὰ ροῦχα τοῦ σπιτιοῦ. Ἐτοιμάσατε μιὰ χλιαρὴ σαπουνόδα, περίπου 10 ὀκάδων, προσθέσατε μισὸ ποτήρι κρεσὺλιο καὶ λίγη κρυσταλλικὴ σόδα ποὺ θὰ ἔχετε διαλύσει προηγουμένως σὲ ζεστὸ νερὸ. Ἀφίσατε τὰ ροῦχα ἐκεῖ ὅλην τὴν νύκτα, καὶ κατόπιν μποροῦν νὰ μποῦν στὴ τακτικὴ μπουγάδα.

Πολλὲς φορές στενοχωροῦνται οἱ ξανθὲς γυναῖκες γιὰ τὸ μαλλιά τους σκουραίνουν μὲ τὸν καιρὸ. Ἐάν μεταχειρισθῶν ἕνα ἀπὸ τὰ γνωστὰ ἀποχρωστικά μέσα, ἐπιτυγχάνουν μὲν ἕνα ανοιχτότερο χρῶμα, ἀλλὰ τὰ μαλλιά χάνουν τὴ φυσικὴ τους λάμψιν καὶ πολλὰκις ἀλλάζει καὶ τὸ χρῶμα. Τὸ ἀπλούστερο καὶ φυσικώτερο μέσον εἶναι μετὰ τὸ λούσιμο νὰ ξεβγάζονται τὰ μαλλιά μὲ χαμομήλι, ἢ μᾶλλον νὰ τ' ἀφίνετε ἐπὶ λίγη ὥρα στὸ χαμομήλι καὶ κατόπιν νὰ στεγνώσετε στὸν ἥλιο. Νὰ χτενίζετε τὰ μαλλιά στὸ ἥλιο μὲ καθαρὸ χτένι, γιὰ νὰ εἰσδύουν παντοῦ οἱ ἀκτίνες.

Λουτρὰ ποὺ ἐμορφαίνουν καὶ ξανανεώνουν

Θὰ φανῇ παράξενο νὰ δώσωμε σὲ γυναῖκες τῆς ἐποχῆς μας συμβουλὲς γιὰ ζήτημα τόσο κοινόν, ὅπως εἶναι τὰ λουτρὰ. Μὰ εἶναι ἄρα γε τόσο κοινόν, ὅπως τὸ νομίζουμε; Ἐξέρετε ὅτι οἱ Ἰάπωνες λ. χ. θεωροῦν τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖο πέρνομε τὸ λουτρὸ μας, ἀνθυγινόν; Σὲ ὅλα τὰ Ἰαπωνικὰ σπῆτια κοντὰ στὴ πατροπαράδοτη γούρνα ὑπάρχει καὶ μιὰ μικρότερη σκάφη, στὴν ὁποία σαπουνίζονται πρῶτα, καὶ ἀφοῦ καθαρισθῶν ἀπὸ τὴ σκόνη, πέρνουν οἱ Ἰάπωνες ὁλόκληρο λουτρὸ. Ἡμεῖς μπορούμε τὴ μέθοδο αὐτὴ νὰ τὴν υἱοθετήσωμε μὲ τὴ χρῆσιν τοῦ ντους ποὺ θὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ πάρωμε ἕστερα μὲ πῦρ πολλὴ ὠφέλεια τὰ εἰδικὰ λουτρὰ, τῶν ὁποίων ἀναγράφωμε κατωτέρω μερικὲς συνταγὰς:

Λουτρὸ γιὰ νὰ ἔχετε γενικὴ καλὴ ὄψιν: Γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸ συνιστοῦν ἐσχάτως τὰ λουτρὰ μὲ πεῦκα ποὺ εἶναι καὶ εὐχάριστα καὶ τονωτικά. Σὲ 10 ὀκ. νερὸ βράζουν χλωρὰ φύλλα ἀπὸ πεῦκα καὶ τ' ἀφίνουν νὰ σταθῇ μισὴ ὥρα. Τὸ ὑγρὸ αὐτὸ θὰ χυθῇ στὸ πρῶτον λουτρὸ, ποὺ θὰ κάμῃ τὴν ὄψιν σας ἀνθηροτάτη γιὰ ὅλην τὴν ἡμέρα.

Γιὰ νὰ ἔχετε ἀπαλὸ δέρμα βάζετε στὸ λουτρὸ σας πύτυρα. Ἀγοράζετε 2-3 ὀκ. πύτυρα, τὰ βάζετε σὲ μιὰ σακκούλα καλὰ κλεισμένη, καὶ τὴν τοποθετεῖτε στὸ νερὸ τοῦ λουτροῦ, πιέζοντάς τὴν κάθε τόσο γιὰ

νά βγῇ τὸ ἄμυλο. Εἶνε εὐχάριστο στὸ δέρμα καὶ καταπραϊντικό. Συνιστᾶται ἰδίως κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς μεγάλης ζέσης.

Υστερα ἀπὸ πεζοπορία ἢ σπορ πέρνετε τὸ ἐξῆς λουτρό πού ξεκουράζει πολὺ καὶ καθαρίζει ἀπὸ σκόνη καὶ ἰδρώτα. Βάζετε δηλ. στὸ νερό:

Κρυσταλλικὴ ἀνθρακικὴ σόδα 200 γρ.
 ἐσέντσα λεβάντας 5 >
 > θυμιατοῦ 2 >
 > δενδρολιβάνου 2 >

Εναντίον τῶν ρητίδων: Ἐάν κάμετε δίαιτα γιὰ ν' ἀδυνατίσετε, καλὸ εἶνε νὰ πέρνετε κάθε τόσο τὸ ἐξῆς λουτρό:

Πατατάλευρο 200 γρ., ριζάλευρο 200 γρ., κόλλα 200 γρ., σκόνη ἱριδος 100 γρ., τυρίνη 25 γρ., ἀνθρακικὴ σόδα 50 γρ., ἐσέντσα λεβάντας 10 γρ.

Μετὰ τὸ λουτρό αὐτὸ πρέπει νὰ ξεπλυθεῖτε μὲ κρύο νερὸ καὶ νὰ κάμετε τοπικὸ ντους στὸ στήθος.

Ἐάν ἔχετε κάμει κάποια κατάχρησι στὸ φαγητὸ πέρνετε μερικά λουτρά Carlsbad, καὶ τὸ σικότε σας θὰ συνέλθῃ ὁμέσως. Ἴδου ἡ συνταγή:

Θεικὸν νάτριον 80 γρ., Χλωριούχον νάτριον (μαγειρικὸν ἅλας) 30 γρ., διττανθρακικὸν νάτριον 80 γρ.

Γιὰ τοὺς πάσχοντες ἀπὸ ἀϋπνίαν συνιστοῦν τὸ ἐξῆς λουτρό: Βράσατε ἐπὶ 15 λεπτά τῆς ὥρας 1 ὀκ. τίλιο ἢ χαμομήλι σὲ 5 ὀκ. νερό. Πρὶν πέσετε στὸ κρεβάτι ρίψετε στὸ λουτρό σας τὸ ἐκχύλισμα αὐτὸ προσθέτοντες θεικὸν νάτριον 25 γρ., χλωριούχον νάτριον (μαγ. ἅλας) 25 γρ., διττανθρακικὴ σόδα 150 γρ.

Γιὰ ν' ἀδυνατίσετε. Ἐάν ἡ ζυγαριὰ σας δείχνει κάποια αὐξήσει τοῦ βάρους σας, μὴν ἀπελπίζεσθε. Τὸ πρᾶγμα θεραπεύετε, ἐάν στὸ νερὸ τοῦ λουτροῦ σας προσθέσετε 100 γρ. ἰωδιούχον κάλι. Μείνατε στὸ λουτρό ἐπὶ 20 λεπτά τῆς ὥρας.

Ἐάν τὰ πόδια σας εἶνε τὸ βράδυ πρησμένα καὶ σᾶς πονοῦν οἱ ἀστράγαλοι, προσθέσατε στὸ λουτρό σας πυριτικὸν μαγνήσιον 50 γρ., διττανθρακικὴ σόδα 100 γρ., ὑπερβορικὸν νάτριον 50 γρ. Τὸ λουτρό αὐτὸ συνιστᾶται σὲ γυναικες τῶν ὁποίων ἡ ἐργασία ἀπαιτεῖ ὀρθοστάσια.

Γιὰ τὸ τραπέζι.

Σγίββοι μὲ κρέμα. Πέρνετε: 1 μεγάλο φλυτζάνι βραστὸ νερό, 1/2 μεγάλο φλυτζάνι βούτυρο, 1 μεγάλο φλυτζάνι ἀλεῦρι, λίγο ἄλατι, 3 αὐγά, 2 κουτάλια Μπέικιν Πάουντερ. Βίζομε τὸ ζεστὸ νερὸ μαζὺ μὲ τὸ βούτυρο στὴ κατσαρόλα καὶ τὰ βράζομε καλά. Προσθέτομε διὰ μιᾶς τὸ κοσκινισμένον ἀλεῦρι μὲ τὸ ἄλατι καὶ ἀνακατώνομε δυνατὰ, κατεβάζομε ἀπὸ τὴ φωτιά καὶ ἀφίνομε νὰ κινῶσιν. Προσθέτομε ἕνα ἕνα τ' αὐγά καὶ στὸ τέλος τὸ Μπέικιν Πάουντερ, κτυπάμε καλά καὶ μὲ βρεμένο κουτάλι βάζομε ὑπὸ τὴν πᾶστα κομματάκια σὲ βουτυρωμένο ταψί. Ψήνομεν σὲ ζεστὸ φούρνο ὥς πού νὰ φουσκώσουν καὶ ροδίουν' κό-

βομε τοὺς σβίγγους στὴ μέση καὶ τοὺς γεμίζομε μὲ κρέμα.

Σαλάτα ἀπὸ βραστὸ κρέας. Ἐάν σᾶς περισσεύει ψαχνὸ βραστὸ, κόψτε το σὲ μικρὰ κομμάτια, κοπανίσατε χονδρὰ λίγα ἀγγουράκια, μιὰ κόκκινη καὶ μιὰ πράσινη πιπεριά ἕνα κρεμμυδάκι, λίγη κᾶπαρι καὶ ἀνακατώσατε ὅλα μὲ τὸ βραστὸ. Ἐξ ἄλλου κάμετε μιὰ πυκτὴ σάλτσα ὑπὸ λάδι δουλεμένο μ' ἕναν κρόκο σκληρὸ βρασμένο καὶ λειωμένο μὲ λίγο ξεῖδι, πιπέρη καὶ ψιλὸ κοπανισμένο μαϊντανό. Χύσατέ τὴν πάνω στὴ σαλάτα καὶ ἀφίσατέ τὴν νὰ σταθῇ τοῦλάχιστον μιὰν ὥρα προτοῦ τὴν σερβίρετε.

Τσουρέκια πασχαλινά. 1 ὀκ. ἀλεῦρι, 1 0 δρ. βούτυρο, 120 δρ. ζάχαρη, 100 δρ. γάλα, 6 αὐγά, μαγιὰ τῆς μύρας 5 δρᾶμια στὴν ὁκά, γλυκάνισο ἁλάτι.

Διὸ ὥρες πρὶν ζυμώσης, πιάνεις τὴν μαγιὰ μὲ λίγο χλιαρὸ γάλα καὶ λίγο ἀλεῦρι, ἕως ὅτου γίνῃ μαλακὴ σὰν προζύμι καὶ τὴν ἀφίρεις σὲ ζεστὸ μέρος. Κατόπιν, ὅταν κοντεύῃ ν' ἀνεβῇ, λιώνεις τὸ βούτυρο καὶ τὸ ἀνακατώνεις μὲ τὸ ἀλεῦρι, βάζεις μιὰ πρέζα ἁλάτι καὶ χύνεις μέσα καὶ τ' αὐγά κτυπημ'να. Ὑστερα λιώνεις τὴ ζάχαρη μέσα στὸ νερὸ τοῦ γλυκανίσου καὶ ζυμώνεις χύνοντας πότε λίγη ζάχαρη καὶ πότε λίγο γάλα. Ὅταν ζυμώσης ἀρκετὴ ὥρα καὶ, ἐάν ἔχῃ ἀνεβῇ ἡ μαγιὰ, τὴν ἀνακατώνεις μέσα στὸ ζυμᾶρι καὶ ἐξακολουθεῖς νὰ ζυμώνῃς προσθέτοντας ὅλη τὴ ζάχαρη καὶ τὸ γάλα, ἐννοεῖται ὅλα χλιαρά. Ἐάν τὸ ἀλεῖρι σηκώνει περισσότερον ὑγρὸ, μπορείς νὰ χύσῃς καὶ ἄλλο λίγο χλιαρὸ γάλα ἢ καὶ ἐν ἀνάγκῃ καὶ χλιαρὸ νερό. Ὅταν ἀρχίσῃ τὸ ζυμᾶρι νὰ κἀν φουσκάλλες, τὸ ἀφίρεις σὲ ζεστὸ μέρος καὶ σὲ λίγες ὥρες εἶναι ἔτοιμο γιὰ πλάσιμο. Πλάθεις τὰ τσουρέκια καὶ τὰ στέλνεις στὸ φούρνο ἀλείφοντας ἐπάνω μὲ αὐγὸ.

Γράμματα πρὸς τὴν «Ελληνίδα»

Εἶνε πολὺς καιρὸς πού βλέπω τὸ πρῶι σὰν περνᾷ τὸ κᾶρο τῆς καθαριότητος μερικά γεροντάκια πού ἀκολουθοῦν καὶ προσπαθοῦν, πρὶν ἀδειάσουν οἱ τενεκέδες τῶν σκουπιδιῶν, νὰ μαζέψουν τὰ χαρτιά πού περιέχουν, πού, ὅπως μοῦ εἶπαν, πούλουν γιὰ 1 δαχ. τὴν ὁκά γιὰ νὰ ζήσουν.

Δὲν προφθάνουν ὅμως, γιατί ὁ σκουπιδιαρὴς συνήθως βιάζεται νὰ φύγῃ καὶ ἔτσι δὲν μποροῦν νὰ μαζέψουν πολλὰ. Καὶ τὰ χαρτιά πού θὰ δίδανε τροφή σ' αὐτὰ τὰ γεροντάκια, πετιοῦνται στὸ κᾶρο μὲ ὅλα τὰ ἄλλα σκουπίδια.

Ἀπὸ τότε σχηματίσα τὴ γνώμη, πὼς μπορούσα ν' ἐπρεπε νὰ μαζέψω χωριστὰ ὅλα τὰ χαρτιά πού πετοῦμε στὸ σπῆι. Ἔχω γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ ἕνα παλιὸ καλάθι στὴ κουζίνα, καὶ ἐκεῖ μέσα ρίχνω ὅλα τὰ παλιόχαρτα καὶ κάθε ἐβδομάδα φωνάζω ἕνα γέρο καὶ τὰ παίρνει.

Θὰ ἤθελα λοιπόν, ἀγαπητὴ «Ελληνίς», νὰ προτείνω νὰ γίνονταν αὐτὸ καὶ σὲ ἄλλα σπῆια. Ἔτσι δὲν θὰ βλέπαμε τὸ θλιβερὸ θέαμα, νὰ σκαλίζουν οἱ φτωχοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι τὰ σκουπίδια, σὰν νὰ ἦσαν σκύλοι, καὶ νὰ εἶνε ἐκτεθημένοι στὸ κρύο καὶ στὴ βροχή.

ΝΕΕΛΑ

Μόδες

ΓΙΑ τὴν ἀνοιξιν πολὺ πρακτικὲς εἶναι ἡ μπλουζες. Ἀλλάζει ἀμέσως τὸ ὕψος τοῦ ταγιέρ. Π. χ. μιὰ κυρία μ' ἕνα ταγιέρ μαῦρο ἢ μπλε μαρέν, θὰ εἶναι πάντοτε καλοντυμένη ἂν τὸ φορέσῃ τὸ πρῶι μὲ μιὰ μπλουζα μάλλινη ἀπὸ ψιλὸ ξερσέ σ' ἕνα χρώμα κτυπητό, (πράσινο, κίτρινο, κόκκινο). Αὐτὲς οἱ μπλουζες εἶναι συνήθως μ' ἕνα γιακαδάκι ἀλλὰ οἱ περισσότερες εἶναι μὲ κοντὸ μανίκι. Ἡ τελευταία μόδα εἶναι ἡ φοῦστα ν' ἀνεβαίνει πρὸ ψηλὰ ἀπὸ τὴ θέσι τῆς καὶ νὰ σφίγγεται στὴ μέση μὲ μιὰ πέτσινη ζώνη τοῦ ἰδίου χρώματος μὲ τὴν μπλουζα.

Γιὰ τὸ ἀπόγευμα μπορεῖ νὰ φορεθῇ τὸ ἴδιο ταγιέρ μὲ μιὰ μπλουζα ἀπὸ κρέπ ντὲ σὶν, σταμπάτο. Τὰ τελευταία ὑφάσματα ἔχουν μεγάλην ποικιλίαν χρωμάτων. Καλὸν εἶναι νὰ προτιμηθοῦν τὰ μικρὰ σχέδια τὰ ὁποῖα λεπταίνουν.

Τὸ τρίτο σχέδιο εἶναι τοῦ ἰδίου χρωματισμοῦ μὲ τὴν φοῦστα καὶ μόνον στὸ μανίκι καὶ μπροστά, ἕνα μεγάλος φιόγκος εἶναι ἀνοικτοῦ χρώματος.

Ἐνα νόστιμο φορεματάκι, σᾶς παρουσιάσαμε ἐξ ἄλλου, γιὰ ἕνα κοριτσάκι ἐξ ἑως δέκα ἐτῶν. Εἶναι καμωμένον ἀπὸ λινὸ ἄσπρο καὶ ἔχει ὡς γαρνιτούρα ἕνα πολὺ ἀπλὸ σχέδιο. Νὰ κόψετε, εἰς τὸ μέγεθος πού δείχνει τὸ σχέδιο ἀριστερὰ κάτω, καὶ σὲ λινὸ ρόζ, πράσινο καὶ καφέ, δύο τριαντάφυλλα, ἕνα φύλλο καὶ μιὰ γλάστρα. Θὰ τὰ τρυπώσετε ἐπάνω στὸ φόρεμα καὶ μὲ μιὰ βελονιά σὰν φρεσόνι τὸ ράβετε ἐπάνω σ' αὐτό. Μία φάσσα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ χρώματα αὐτά, τελειώνει τὸ φόρεμα τὸ ὁποῖον δένεται μὲ δύο φιόγκους εἰς τοὺς ὤμους.

Καὶ μερικὲς συμβουλές: Πολὺ συνηθίζουν νὰ βάζουν στὰ πανω-

φόρια, στοὺς μπούστους, στὰ καπέλλα μικρὰ βέλη ἀπὸ διαμάντια ἢ ἀπὸ μέταλλα.

Ἐπίσης φοροῦν πάλιν μὲ σκοῦρα φορέματα κολιέ ἀπὸ κεχοιμάρι πού φθάνουν ὡς τὴ μέση, ὡς καὶ ὁμοία δαχτυλίδια καὶ βραχιόλια.

Τὰ σκοῦρα καὶ μακρὰ γάντια φοροῦνται συνήθως μὲ ἀνοιχτὰ φορέματα. Μὲ σκοῦρα τουαλέττα τουναντίον φοροῦν γάντια ἀνοικτοῦ χρώματος, ὅχι ἄσπρα, ἀλλὰ μπῆξ μὲ ἀπόχρωσι πρὸς τὸ ρόζ ἢ τὸ μπλε.

Τὰ μανίκια τῶν παγωφοριῶν εἶνε φαργδιὰ στὸν ἀγκῶνα καὶ στὸν καρπὸ καὶ φοδραρισμένα μὲ ὑφασμα ζωηροῦ χρώματος.

"L'HELLENIS,"

Organe mensuel du Conseil National
des femmes hellènes

Rédaction-Administration: Rue Alex. Soutsou 26
Athènes, Avril, 1935

L'Hellenis, encore sous la douloureuse impression des faits regrettables qui ont ébranlé notre pays, publie aujourd'hui la proclamation du Président de la République, Mr. Alex. Zaïmis, dans laquelle il fait appel au peuple grec et lui demande de respecter l'ordre, d'observer les lois et d'obéir à la volonté et aux résolutions du gouvernement.

En même temps notre revue adresse quelques conseils aux jeunes mères grecques, entre les mains desquelles se trouve l'éducation de la nouvelle génération:

«Elevez vos enfants, écrit Mme H. R., dans l'amour de la patrie. Dites-leur que le serment donné à la patrie est sacré, que la solidarité et l'amour du prochain sont les vertus qui feront oublier la haine qui sépare aujourd'hui les hommes. Ce n'est qu'ainsi que nous pourrons avoir une patrie libre, et aspirer à un avenir meilleur.»

Un Anniversaire Historique par Hélène Sifnéo. La Société des Etudes Byzantines a fêté dernièrement son dixième anniversaire. Depuis qu'elle a été fondée, cette organisation scientifique a pour but de propager l'étude de la culture Byzantine, de faire connaître la littérature, les monuments et, en général, l'histoire des Byzantins. Par des conférences faites régulièrement par des Byzantologues éminents, et par des excursions aux lieux où il y a encore des monuments byzantins, cette Société veut donner à ses membres une idée exacte du monde byzantin.

Les vestiges byzantins sont très dispersés et leur recherche scientifique est une tâche assez difficile. La Société fait paraître une revue qui contient des textes d'une valeur inappréciable sur la vie des Byzantins, des informations sur l'histoire l'art, les inscriptions anciennes, les anecdotes, ainsi que les catalogues des manuscrits, des essais littéraires ou critiques, et des communications scientifiques. Ce périodique a été couronné par l'Académie d'Athènes et par la

Société pour l'encouragement des Etudes Grecques à Paris. La Société qui a commencé son travail avec dix membres, en compte aujourd'hui 1200. Des archéologues éminents prennent toujours part aux excursions qu'elle organise pour expliquer à tous les membres l'origine et les particularités des monuments, inscriptions, etc.

L'Education agricole des femmes par Olympie Kokkévi Dr. es sciences agricoles et économiques. L'auteur, qui a fait ses études en Belgique, plaide pour la création d'écoles agricoles pour jeunes filles en Grèce. Elle prétend ainsi remédier à l'abandon de la campagne par les jeunes femmes qui maintenant doivent toutes chercher du travail dans les grandes villes.

Mme Lina Tsaldari femme du président du Conseil des ministres est à la tête d'une grande collecte faite dans le but de soulager les familles des réservistes appelés sous les armes dernièrement, ainsi qu'en faveur des victimes des derniers douloureux événements.

On a décidé que pour les Jeux Olympiques, qui auront lieu à Berlin l'année prochaine, on transportera le feu sacré de l'Olympie au stade de la capitale allemande. La route, que les coureurs suivent avec le flambeau allumé est, partant d'Olympie: Athènes, Delphes, Salonique, Sofia, Belgrade, Budapest, Vienne, Prague, Dresde et Berlin. Les distances ont été calculées de façon à ce que le dernier coureur arrive au stade de Berlin juste à l'heure de l'ouverture des Jeux pour symboliser par le revivement du feu l'idée Olympique.

L'Académie d'Athènes en sa séance du 25 mars a décerné la médaille d'argent à Madame Fanny Zalacosta qui pendant 25 s'est consacrée à soulager les malades et qui, comme infirmière en temps de guerre a souvent risqué sa vie pour la Patrie. L'Académie a également décerné trois prix littéraires à des femmes. Le 1er de 9 000 Drs à Mlle Catherine Pappa pour une série de nouvelles. Les deux autres à Mmes Tatiana Stavrou et Athéna Tarsouli, collaboratrices de notre revue.

Σερβίς τσαγιού — καφέ πορσελάνης

ΔΙΟΝΑΤΟΣ—ΟΡΦΑΝΟΥΔΑΚΗΣ

Ἀθήναι, Φιλελλήνων 23 - Τηλέφ. 21-175

ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΧΡΥΣΑΛΛΙΔΟΣ

ΜΠΙΣΚΟΤΑ
ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΤΕΛΙΕΣ
ΣΤΕΦΑΝΙΔΗ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΟΔΟΣ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ 36

Ρυθμός

ΟΙΚΟΣ ΕΙΔΩΝ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΣ

Ο Décorateur του οίκου μας είναι πάντοτε εις την διάθεσίν Σας, όπως υποβοήθησιν οίανδήποτε καλλιτεχνικήν διακόσμησιν ή διευθέτησιν του Σπιτιού Σας.

Διαθέτομεν πλουσίαν συλλογήν όλων έν γένει τών ειδών έπιπλώσεως, ήτοι: στόφες μεταξωτές, Σιμιλή, Γκομπιλέν, βελούδα, Στόρ, τάπητες Εύρωπαϊκούς και Ανατολής, χάρτην ταπετσαρίας τοίχων, Λινόλαια Μουσαμάδες, Φελοτάπητες και κάθε είδος κατάλληλον δι' έπιπλώσεις.

«ΡΥΘΜΟΣ»
ΒΟΥΛΗΣ 22 - ΤΗΛ. 21-339

ΠΡΟΙ ΚΑΙ ΒΡΑΔΥ ΟΡΕΟΔΟΝΤ ΔΑΜΒΕΡΓΗ

ΑΓΝΟΝ ΒΟΥΤΥΡΟΝ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ

Υποστηρίζετε την έγχώριον βιομηχανίαν αγοράζουσα το φρεσκότατο βούτυρό μου κατ' ευθείαν από την Κέρκυραν για το τσάϊ σας για τα γλυκά σας για τα φαγητά σας.

ΕΛΕΝΗ ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ
ΚΑΝΙΓΓΟΣ 6
Τηλέφ. 23-163

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ — ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1893

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΕΙΣ ΑΡΙΘΜΟΝ ΠΑΣΗΣ ΑΛΛΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ, ΑΙΓΥΠΤΩ ΚΑΙ ΚΥΠΡΩ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΙΔΡΥΘΕΙΣ ΥΠΟ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΑΘΗΝΩΝ

THE BANK OF ATHENS TRUST COMPANY 205, West 33rd Str. NEW YORK

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΙΣ ΔΡΑΧΜΑΣ ΕΝ ΟΨΕΙ ΚΑΙ ΕΠΙ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ
ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΛΛΟΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ ΟΡΟΥΣ

ΝΟΜΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ
ΠΑΡΕΧΕΙ ΔΩΡΕΑΝ ΣΥΜΒΟΥΛΑΣ

ΕΚΑΣΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗΝ 12-1 Μ. Μ.
ΟΔΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ 26

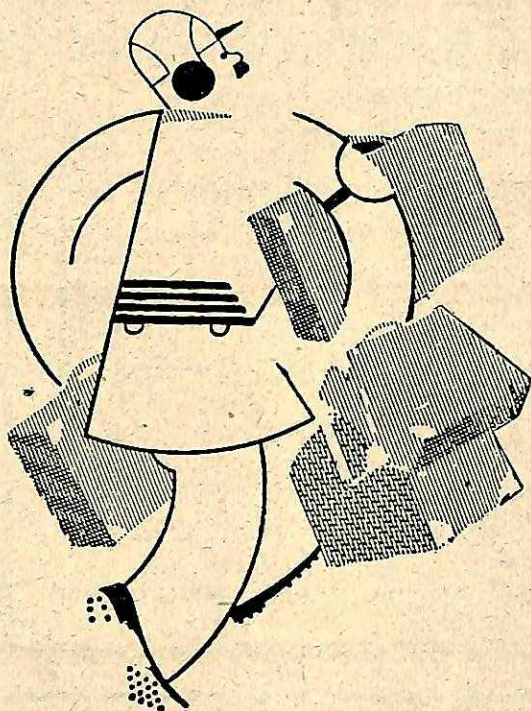
**ΡΑΠΤΕΤΕ ΔΙ' ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ ΑΚΟΠΩΣ ΚΑΙ ΤΑΧΕΩΣ
ΜΕ ΤΟΝ ΗΛΕΚΤΡΟΚΙΝΗΤΗΡΑ ΣΙΓΓΕΡ**

Εφαρμόζεται με μίαν βίδα εις οίανδήποτε ραπτομηχανήν.
Παρέχεται ΔΩΡΕΑΝ πρὸς δοκιμήν ἐπὶ 8 ΗΜΕΡΑΣ.

ΔΩΡΕΑΝ διδασκαλία κεντημάτων και διαφόρων Ποικιλιμάτων με τὸν ΜΑΛΛΟΡΡΑΦΕΑ ΣΙΓΓΕΡ καθὼς και κοπτικῆς με ΙΧΝΑΡΙΑ ΣΙΓΓΕΡ δι' ἐσωτερικὰ και ἐξωτερικὰ φορέματα ἀνδρῶν, γυναικῶν και παιδῶν.

**ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ ΣΙΓΓΕΡ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΚΑΙ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ**

ΣΤΕΡΕΩΤΕΡΕΣ ΚΑΙ ΚΟΜΨΟΤΕΡΕΣ

ΤΣΑΝΤΕΣ
ΖΩΝΕΣ
ΒΑΛΙΤΣΕΣ
ΚΑΙ ΕΙΔΗ
ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ

= Σ Τ Ο =

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΔΕΡΜΑΤΙΝΩΝ ΕΙΔΩΝ

Χ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 29

ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛ. 22-565

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΑ ΠΡΟΙΟΝΤΑ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΟΙΝΩΝ & ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

— ΚΟΝΙΑΚ —
— ΒΕΡΜΟΥΤ —
ΜΑΥΡΟΔΑΦΝΗ
ΣΑΜΟΥ

ΒΟΤΡΥΣ

ΚΟΜΨΟΤΕΧΝΗΜΑΤΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΑ

ΜΠΙΜΠΕΛΟ ΠΟΡΣΕΛΑΝΗΣ Κ. Α. Π.

ΔΙΟΝΑΤΟΣ ΟΡΦΑΝΟΥΔΑΚΗΣ

ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ 23

ΤΗΛΕΦ. 21-175

ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΛΑ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΑΔΕΛΦΟΙ Μ. ΜΠΑΡΜΠΑΡΕΣΟΥ

ΗΔΥΠΟΤΑ - ΚΟΝΙΑΚ

ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΜΑΚΡΑΣ ΣΤΟΑΣ 51 — ΤΗΛΕΦ. 40-875

ΠΕΙΡΑΙΑ

Κυρίες μου,

Ένα Τέλειο παπούτσι αναδεικνύει την τουαλέτα σας, θα το βρήτε χωρίς να δυσκολευθήτε στο νέο Κατάστημα

“ΞΕΝΑΚΗ,” ΚΑΤΩΘΕΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ “ΤΙΤΑΝΙΑ,”

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ
ΙΔΡΥΤΗΣ
1841

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1841

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΧ. 1.205.000.000

ΚΑΤΑΒΕΣΕΙΣ (ΤΗ. 31 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1934) „ 9.850.000.000

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
ΙΩΑΝ. Α. ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
ΑΛΕΞ. Γ. ΚΟΡΙΖΗΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ:

Ἅγιος Νικόλαος (Κρήτη)	Θήβαι	Μεσσήνη
Ἀργίριον	Θήρα	Μιτυλήνη
Ἀγυιά	Ἰθάκη	Ναύπακτος
Ἀθήναι:	Ἰστιαία (Ξηροχώριον)	Ναύπλιον
Ὑπ/μα, ὁδὸς Μητροπόλεως 9	Ἰωάννινα	Νιγρίτα
» ἐν Καλλιθέα	Καβάλλα	Σάνδη
» ἐν Νέᾳ Ἰωνίᾳ	Καλάβρυτα	Ὀρεσιτιάς
» ἐν Παγκρατίῳ	Καλάμαι	Παξοὶ
Ἀίγιον	Καλαμπάκα	Παπάδος (Μυτιλήνης)
Ἀλεξανδρούπολις	Καρδίτσα	Πάτραι
Ἀλμυρὸς	Καρλόβασι (Σάμου)	Πειραιεὺς
Ἀμαλιάς	Καρπενήσιον	Πλωμάριον (Μυτιλήνης)
Ἀμύνταιον (Σόροβις)	Καρναὶ (Ἅγιον Ὅρος)	Πόρος
Ἀμφίκλεια	Καστορία	Ποταμὸς
Ἀμφισσα	Κατερίνη	Πρέβεζα
Ἄνδρος	Κέρκυρα	Πύλος
Ἀργοστόλιον	Κιλκίς	Πύργος
Ἄρτα	Κοζάνη	Ρεθύμνη (Κρήτης)
Ἀταλάντη	Κομοτινὴ	Σέρραι
Βάμος (Κρήτη)	Κόρινθος	Σητεία (Κρήτης)
Βέροια	Κύθηρα	Σικωνία (Κιάτον)
Βόλος	Κύμη	Σκιάθος
Γρεβενά	Κυπαρισσία	Σουφλίον
Γύθειον	Λαγκαδᾶς	Σπάρτη
Δημητσάνα	Λαμία	Σύρος
Διοδημότειχον	Λάρισσα	Τρίκαλα
Δράμα	Λεβάδεια	Τρίπολις
Ἐδεσσα	Λευκάς	Φάρσαλα
Ἐλασσών	Λήμνος	Φλώρινα
Ἐλευθερούπολις (Πράβιον)	Λιμὴν Βαθέως (Σάμου)	Χαλκίς
Ζάκυνθος	Μεγαλόπολις	Χανιά (Κρήτης)
Ἡράκλειον (Κρήτης)	Μεσολόγγιον	Χίος
Θεσσαλονίκη		

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ : ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ: Rue Stamboul No 17

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΚΑΪΡΩ: Rue Emad el Dine No 17

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΕΝ ΖΑΓΑΖΙΚ: Rue Tewfiki

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ εἰς ὅλας τὰς χώρας τοῦ Ὑποφαινοῦ

HELLENIC BANK TRUST COMPANY, NEW YORK: 51 Maiden Lane

Ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, συμφώνως μετὰ τοὺς νόμους τῆς Πολιτείας τῆς Νέας Ὑόρκης, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἑλλήνων

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΟΛΟΣΧΕΡΩΣ ΚΑΤΑΒΕΒΛΗΜΕΝΑ \$ 1.500.000